സഭാവിജ്ഞാനീയം

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE
Thalassery, Kerala, India - 670 101
Ph: 8086312826
Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

സഭാവിജ്ഞാനീയം

Title: Ecclesiology

Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry, Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670 101, Kannur, Kerala
Ph: 8086312826

Editorial Board: Rev. Dr. Joseph Pamplany
Rev. Dr. Tom Olikkarott
Rev. Dr. Philip Kaviyil
Rev. Dr. Joseph Kakkaramattathil

Office Assistance: Dr. Jisi Maria CMC
Sr. Therese John FCC
Mrs. Jeshitha Vijesh
Br. Albert Anchuplackal

Design & Layout: Mr. Jaimon Munjanattu

Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

ഉള്ളടക്കം

1. സഭാവിജ്ഞാനീയം : ഒരാമുഖം 5
2. സഭ : ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും........ 15
3. സഭ: ഘടനയും കൂട്ടായ്മയും 32
4. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസും സഭാകൂട്ടായ്മയും 42
5. സഭ: ദൈവജനം 59
6. ദൈവത്തിന്റെ കൂദാശയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകയും 72
7. സഭയും ദൈവരാജ്യവും 81
8. സഭയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ: ഏകം, പരിശുദ്ധം, ശ്ലൈഹികം, സാർവ്വത്രികം 92
9. സഭയും ലോകവും 108
10. മാർപാപ്പയുടെ പരമാധികാരവും തെറ്റാവരവും 119
11. .സഭയുടെ മാതൃകകൾ 129
12. സഭയും സിനഡാത്മകതയും........136

01
സഭാവിജ്ഞാനീയം: ഒരാമുഖം

സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് സഭാവിജ്ഞാനീയം. സഭ എന്താണെന്നും അത് എങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്നും, അത് എങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നുവെന്നും അറിയാനുള്ള ശ്രമമാണ് സഭാവിജ്ഞാനീയ പഠനം. "ജറുസലേമിലും യൂദയാ മുഴുവനിലും സമരിയായിലും ഭൂമിയുടെ അതിർത്തികൾ വരെയും നിങ്ങൾ എനിക്ക് സാക്ഷികളായിരിക്കുകയും ചെയ്യും" (അപ്പ. പ്രവ: 1,8) എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ ഈശോ സ്ഥാപിച്ച സഭയെ - നമ്മുടെ അമ്മയെ അടുത്തറിയുക എന്നതാണ് ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. സഭാതനയരുടെ ഏറ്റവും വലിയ കടമകളിലൊന്നാണ് സ്വന്തം അമ്മയായ സഭയെ അറിയുക എന്നത്. 'അമ്മയായ' സഭയെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയുന്നത് അവളെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട സഭാ തനയരായി ജീവിക്കുന്നതിനും അതുവഴി 'എനിക്കു സാക്ഷികളാകണമെന്ന' ഈശോയുടെ ആഗ്രഹത്തെ നിറവേറ്റുന്നതിനും നമ്മെ സഹായിക്കും.

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സവിശേഷശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞ വിഷയങ്ങളിലൊന്നാണ് സഭാവിജ്ഞാനീയം. എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ലോകസഭാ കൗൺസിലും, രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും സഭയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനും പഠിക്കാനും ശക്തമായി പ്രേരിപ്പിച്ചതുവഴി 20-ാം നൂറ്റാണ്ട് 'സഭയുടെ നൂറ്റാണ്ട്' എന്നുകൂടി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അധികാരത്തിന്റെയും സമ്പത്തിന്റെയും പിടിയിലമർന്നിരിക്കുന്ന ഒരു ചിന്താധാരയിൽ നിന്നും ഉറവിടങ്ങളിലേക്ക് - വി. ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കും വി. പാരമ്പര്യങ്ങളിലേക്കും - മടങ്ങിച്ചെന്നുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയ നിർമ്മിതി സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ കണ്ടെത്തിയതോടെയാണ് ഈ വിജ്ഞാനശാഖ ഇത്രയധികം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി

Published for the use of the students of Alpha Institute of Theology and Science

യത്. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചുവരെഴുത്തുകളെ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി കൊണ്ട് അധികാരത്തെ ശുശ്രൂഷയുടെ ശൈലിയായി സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ട് സഭയ്ക്ക് അകത്തും പുറത്തുമുള്ള നവീകരണ സംരംഭങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രോത്സാഹനം കൊടുത്തുകൊണ്ട് കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായരീതിയിൽ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കാനും ജീവിക്കാനും സഭയെയും സഭാതനയരെയും പ്രാപ്തരാക്കുക എന്നതാണ് സഭാവിജ്ഞാനീയ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

മൂലാർത്ഥം

ഇംഗ്ലീഷിലെ എക്ലേസിയോളജി (Ecclesiology) എന്ന പദമാണ് സഭാവിജ്ഞാനീയം എന്ന് മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. 'എക്ലേസിയ' (Ecclesia) എന്ന ഗ്രീക്കു പദത്തിൽ നിന്നാണ് എക്ലേസിയോളജി എന്ന വാക്കിന്റെ ഉത്ഭവം (ek = out + kalein = to call- വിളിച്ചുചേർക്കുക). ഇംഗ്ലീഷിൽ സഭയെ സൂചിപ്പിക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ചർച്ച് (Church) എന്ന പദമാണ്. ദൈവത്തിന്റേത് എന്നർത്ഥമുള്ള കീറിയോസ് (Kyrios) എന്ന പദത്തിൽ നിന്നാണ് ചർച്ച് (Church) ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. കർത്താവിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ, കർത്താവിന്റെ ജനം എന്നൊക്കെ അർത്ഥമുള്ള Kirche (ജർമ്മൻ), Kyrke (സ്വീഡിഷ്), Kerk (ഡച്ച്), Carkor (സ്ലാചിക്) എന്നീ പദങ്ങൾ കീരിയോസ് എന്ന ഗ്രീക്ക്പദത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച പദങ്ങളാണ്.

1. സഭാവിജ്ഞാനീയ ആശയങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിൽ

എക്ലേസിയ എന്ന ഗ്രീക്കുപദം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത് വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സപ്തതി (Lxx) വിവർത്തനത്തിലാണ്. 'ദൈവത്താൽ വിളിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ട' എന്നർത്ഥമുള്ള കഹാൽ (Qhal) എന്ന ഹീബ്രുപദത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചത്. 'വിളിച്ചുചേർക്കപ്പെട്ട' എന്നർത്ഥമുള്ള കഹാൽ (Qhal) എന്ന പദത്തിനെ സൂചിപ്പിക്കാനായി ഗ്രീക്കു വിവർത്തകൻ എക്ലേസിയ (Ecclesia) എന്ന വാക്കുപയോഗിച്ചപ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയാൽ വിളിച്ചുചേർക്കപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹം എന്ന അർത്ഥം ഇതിന് കൈവന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിന് മൂന്ന് തലങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാകും.

1. ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ വിളിച്ചുകൂട്ടിയത് ദൈവമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇസ്രായേൽ 'ദൈവജനം' (Kahal YHWH-People of God) എന്നറിയപ്പെടണം.
2. ഇസ്രായേലിനെ ഒരു ജനതയായി ദൈവം വിളിച്ചുകൂട്ടിയത് ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. ഈ ലക്ഷ്യം ദൈവത്താൽ സ്ഥാപിതമായതിനാൽ ഈ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിനായി ഇസ്രായേൽ പരിശ്രമിക്കണം.
3. ഇസ്രായേലിനെ ദൈവം വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒന്നിപ്പിച്ചത് പല 'ഇടങ്ങളിൽ'നിന്നുമാണ് (calling from). പലയിടങ്ങളിൽനിന്നും ഒന്നിച്ചു കെട്ടപ്പെട്ടവർ ഒന്നായി ദൈവത്തോട് ചേർന്ന് നിൽക്കണം.

സുവിശേഷങ്ങളിലെ സഭാവിജ്ഞാനീയ ആശയങ്ങൾ

അധികാരത്തെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരുടെ ഒരു സമൂഹത്തെയാണ് സഭ എന്ന പദംകൊണ്ട് വി. മർക്കോസ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈശോയുടെ കുരിശുമരണത്തോടെ ചിതറിക്കപ്പെട്ട ജനസമൂഹം ഉത്ഥാനത്തോടെ വീണ്ടും ഒന്നിച്ചു ചേർക്കപ്പെടുകയും മറ്റു ജനതകളോട് സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുന്ന ഒരു മിഷനറി സമൂഹമായി മാറുകയും ചെയ്തു (മാർക്കോ. 13,10). സുവിശേഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ഈശോ ആദ്യ ശിഷ്യന്മാരെ വിളിക്കുന്നു (മാർക്കോ. 1,16,20). പിന്നീട് 12 പേരെ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അവർക്ക് 'അപ്പസ്തോലർ' എന്ന പേരു നൽകുകയും ഇവരിൽ നിന്നും പത്രോസ്, യാക്കോബ്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരെ മാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി വീണ്ടും ഒരു പ്രത്യേക സമൂഹത്തെ രൂപീകരിക്കുകയും, ശിഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ചും അധികാരത്തെ സേവനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ ഒന്നിച്ചു പോകാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സമൂഹത്തെയാണ് സഭ എന്ന പ്രയോഗത്തിലൂടെ വി. മർക്കോസ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

അൽപംകൂടി വളർച്ച നേടിയ സഭാവിജ്ഞാനീയ ചിന്തകളാണ് വി. മത്തായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മലമുകളിലെ പ്രസംഗം, ശിഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഭാഷണം, ഉപമകളിലൂടെയുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾ (മത്താ. 13) സഭാത്മക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾ (മത്താ. 18) യുഗാന്ത്യോന്മുഖ പ്രഭാഷണങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ നീളുന്ന പ്രഭാഷണ പരമ്പരയിലൂടെയാണ് വി. മത്തായി സഭയുടെ ഘടന, നിയമങ്ങൾ മുതലായവ വിവരിക്കുന്നത്. മിശിഹ ആയി അവതരിച്ച ഈശോയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ ശ്രവിച്ച് അവയെ ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുന്ന സമൂഹമായ സഭയെ മലയിലെ പ്രസംഗത്തിലൂടെ വിശുദ്ധ മത്തായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സഭയുടെ ഒരു

സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ സഭയിലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ശുഭമായിരിക്കില്ല എന്ന ചിന്തയാണ് കളകളുടെ ഉപമ (മത്താ. 13) കടലിലെറിയപ്പെട്ട വലയുടെ ഉപമ എന്നിവയിലൂടെ മത്തായി നൽകുന്നത്, സഭാംഗങ്ങൾക്ക് വീഴ്ചകൾ വരാം, വ്യക്തിപരമായി തിരുത്തണം, കുറവുകൾ കണ്ടാൽ സഭയോട് പറയണം, സഭയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിക്കണം, പാപങ്ങൾ ബന്ധിക്കാനും മോചിക്കാനും സഭയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട് തുടങ്ങിയ സഭാസമൂഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണവശങ്ങളിലേക്കുപോലും വി. മത്തായി വെളിച്ചം വീശുന്നു. മണവാളനെ കാത്തിരിക്കുന്ന കന്യകമാരെപ്പോലെ, യജമാനനെ കാത്തിരിക്കുന്ന വിശ്വസ്തനായ ഭൃത്യനെപ്പോലെ സഭ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കണമെന്ന് യുഗാന്ത്യോന്മുഖ പ്രഭാഷണങ്ങളിലൂടെ വി. മത്തായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇസ്രായേലിന്റെ തുടർച്ചയും മിശിഹായാൽ സ്ഥാപിതവും സ്വഭാവത്താൽ മിഷനറിയും വ്യക്തമായ നിയമ വ്യവസ്ഥകളോടും കൂടി ശുശ്രൂഷയിൽ ആഴപ്പെട്ടുവളരുന്നതുമായ ഒരു സമൂഹത്തെയാണ് വി. മത്തായി സഭയിലൂടെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്.

സഭയുടെ സാർവ്വദേശീയ മാനത്തെക്കുറിച്ചാണ് വി. ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്നത്. ലോകരക്ഷകനായ ഈശോയുടെ വചനത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി വിജാതീയർ സഭയിൽ വന്നുചേരുന്നതിന് ലൂക്കാ വലിയ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒന്നാംഭാഗമായ സുവിശേഷത്തിൽ സഭയുടെ വിജാതീയരിലേക്കുള്ള വളർച്ച, ഈശോയുടെ നസ്രത്തിലെ വാസം, ആദം വരെയെത്തിനിൽക്കുന്ന വംശാവലി. ശിമയോന്റെ പ്രവചനം (ഈശോ വിജാതീയരുടെ പ്രകാശം, ലൂക്ക 2,21) സമരിയാക്കാർ, വിജാതീയർ, പാപികൾ, വിജാതീയനായ ശതാധിപൻ, സിറിയാക്കാരനായ നാമാൻ, സ്റെപ്തായിലെ വിധവ എന്നിവർക്ക് ഈശോ കൊടുക്കുന്ന പരിഗണന, നസ്രത്തിലെ അത്ഭുതങ്ങൾ, സുവിശേഷ പ്രഘോഷണത്തിനായി 70 പേരെ അയയ്ക്കൽ തുടങ്ങിയവയിലൂടെ സഭയുടെ സാർവ്വദേശീയ മാനത്തെ ലൂക്കാ വ്യക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വിജാതീയരിലേക്ക് കടന്നുചെന്ന സഭ എപ്രകാരം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണകൾക്കനുസരിച്ച് പടർന്നു പന്തലിച്ചുവെന്ന് അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തു വിജ്ഞാനീയത്തിന് ഊന്നൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള യോഹന്നാനും സഭയേക്കുറിച്ചുള്ള ചില ദർശനങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്നുണ്ട്. മനോഹരമായ പ്രതീകങ്ങളിലൂടെയാണ് യോഹന്നാൻ സഭയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇടയനും ആടുകളും, മുന്തിരിച്ചെടിയും ശാഖകളും, ഈശോയും സഭാതനയരും തമ്മിലുണ്ടാകേണ്ട ആത്മബന്ധത്തിന്റെ ആഴത്തെ വ്യക്തിബന്ധത്തിന്റെ തീവ്രതയെ യോഹന്നാൻ ഇവയിലൂടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ സഭ

സുവിശേഷങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ വ്യക്തവും വിശദവുമായൊരു സഭാവിജ്ഞാനീയമാണ് അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങൾ നല്കുന്നത്. എക്ലേസിയ (സഭ) എന്ന പദം 23 തവണ അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭ എന്നപദം കൂടാതെ മറ്റനേകം സംജ്ഞകളും ലൂക്കാ സഭയെ കുറിക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാ: സഹോദരങ്ങൾ, വിശുദ്ധർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, വിശ്വസിച്ചവർ, മാർഗ്ഗം, ശിഷ്യർ... പന്തക്കുസ്താനാളിൽ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ട പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സൃഷ്ടിയായിട്ടാണ് വി. ലൂക്കാ സഭയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആദ്യ അധ്യായങ്ങളിൽ സഭ എന്ന പദത്തിലൂടെ, വിശ്വസിച്ച് സ്നാനം സ്വീകരിച്ച ഇസ്രായേൽക്കാരെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ലൂക്കാ പിന്നീടത് ഇസ്രായേലിൽനിന്നും വേർതിരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ ആദിമസഭയെ ഒന്നിപ്പിച്ചു നിർത്തിയ 4 ഘടകങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുമുണ്ട്. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനം (Didascalia), അപ്പം മുറിക്കൽ (Eucharistia), പ്രാർത്ഥന (Eulogia), കൂട്ടായ്മ (Koinonia) എന്നിവയാണവ. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷികളായിരുന്ന 12 ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു സഭാസമൂഹത്തിന്റെ നെടുംതൂണുകൾ. സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയും അപ്പസ്തോലന്മാർക്ക് വചനപ്രഘോഷണത്തിൽ മുഴുവൻ സമയവും ചിലവഴിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തപ്പോൾ സഭാസമൂഹത്തിന്റെ സംഘടനാപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമെന്നോണം സർവ്വസമ്മതരായി ഏഴുഡീക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് കൈവയ്പ്മൂലം അവരെ ദൗത്യം ഭരമേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭാസമൂഹങ്ങൾ ജറുസലേമിനു പുറത്തേക്ക് വ്യാപിച്ചതോടെ പ്രാദേശിക സഭകൾ എന്ന ഒരു സംജ്ഞകൂടി അപ്പസ്തോല നടപടികളിൽ കാണാം. അന്തോക്യായിലെ സഭ, കേസറിയായിലെ സഭ, എഫേസൂസിലെ സഭ എന്നിങ്ങനെ ചില പ്രാദേശിക സഭകളെക്കുറിച്ചും അവയ്ക്കിടയിൽ ജറുസലേമിനുണ്ടായിരുന്ന കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും ലൂക്കാ വിവരിക്കുന്നു.

വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ

സഭാവിജ്ഞാനീയം ഒരു ദൈവശാസ്ത്രശാഖ എന്നരീതിയിൽ ഏറ്റവും പുരോഗതി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നത് വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖ

സഭാവിജ്ഞാനീയം

നങ്ങളിലാണ്. വിജാതീയർക്കിടയിൽ പ്രേഷിതപ്രവർത്തി നടത്തിയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള വി. പൗലോസിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനീയ ദർശനങ്ങൾ അതിസമ്പന്നമാണ്. 'എക്ലേസിയ' എന്ന പദം 62 തവണ തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം (Body of Christ) ദൈവത്തിന്റെ ആലയം (Temple of god) എന്നീ വാക്കുകളും സഭയെ കുറിക്കാനായി വി. പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. സഭ ഏകമാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിന് ഊന്നൽ കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള സഭാവിജ്ഞാനീയമാണ് വി. പൗലോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സഭ ഏകമാണ്, അത് ദൈവത്തിന്റെ സഭയാണ് (ഫിലിപ്പി 3, 6). ഈ സഭയുടെ അടിത്തറ അപ്പസ്തോലന്മാരും പ്രവാചകരുമാണ്. ഈ അടിത്തറയുടെ ആധാരശില ക്രിസ്തുവാണ് (എഫേ 2,20). ദൈവത്തിന്റെ എല്ലാ വാഗ്ദാനങ്ങളും നിറവേറ്റപ്പെട്ട ഒരു ദൈവജനസമൂഹമാണ് സഭ.

മൂന്ന് വ്യത്യസ്ത അർത്ഥങ്ങളിലാണ് സഭ (എക്ലേസിയ), എന്ന പദം പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. 1) ഒരു പ്രാദേശിക സഭാസമൂഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ (റോമാ 16:1 1 കോറി 1,2). 2) ഒരു പ്രത്യേക നഗരത്തിലെയോ പ്രവിശ്യയിലെയോ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തെ സഭയെന്ന് വി.പൗലോസ് സംബോധന ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 3) സമൂഹത്തെയോ കുടുംബാംഗങ്ങളെയോ സംബോധനചെയ്യയുന്നതിനായി സഭ എന്നവാക്ക് പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രിസ്ക്ക, അക്വീല (റോമ 16:1-5, 1 കോറി 11,18, 1 കോറി 14,23) എന്നിവ ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

സഭയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന വിവിധ സംജ്ഞകൾ

1. വിശുദ്ധജനം: യേശുവിന്റെ തിരുരക്തത്താൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെടുകയും നീതീകരിക്കപ്പെടുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവരുടെ സമൂഹമാണ് സഭ (1 കോറി 1:2). പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനത്താലാണ് ദൈവജനം വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത് (യോഹ 17:17-19; അപ്പ 9:31; റോമാ 15:16ff; 1 കോറി 14:33; 2 കോറി 1:1; എഫേ 2:19; 5:26). വിശുദ്ധമാകുന്നതിലൂടെ സഭാംഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശുദ്ധിയിൽ പങ്കുകാരാകുന്നു (1 കോറി 1:30). സഭ പിതാവിന്റെയും (ലൂക്കാ 11:13; യോഹ 10:36; 1 തെസ 4:7) പുത്രന്റെയും (യോഹ 17:19, 1 കോറി 1:2; 6:11; എഫേ 5:26; ഹെബ്രാ 10:10) പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും (അപ്പ 10:44; 11:15; 15:8; റോമാ 8) പ്രവർത്തനഫലമായി രൂപം കൊണ്ടതാണ് എന്ന ആശയമാണ് വിശുദ്ധ ജനം എന്ന സങ്കൽപത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. സഭാംഗങ്ങൾ ദൈവത്താൽ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവരാണ്**.**

2. വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം: തങ്ങളെ വിശുദ്ധ ജനമായി വിളിച്ചുചേർത്ത ദൈവത്തോടുള്ള ജനത്തിന്റെ പ്രത്യുത്തരമാണ് വിശ്വാസം. ഇപ്രകാരം വിശ്വസിക്കുന്ന സമൂഹത്തോടു ദൈവം വിശ്വസ്തനായിരിക്കും (1 കോറി 1:9; 10:13; 2 കോറി 1:18; 1 തെസ 5:24; ഹെബ്രാ 2:17; 3:2; 1 യോഹ 1:9). ഈ വിശ്വാസം വഴിയാണ് ദൈവജനം നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നതും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതും.

3. ദാസൻമാരുടെ സമൂഹം: തന്നെത്തന്നെ ദാസനാക്കിയ ക്രിസ്തുവിനെപ്രതി (ഫിലി 2:7) വിശ്വാസികൾ അന്യോന്യം ദാസന്മാരാണ് (2 കോറി 4:5; ഗലാ 5:13). എല്ലാവരെയും നേടേണ്ടതിനു വിശ്വാസി എല്ലാവരുടെയും ദാസനാകണം (1 കോറി 9:19). യേശുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളുടെയും മാതൃകയുടെയും വെളിച്ചത്തിലാണ് ഈ സങ്കല്പം ആദിമസഭയിൽ രൂപപ്പെട്ടുവന്നത് (മത്താ 6:24; 10:24; 20:27; മർക്കോ 10:44; ലൂക്കാ 17:10; യോഹ 13:16). തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാരായി ചിത്രീകരിക്കുക എന്നത് ആദിമ സഭയിലെ പാരമ്പര്യമായിരുന്നു (റോമാ 1:1; ഫിലി 1:1; യാക്കോ 1:1; 2 പത്രോ 1:1; യൂദാ 1:1; വെളി 1:1). ഈ മനോഭാവമാണു സഭയിലെ കൂട്ടായ്മയുടെ അടിസ്ഥാനം.

എന്നാൽ ഈ അടിമത്തം ഭയമോ പാരതന്ത്ര്യമോ ആയിരുന്നില്ല. മറിച്ച് ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രകടനമായിരുന്നു (റോമാ 6:18; 8:12-15; ഗലാ 4:3; 5:1; ഹെബ്രാ 2:15). സഭയിലെ അധികാരികളെ ശുശ്രൂഷകരായി പരിഗണിച്ചിരുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു (അപ്പ 6:1; 2 കോറി 8:9; 1 കോറി 12:5).

4. ദൈവജനം: സഭയെക്കുറിച്ച് പുതിയനിയമത്തിലുള്ള വിവിധ സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽ ഏററവും സുന്ദരമായത് സഭ ദൈവജനമാണ് എന്ന ആശയമാണ്. പഴയനിയമത്തിലെ ദൈവജനത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രത്യേകതകളും പുതിയ ദൈവജനമായ സഭയുടെ പേരിലും ആരോപിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാ. പുതിയ ഇസ്രായേലായ സഭ (ഗലാ 6:16), സഭയും പുതിയ ഉടമ്പടിയും (ഹെബ്രാ 8:8-10), സഭയ്ക്ക് ഇസ്രായേലിലെ 12 ഗോത്രങ്ങളുമായുള്ള വിദൂരസമാനത (cfr. മത്താ 19:28; ലൂക്കാ 22:30; യാക്കോ 1:1; വെളി 7:4; 21:12), പുതിയ പരിച്ഛേദനം (റോമാ 2:29), അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്താനപരമ്പരയിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം (റോമാ 4; ഗലാ 3:29). ദൈവജനം എന്ന സങ്കൽപ്പത്തിന് ഏറെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയുണ്ട്:

(i) ദൈവം തന്റെ സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനമാണ് സഭ (2 കോറി 6:16; 1 പത്രോ 2:9; വെളി 21:3).

(ii) ഹൃദയത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയിലൂടെ സഭ ദൈവത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം കുടുംബ ബന്ധത്തിനു തുല്യമായ ബന്ധമാണു സഭാംഗങ്ങൾക്കു ദൈവത്തോടുള്ളത് (അപ്പ 3:25; 2 കോറി 6:18; ഗലാ 4:24; ഹെബ്രാ 8:10-12).

(iii) എല്ലാ അംഗങ്ങളും ദൈവജനമാകയാൽ ആർക്കും ആരുടെമേലും അധികാരമില്ല.

5. ദൈവരാജ്യവും ദൈവാലയവും: സഭയും ദൈവരാജ്യവും ഒന്നല്ല. ദൈവരാജ്യത്തിലെ അംഗങ്ങളിൽ സഭാംഗങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു (കൊളോ 1:13). ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ ലഭിച്ചതു സഭയ്ക്കാണ് (മത്താ 16:18-19; 18:16). വിശ്വാസികൾ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മക്കളും അവകാശികളുമാണ് (മത്താ 5:3; 10:19; 8:12; 10:11; 18:1-4; യാക്കോ 2:5). ദൈവരാജ്യത്തിനായി അധ്വാനിക്കുവാൻ സഭാംഗങ്ങൾക്കു കടമയുണ്ട് (കൊളോ 4:11; 1 തെസ 2:12).

ജറുസലേം സഭയുടെ പ്രതീകമാണ് (ഹെബ്രാ 12; വെളി 2-3; 21-22). ജറുസലേം ദേവാലയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യഹൂദസങ്കൽപ്പം ആദിമ ക്രൈസ്തവരുടെ സഭാദർശനത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുതിയനിയമത്തിലെ ദൈവം മനുഷ്യനിർമ്മിത ദേവാലയത്തിലല്ല (അപ്പ 17:24), തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് വസിക്കുന്നത് (2 കോറി 6:16). യേശുവിന്റെ ശരീരം ദേവാലയമായിരിക്കുന്നതുപോലെ (യോഹ 2:19-21) ദൈവജനം (സഭ) മുഴുവൻ ദൈവത്തിന്റെ ആലയമാണ് (എഫേ 2:21; 1 കോറി 3:16-17). ദൈവജനം ഒന്നാകെ മാത്രമല്ല, ഓരോ വിശ്വാസിയും ദൈവത്തിന്റെ ആലയമാണ് (1 കോറി 6:9).

6. ദൈവഭവനം, ദൈവത്തിന്റെ കുടുംബം: ഇസ്രായേൽ ജനം ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമായിരുന്നതുപോലെ സഭയും ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമാണ് (അപ്പ 2:36; 7:42; ഹെബ്രാ 3:2-6; 1 പത്രോ 4:17). സഭ ദൈവഭവനമാണെന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു രണ്ടു വസ്തുതകൾ വ്യക്തമാകുന്നു.

(i) സഭ ദൈവമക്കളുടെ സമൂഹമാണ് (റോമാ 9:26; 2 കോറി 6:16-18; ഹെബ്രാ 2:10).

(ii) അതിനാൽ അംഗങ്ങൾ അന്യോന്യം സഹോദരരുമാണ് (1 കോറി 6:5; 1 പത്രോ 2:17; 5:9; 1 യോഹ 3:10-11).

7. പുതിയ പുറപ്പാട് ജനം: ഈ ലോകത്തിന്റെ ശത്രുക്കളോടു പടവെട്ടി നിത്യതയുടെ തീരം തേടിപ്പോകുന്ന പുതിയനിയമത്തിലെ

പുറപ്പാടാണു സഭ (യാക്കോ 1:1; 1 പത്രോ 1:1; വെളി 16:12:18:24). കർത്താവിന്റെ അത്താഴം പെസഹായും (1 കോറി 10), മോശയ്ക്കു പകരം ജനത്തെ നയിക്കുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവുമാണ് (ഹെബ്രാ 3-4).

8. ദൈവത്തിന്റെ വിളഭൂമിയും അജഗണവും: സഭ ദൈവത്തിന്റെ വിളഭൂമിയാണ് (1 കോറി 3:5-9). സഭയിലെ ജീവിതം എന്നതു വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നതുമുതൽ വിളവെടുക്കുന്നതുവരെയുള്ള കാലമാണ് (റോമാ 16:5; 1 കോറി 15:20; 2 തെസ 2:13; വെളി 14:4). സഭയെ അജഗണത്തോടും ഉപമിച്ചിട്ടുണ്ട് (ലൂക്കാ 12:32; യോഹ 10:1-16; അപ്പ 20:28; 1 പത്രോ 5:2). ഈ അജഗണത്തിന്റെ ഇടയൻ യേശുവാണ് (ഹെബ്രാ 13:20).

9. ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു ശരീരം: സഭ ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു ശരീരമാണ് (റോമാ 12:5). മാത്രമല്ല, സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരംകൂടിയാണ് (എഫേ 1:23). ഇതിന് വളരെ ആഴമേറിയ അർത്ഥതലങ്ങളുണ്ട്.

(i) ക്രിസ്തു തന്റെ ശരീരം ബലിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനെ വീണ്ടെടുത്തത്. തന്മൂലം, രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരെല്ലാം യേശുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഈ ഐക്യം പല പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. (ഉദാ. റോമാ 6:1-5; 1 കോറി 12:13; ഗലാ 2:19-21; 6:14-17). ഏക ശരീരമാണെന്ന അവബോധമാണു സഭയുടെ ഐക്യത്തിന് അടിസ്ഥാനം (cfr. റോമാ 5:15-21).

(ii) തന്റെ ശരീരത്തെ ബഹുമാനിക്കാനും (റോമാ 12:4; 1 കോറി 6:13-19; 2 കോറി 5:10; കൊളോ 2:16-23) അന്യോന്യം സഹായിക്കാനും (റോമാ 12:5; 1 കോറി 12: 14-26; 2 കോറി 4:7-12; എഫേ 4:16; ഫിലി 3:10-21; കൊളോ 1:24) അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വർണ്ണവർഗ്ഗ വൈജാത്യങ്ങളെ അതിജീവിക്കാനും (1 കോറി 12:13; എഫേ 2:14-22) ഈ ആശയം പ്രചോദനമേകുന്നു.

10. പുതിയ സൃഷ്ടി: സഭ പുതിയ സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭമാണ്. പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും അടിമത്തത്തിലായിരുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ (റോമാ 5:14-15; 18-20)ജീവദാതാവായ രണ്ടാമത്തെ ആദമായ യേശു വിമോചിച്ചു (1 കോറി 15:45). സ്വർഗ്ഗീയ മനുഷ്യന്റെ സാദൃശ്യമാണ് യേശു (15:49). യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ സ്വർഗ്ഗീയ സാദൃശ്യത്തിലേക്കു രൂപാന്തരപ്പെടുകയും (2 കോറി 3:18) ദൈവമക്കളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ദൈവത്താൽ നീതീകരിക്കപ്പെട്ട സഭാംഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിയുടെ ആദ്യഫലമാണ് (യാക്കോ 1:18; വെളി 14:4).

വി. പത്രോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ

എക്ലേസിയ (സഭ) എന്ന പദത്തിനു പകരം ദൈവജനം എന്ന വാക്കാണ് പത്രോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വംശവും രാജകീയ പുരോഹിതഗണവും വിശുദ്ധ ജനതയും ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം ജനവുമാണ് (1 പത്രോസ് 2,9). ഈ ഒറ്റവാക്യത്തിൽ പത്രോസിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ സമഗ്രത നമുക്ക് ദർശിക്കാനാകും. ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്താൽ വിമോചിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഗണമായ സഭയിലെ (1 പത്രോസ് 9,19) എല്ലാ അംഗങ്ങളും മൂലക്കല്ലായ ക്രിസ്തുവിനോട് ചേർന്ന് ആധ്യാത്മിക സൗധം പണിയുന്നതിനായുള്ള ശിലകളായി വർത്തിക്കണം. ഈയൊരു പ്രബോധനമാണ് തന്റെ ലേഖനത്തിലൂടെ വി. പത്രോസ് നല്കുന്നത്.

വെളിപാടു പുസ്തകത്തിലെ സഭാവിജ്ഞാനീയ ദർശനങ്ങൾ

അപ്പോക്കല്പ്റ്റിക് ശൈലിയിൽ വിരചിതമായ വെളിപാടുഗ്രന്ഥം അതിന്റെ ആശയങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത് ഏഴു സഭകൾക്കുള്ള കത്തുകളാണ്. സഭകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും അവ എത്തിപ്പിടിക്കേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അതിനു സാധിക്കാതെവന്നാൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ശിക്ഷകളെക്കുറിച്ചും ആദ്യ അദ്ധ്യായങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. തുടർന്നുവരുന്ന അധ്യായങ്ങൾ സഭയുടെ രണ്ട് സാർവ്വത്രിക മാനങ്ങളെയാണ് വിശദീകരിക്കുന്നത്. 1) തിന്മയുടെ ശക്തികളുമായുള്ള സഭയുടെ നിരന്തര സമരം. 2) തിന്മയ്ക്കുമേൽ സഭ നേടുന്ന അന്തിമവിജയം. സഭയെ വിശുദ്ധ നഗരമെന്നും, പുതിയ ജറുസലേമെന്നും യോഹന്നാൻ വെളിപാട് പുസ്തകത്തിൽ വിളിക്കുന്നുണ്ട്.

സമഗ്രവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയ ദർശനം പുതിയനിയമ പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ഇവയെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തുവയ്ക്കുമ്പോൾ, ധ്യാനപൂർവ്വം അവയിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ സമഗ്രത ഇവയിൽ നമുക്ക് ദർശിക്കാനാകും.

02
സഭാ: ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും

പരിശുദ്ധാരൂപിയെ സ്വീകരിച്ച ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാർ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ സദ്വാർത്ത അറിയിക്കുവാൻ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പോയി. അവർ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു; സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ സഭകൾ റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിനകത്ത് പലയിടത്തും മർദ്ദിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും അതിനെയെല്ലാം അതിജീവിച്ചു. സാമ്രാജ്യത്തിലെ വിവിധ കേന്ദ്രങ്ങൾ ക്രമേണ സഭാഭരണകേന്ദ്രങ്ങളുമായി.

ഓരോ സഭയിലും രൂപംകൊണ്ട ആരാധനാക്രമമായിരുന്നു സഭാജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ബലിയർപ്പണം, കൂദാശാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, നോമ്പ്, ഉപവാസം, ഭരണരീതി, ആദ്ധ്യാത്മികത എന്നിവയെല്ലാം സഭകളുടെ തനിമയാർന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളാണ്. അപ്പസ്തോലന്മാർ രൂപം നൽകിയ അടിസ്ഥാനസഭാജീവിതരീതി വിവിധ ദേശീയസംസ്ക്കാരങ്ങളിലൂടെ വൈവിധ്യമാർന്ന സഭാജീവിതശൈലികളുമായി വളർന്നുവന്നു. യാമപ്രാർത്ഥനകൾ, തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയിലും സഭകൾക്കു തമ്മിൽ കുറെയൊക്കെ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ആരാധനാക്രമം, ദൈവശാസ്ത്രം, കാനൻനിയമം, ഭരണരീതി, ആദ്ധ്യാത്മികത എന്നിവയെല്ലാം സഭയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന് മാറ്റുകൂട്ടി. ഇവയെല്ലാം ആചരിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയ വിഭാഗത്തിന് പില്ക്കാലത്ത് പാശ്ചാത്യർ 'റീത്തെ'ന്ന പേരു നല്കി. എന്നാൽ, റീത്ത് എന്ന പേര് പൗരസ്ത്യർക്കു സ്വീകാര്യമല്ല. റീത്ത് എന്ന പദത്തിന് ബാഹ്യമായ ആചാരവിധികൾ എന്ന അർത്ഥമാണ് ഉള്ളത്. ആചാരവിധികൾക്കപ്പുറത്തുള്ള സഭാപൈതൃകമാണ് സഭയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന് നിദാനം. ഇപ്രകാരം മലബാർ സഭ എന്നുപറയുമ്പോൾ മലബാർസഭയുടെ ആരാധനക്രമം, കാനൻനിയമം, ഹയരാർക്കി, നോമ്പ്, ഉപവാസം, ഭരണരീതി, ആചാരങ്ങൾ, ആദ്ധ്യാത്മികത, പാരമ്പര്യം, അവ പാലിക്കുന്ന ആളുകൾ എന്നെല്ലാമാണ് അർത്ഥം.

(CCEO 27, 28). പാശ്ചാത്യർ ഇപ്രകാരമുള്ള സഭകൾക്ക് 'റീത്തുകൾ' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ പൗരസ്ത്യർ അവയെ 'സഭകൾ'എന്നാണ് വിളിക്കുക.

ആരാധനാക്രമത്തെയും ശ്ലൈഹിക പൈതൃകത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് വിവിധ സഭകൾ വളർന്നത്. ഈശോമിശിഹാ സ്ഥാപിച്ച വി. കുർബാനയും മറ്റു കൂദാശകളുമാണ് ആരാധനാക്രമമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പ്രഥമമായി മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ക്രിസ്ത്വനുയായികൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി ദിവ്യപ്രബോധനങ്ങളെപ്പറ്റി ധ്യാനിച്ചിരുന്ന സാബത്തുദിനാചാരണം യഹൂദപാരമ്പര്യമായിരുന്നല്ലോ. യഹൂദരിൽനിന്നു മാനസാന്തരപ്പെട്ട അനുയായികൾ സിനഗോഗിലെ പാരമ്പര്യം കുറെയൊക്കെ നിലനിർത്തി. അപ്പമെടുത്തുവാഴ്ത്തി സ്തുതി പറഞ്ഞ് എല്ലാവരും ദിവ്യബലിയിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു; മാമ്മോദീസാ നൽകിയിരുന്നു. ഇതോടുചേർന്ന് ശ്രേഷ്ഠാചാര്യന്മാർ കൈകൾ അവർക്ക് തലയിൽ വച്ച് പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ ദാനങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ആത്മീയ നേതൃത്വം നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ വ്യക്തമായ രീതിയിലായിരുന്നില്ല അന്നത്തെ ആരാധനാക്രമം. വിശ്വാസികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചതോടെ ക്രമക്കേടുകളൊഴിവാക്കാൻ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥനകളുടെ രീതിക്കും ദൈർഘ്യത്തിനും കൂദാശകളുടെ കർമ്മ വിധിക്കുമെല്ലാം കുറെയൊക്കെ വ്യക്തവും ക്ലിപ്തവുമായ രൂപം നല്കേണ്ടതായി വന്നു. വിശുദ്ധരും പണ്ഡിതരുമായ സഭാപിതാക്കന്മാർ ഈ പ്രാർത്ഥനകളും ആചാരങ്ങളും ആരാധനാരീതിയുമൊക്കെ ശ്ലൈഹിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സമ്പുഷ്ടമാക്കി. ദൈവശാസ്ത്ര കേന്ദ്രങ്ങൾ ഇവയെ സ്വാധീനിച്ചു. ഇപ്രകാരമുള്ള ആരാധനാപാരമ്പര്യം വിശ്വസ്തതയോടെ സഭകൾ ആചരിച്ചുപോന്നു. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടോടെ ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിവിധ സഭകൾ വ്യക്തമായി രൂപംകൊണ്ടു. പ്രാചീന ക്രൈസ്തവപഠനകേന്ദ്രങ്ങൾ ആസ്ഥാനമാക്കി ഇവ വളർന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭ: സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മ

കത്തോലിക്കാസഭ വിവിധ സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മ (Communion) യാണ്. ഈ സഭകൾ തമ്മിൽ ഗാഢമായ ഐക്യമുണ്ട്. വിശ്വാസം, സന്മാർഗ്ഗം, കൂദാശകൾ, പരിശുദ്ധ കുർബാന, ഹയരാർക്കി എന്നിവയാണ് ഐക്യത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ. എന്നാൽ ഈ ഐക്യം വൈവിധ്യാമാർന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളിലൂടെയാണ് പ്രകടമാവുക. ആരാധനാക്രമം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ഭരണരീതി, ദൈവശാസ്ത്രം, ശിക്ഷണക്രമം എന്നിങ്ങനെ പലതിലും ഈ സഭകളുടെ ഇടയിൽ വൈവിധ്യമുണ്ട്. ഈ വൈവിധ്യം ഐക്യത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും പ്രകടമാക്കുന്നു. ഈ രംഗത്ത് കത്തോലിക്കാസഭ ബാഹ്യമായ ഐക്യരൂപ്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. വൈവിധ്യമാർന്ന സഭാപാരമ്പര്യങ്ങൾ അഭംഗം നിലനിർത്തണമെന്ന് വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശം സഭ നൽകുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയിലെ വിവിധ സഭകളെ വ്യക്തിഗത സഭകൾ (Individual Churches) എന്ന് പറയുന്നു. തനതായ വ്യക്തിത്വം (Individuality) ഉള്ളതിനാലാണ് ഇങ്ങനെ അറിയപ്പെടുന്നത്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുശേഷം പരിഷ്കരിച്ച പൗരസ്ത്യകാനൻ നിയമസംഹിത (Codex Canoum Ecclesiarum Orientalium) വ്യക്തിവ്യക്തിഗത സഭകളെ "Sui Juris Churches" എന്നാണ് വിളിക്കുക. ഇതനുസരിച്ച് കത്തോലിക്കാസഭയിൽ താഴെപ്പറയുന്ന വ്യക്തിഗത സഭകളാണുള്ളത്. അവ ആചരിക്കുന്ന ആരാധനക്രമ പാരമ്പര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ വിഭജനം.

1. റോമാസഭ (ലത്തീൻ)
2. അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ സഭ — കോപ്റ്റിക് സഭ
   - എത്യോപ്യൻ സഭ
3. അന്ത്യോക്യൻ സഭ — സിറിയൻ സഭ
   - സിറിയൻ മാറൊനൈറ്റ് സഭ
   - സീറോ - മലങ്കര സഭ
4. പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിസഭ — കൽദായ സഭ
   - (പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി സഭ)
   - സീറോ മലബാർ സഭ
5. അർമേനിയൻ സഭ
   - ഗ്രീക്ക് മെൽകൈറ്റു സഭ, ഉക്രേനിയൻ സഭ, റുമേനിയൻ സഭ, റുത്തേനിയൻസഭ
   - സ്ലോവാക് സഭ, ഹങ്കേറിയൻ സഭ
   - ഇറ്റാലോ
6. ബൈസന്റൈൻ സഭ — അൽബേനിയൻ സഭ

ക്രിസ്സേവ് ചി സഭ

ബൾഗേറിയൻ സഭ

ഗ്രീക്ക് സഭ

റഷ്യൻ സഭ

ബൈലോ - റഷ്യൻ സഭ

അൽബേനിയൻ

പൗരസ്ത്യ സഭകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കൗൺസിൽ ഡിക്രിയിൽ ഈ ആശയം തന്നെ പ്രകടമാക്കുന്നു.

"വിശ്വാസികൾ വിവിധ സമൂഹങ്ങളായി, ഹയരാർക്കിയുടെ കീഴിൽ വ്യതിരിക്ത (Separate) സഭകൾ അല്ലെങ്കിൽ റീത്തുകളുമായി സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. ഈ സഭകൾ തമ്മിൽ പ്രശംസനീയമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ വൈവിധ്യം സഭയുടെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്" (പൗരസ്ത്യ സഭകൾ 2).

പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യസഭകൾ

പൗരസ്ത്യം പാശ്ചാത്യം എന്നീ സംജ്ഞകൾ റോമാസാമ്രാജ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. എ.ഡി. മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഡയക്ലീഷൻ ചക്രവർത്തി (284-305) സാമ്രാജ്യം നാലായി വിഭജിച്ചു. ക്രമേണ അതു രണ്ടായിത്തീർന്നു; പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവും. പൗരസ്ത്യ സാമ്രാജ്യത്തിൽ വളർന്നു വികസിച്ച സഭകളാണ് പൗരസ്ത്യസഭകൾ; പാശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യത്തിലേത് പാശ്ചാത്യ സഭകളും. റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിനു പുറത്തും അപ്പസ്തോലന്മാർ സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചു. തോമാശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിതമായ പേർഷ്യൻ സഭയും ഭാരതസഭയും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. പാശ്ചാത്യ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടാത്ത സഭകൾക്കെല്ലാം ക്രമേണ പൗരസ്ത്യസഭകളെന്ന പേര് പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് പേർഷ്യയിലെയും ഭാരതത്തിലെയും സഭകളും പൗരസ്ത്യ സഭകളെന്നറിയപ്പെടുക. പൗരസ്ത്യ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ സഭകൾ സ്ഥാപിച്ച ഇതര സഭകൾക്കും ഈ പേരുതന്നെ ലഭിച്ചു.

പാശ്ചാത്യ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ റോമൻ, ഗാള്ളിക്കൻ, അംബ്രോസിയൻ, മൊസ്സാറബിക്ക് എന്നിങ്ങനെ പല പ്രാദേശിക ആരാധനാരീതികളുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ റോമിന്റെ പ്രാമുഖ്യം വർദ്ധിച്ചു വന്നതോടെ മേല്പറഞ്ഞ മറ്റു വൈവിധ്യം ക്ഷയിക്കുകയും റോമൻ

ആരാധനാക്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇവ ഇന്നും നാമമാത്രമായി ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. റോമൻ സഭയും പാശ്ചാത്യസഭയും ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഒന്നാണെന്നുപറയാം. ആരാധനക്രമഭാഷയുടെ പേരിൽ ലത്തീൻ റീത്തെന്നും ഇതറിയപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ പൗരസ്ത്യ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അവിടെ വിവിധ സഭകൾ സ്വതന്ത്രമായി വളർന്നു. ഒന്നു മറ്റൊന്നിനെ വിഴുങ്ങിയില്ല! സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പൗരസ്ത്യതലസ്ഥാനത്ത് വളർന്നു വികസിച്ചത്, ബൈസന്റൈൻ സഭയാണ്. ഇതു മറ്റുസഭകളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പ്രതിബന്ധമായില്ല. ക്രമേണ ഇത് മറ്റുസ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു വ്യാപിച്ചു. ഇന്ന് പല ഉപ വിഭാഗങ്ങൾ ഇതിനുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ, അലക്സാൺഡ്രിയൻ, അന്ത്യോക്യൻ, പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി, അർമേനിയൻ എന്നീ ആരാധനക്രമങ്ങൾ പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ കാണാം. അർമേനിയൻ സഭയൊഴിച്ച് മറ്റുള്ളവയ്ക്ക് ഉപവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്.

കോപ്റ്റിക്, എത്യോപ്യൻ എന്നീ വിഭാഗങ്ങൾ അലക്സാൻഡ്രിയൻ സഭയ്ക്കുണ്ട്. കേരളത്തിലുള്ള മലങ്കര സഭയും ലെബനോണിലെ മാറോനീത്താസഭയും സിറിയായിലെ സുറിയാനിസഭയും അന്ത്യോക്യൻ ആരാധനക്രമത്തിന്റെ പൊതുവായ പൈതൃകങ്ങളുള്ളവയാണ്. ഒരേ ശ്ലൈഹിക പൈതൃകത്തിൽ വേരുന്നി പേർഷ്യയിലും മെസൊപ്പൊട്ടേമിയായിലും ഇൻഡ്യയിലും വളർന്നു പന്തലിച്ച, പൗരസ്ത്യ ആരാധനക്രമം ആചരിക്കുന്ന രണ്ട് സഭകളാണുള്ളത്. അവയാണ് സീറോ മലബാർസഭയും പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിസഭയും. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ശ്ലൈഹികപൈതൃകമാണ് ഈ അയൽസഭകൾക്ക് പൊതുവായിട്ടുള്ളത്. തന്മൂലം ഹയരാർക്കി തലത്തിലും ഈ ബന്ധം ക്രമേണ വളർന്നുവന്നു. എങ്കിലും ഭാരതത്തിലെ സഭയ്ക്ക് തനതായ ഭരണ സംവിധാനമുണ്ടായിരുന്നു.

സഭയിലെ വൈവിധ്യം തിരുസ്സഭയുടെ സാർവ്വത്രികതയുടെ മാത്രമല്ല വളർച്ചയുടെയും സാംസ്ക്കാരികോദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെയും അടയാളമാണ്. ആദിമസഭയുടെ ശ്ലൈഹികപാരമ്പര്യമാണിവയിലുള്ളത്. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വളർന്നു വന്ന ഈ സഭകൾ തിരുസ്സഭയുടെ അമൂല്യസമ്പത്താണ്. ഓരോ സഭയുടെയും ഈ ശ്ലൈഹികപൈതൃകം സഭ മുഴുവന്റെയും പൊതുസ്വത്താണ്. ഇടുങ്ങിയ ദേശീയ ചിന്തകളുടെ പരിമിതികളിൽ ഇവയെ ഒതുക്കാവുന്നതല്ല. ശ്ലൈഹിക പൈതൃകത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു ആരാധനക്രമമാണ്. ഇവയെ വെറും 'ദേശീയ സഭകളായി' മുദ്രകുത്താവുന്നത

ല്ല. തിരുസ്സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക പൈതൃകമാണ് ഇവയിലൂടെ തുടരുന്നത്. വർഗ്ഗവർണ്ണദേശഭേദമന്യേ ലോകമെങ്ങും വളർന്നു വികസിക്കാൻ ഇവയ്ക്കവകാശമുണ്ട്.

സഭകളുടെ തുല്യപദവി

ശ്ലൈഹിക പൈതൃകത്തിന്റെയും ആദിമസഭാപാരമ്പര്യത്തിന്റെയും അവകാശികളാണ് സഭകൾ. തന്മൂലം രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഇപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കുന്നു;

"അഭികാമ്യമായ അവയുടെ പൗരാണികത്വം കൊണ്ട് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനം ഈ സഭകൾക്കുണ്ട്. അപ്പസ്തോലന്മാരിൽ നിന്ന് സഭാപിതാക്കളിലൂടെ കൈവന്ന പാരമ്പര്യം അവയിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പാരമ്പര്യമാവട്ടെ, സാർവ്വത്രികസഭയുടെ ദൈവാവിഷ്കൃതവും അവിഭാജ്യവുമായ പിതൃസ്വത്തിന്റെ ഭാഗവുമാകുന്നു.... പ്രസ്തുത സഭകൾ ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സജീവ സാക്ഷികളാണല്ലോ. അവ വളർന്നു വികസിക്കാനും, അതോടൊപ്പം അവയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ദൗത്യം നവമായ ശ്ലൈഹിക ചൈതന്യത്തോടെ പൂർണ്ണമാകാനും ഈ സുനഹദോസ് ആഗ്രഹിക്കുന്നു".

വിശുദ്ധ ലിഖിതവും വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യവും ഒരേ ആദരവോടെ സ്വീകരിക്കുകയും വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

സഭാപൈതൃകത്തിന്റെ അവകാശികളാകയാൽ സഭകളെല്ലാം തുല്യമാണ്. ഒരേ കടമയും ഒരേ അവകാശങ്ങളുമാണവയ്ക്കുള്ളത്. റോമാമാർപ്പാപ്പയുടെ കീഴിൽ ലോകം മുഴുവനും സുവിശേഷമറിയിക്കുക എല്ലാ സഭകളുടെയും കടമയാകുന്നു.

സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം നടത്തുകയും സഭാംഗത്വം സ്വീകരിച്ചവർക്ക് അജപാല സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക ഓരോ സഭയുടെയും കടമയും അവകാശവുമാകുന്നു. ഈ അവകാശം ആർക്കും നിഷേധിക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. കാരണം, ദൈവദത്തമാണിവ. ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തെ സഹായിക്കുകയും ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയുമാണ് സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ കടമ.

"സഭയുടെ ന്യായത്താൽ ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ മുമ്പിലല്ല" ഇത് തിരുസ്സഭയുടെ ഘടനയിലെ അടിസ്ഥാനപരമായൊരു തത്വമാണ്. പല സഭകൾ സഭയിലുണ്ട്. ഓരോന്നിനുമുണ്ട് അതാതിന്റെ സവിശേഷതകൾ. എല്ലാ സഭകൾക്കും സ്ഥാനവും മാഹാത്മ്യവും ഉത്തരവാദിത്വവും തുല്യമാണ്. ശ്ലൈഹിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുല്യാവകാശികളാണ് ഈ സഭകളെല്ലാം.

വിശ്വാസത്തിലും സന്മാർഗ്ഗത്തിലും കൂദാശകളിലും സഭാനേതൃത്വത്തിലും പൂർണ്ണമായ ഐക്യമാണ് വിവിധ സഭകളുടെ ഇടയ്ക്കുള്ളത്. ഒന്നു മറ്റൊന്നിനെക്കാൾ പദവി കൂടിയതെന്നു അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. അംഗസംഖ്യ മേന്മയുടെ മാനദണ്ഡമല്ല. പല രാഷ്ട്രീയകാരണങ്ങളും കാലാകാലങ്ങളിൽ അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നതിനോ കുറയുന്നതിനോ കളമൊരുക്കാം. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പൗരാവകാശം ലഭിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനിയാകണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു, റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന ജസ്റ്റീനിയനും (627-565) കാറൽമാനുമൊക്കെ (768-814) നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചവരായിരിക്കണമെന്ന് പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ പാശ്ചാത്യ യൂറോപ്പിൽ ഒതുങ്ങിയിരുന്നു ലത്തീൻ സഭ. എന്നാൽ പിന്നീട് തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ പോർട്ടുഗീസുകാരും സ്പെയിൻകാരും കോളനികൾ സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ ഭരണത്തലവന്മാരുടെ മതം ഭരണീയരുടേതുമായിരിക്കണമെന്ന നിയമമുണ്ടാക്കി. പാശ്ചാത്യമിഷനറിമാർ പോയിടത്തും പാശ്ചാത്യസഭാപാരമ്പര്യങ്ങൾ തന്നെ പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഭാരതത്തിൽ വന്ന പോർട്ടുഗീസുകാർ മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൂടി ലത്തീൻസഭയിൽ ചേർക്കാൻ കരുക്കൾ നീക്കി.

പൗരസ്ത്യസഭകൾ നിലവിലിരുന്ന പല രാജ്യങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയഗതി പ്രതികൂലമായിരുന്നു. അറബികളുടെ ആക്രമണം മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തെ ക്രിസ്തുമതം നാമാവശേഷമാക്കിയെന്നു പറയാം. പിന്നീട് കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ വരെ ഇസ്ലാം വ്യാപിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആധിപത്യകാലത്ത് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലും സഭകൾ ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിലായി. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗതിവിഗതികൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവ പ്രാദേശിക സഭകളുടെ വളർച്ചയെ വികസിപ്പിക്കുകയോ നശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നതായി കാണാം. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ അംഗസംഖ്യയുടെ മാനദണ്ഡമനുസരിച്ച് സഭകളെ വിലയിരുത്താനാവില്ലെന്നു വ്യക്തം. എന്നാൽ ഈ തുല്യാവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട നിരവധി സംഭവങ്ങൾ സഭാചരിത്രത്തിന്റെ കറുത്തപൊട്ടുകൾ തന്നെ. ഇൻഡ്യയിൽതന്നെ ഇതിനു നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടല്ലോ.

സഭ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ

12 അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തേക്കാളുപരി നിയതമായ ഘടനയോടെയോ നിയമവ്യവസ്ഥിതികളോടെയോ അല്ലായിരുന്നു സഭയുടെ ആരംഭം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏകതാനമായ ഘടനയോ

ഭരണരീതിയോ ആദിമസഭയിൽ ദർശിക്കാനാവില്ല. സഭ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് ഒരു ഗ്രീക്ക് മതമായിട്ടാണ്. അലക്സാണ്ഡ്രിയാ അന്തോക്യാ, എഫേസൂസ്, കോറിന്തോസ് തുടങ്ങിയ ഗ്രീക്ക് നഗരങ്ങളിലാണ് ആദ്യമായി സഭാസമൂഹങ്ങൾ പിറവിയെടുത്തത്. സഭയുടെ ഘടനാപരമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളേയും കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ നിന്നും ഉയർന്നുവരാനുള്ള കാരണമിതുതന്നെ. ഒപ്പം തന്നെ ലാറ്റിൻ ഭാഷയും ഇതിനെ സ്വാധീനിച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മൂന്നു ലോകങ്ങൾ, മൂന്നു സംസ്കാരങ്ങൾ, മൂന്നു ഭാഷകൾ മൂന്നു ദർശനങ്ങൾ (യഹൂദ-യവന-ലത്തീൻ) കൂടിച്ചേർന്നാണ് സഭയെ ഘടനാപരമായൊരു വ്യവസ്ഥിതിയിലേക്കുയർത്തിയത്.

നിയതമായ ഘടനയോ ഭരണകൂടസംവിധാനങ്ങളോ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും സഭയിൽ അപ്പസ്തോലന്മാർക്ക് അതുല്യമായ പദവി ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചു വി. പത്രോസിന്. അപ്പസ്തോലന്മാർ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണത്തിനു കൂടുതൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തുകൊണ്ട് ഭരണരംഗത്തുനിന്ന് നിഷ്ക്രമിച്ചപ്പോൾ സഭാശുശ്രൂഷ 7 ഡീക്കന്മാർ ഏറ്റെടുത്തു. കൂടാതെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ ഒരു സമൂഹവും ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജറുസലേം കൗൺസിലിൽ ഇതിനേക്കുറിച്ച് സൂചനയുണ്ട്.

ദൗത്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഭരണസംവിധാനവും സംഘടനാത്മകതയും ആണ് സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നത്. കാരണം സഭ തുടരാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നതും ഈയൊരു ദൗത്യമായിരുന്നു. – "നിങ്ങൾ ലോകമെങ്ങും പോയി എല്ലാ സൃഷ്ടികളോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവിൻ" ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ സഭയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും തങ്ങളുടെ പങ്ക് നിർവ്വഹിക്കുകയും പ്രശ്നങ്ങളിലും തർക്കങ്ങളിലും ഈ മിഷനറി ദൗത്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതിലും സഭയെ കാലോചിതമായി നയിക്കുന്നതിലും പങ്കുചേരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. (നടപടി 20,28,1 കോറി 12,28 എഫേ 4,11, 1 പത്രോസ് 5,2–4).

ചില ആധുനിക പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു പണ്ഡിതന്മാർ വാദിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക ശുശ്രൂഷാ മണ്ഡലവും ഭരണസംവിധാനവും തമ്മിലുള്ള വടംവലി ഒരിക്കലും ആദിമസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാ വരങ്ങളും പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നിന്നാണ് നിർഗ്ഗളിക്കുന്നതെന്നും അത് സഭാഗാത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ളതാണെന്നുമുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് സഭാംഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. (റോമ 12,7–8, എഫേ 4,11–12, 1 കോറി 12,11).

ആദിമകാലം മുതൽക്കുതന്നെ തമ്മിൽ മാത്സര്യമോ സ്പർദ്ധയോ ഇല്ലായിരുന്നു. പ്രാദേശിക സഭകൾ തമ്മിൽ ചില അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ (പരിഛേദനം വിജാതീയരെ സഭയിലേക്ക് സ്വീകരിക്കൽ) ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അപ്പസ്തോലന്മാർ അവയ്ക്കെല്ലാം സ്വീകാര്യമായ പരിഹാരങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. സഭകൾ തമ്മിൽ നിലനിന്നിരുന്ന കൂട്ടായ്മ ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുമുതൽ തന്നെ പ്രകടമായിരുന്നു.

അധികാരം സേവനത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് വിശ്വാസികൾക്കിടയിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്നു. തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ പലയിടത്തും വി. പൗലോസ് ഇക്കാര്യം ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട് (1 കോറി 4,9–13,2 കോറി 4,5–12). സഭാശുശ്രൂഷകൾക്കിടയിൽ പത്രോസിന് ഉന്നതസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഈശോ ആദ്യം വിളിച്ച ശിഷ്യനെന്ന നിലയിലും സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയ വ്യക്തിയെന്ന നിലയിലും അപ്പസ്തോലന്മാർക്കിടയിൽ സമുന്നത സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്ന പത്രോസിനെ സഭാ തലവൻ എന്ന നിലയിൽ എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുകയും പത്രോസിന്റെ ദർശനങ്ങളും സമീപനങ്ങളും സഭയുടെ നിലപാടുകളായി മാറുകയും ചെയ്തു.

സഭ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഔദ്യോഗിക മതം

മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകാലം നീണ്ടു നിന്ന അതിക്രൂരവും ഭീകരവുമായ മതമർദ്ദനപരമ്പരകൾക്കുശേഷം എ.ഡി 313 ലെ മിലാൻ വിളംബരത്തോടെ സഭ സ്വതന്ത്രമായി. ക്രൈസ്തവർക്ക് മതസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയ പ്രഖ്യാപനമാണ് മിലാൻ വിളംബരത്തോടെ കോൺസ്റ്റന്റയിൻ നടത്തിയത്. ക്രമേണ ക്രിസ്തുമതം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക മതമായി മാറി. ഇത് സഭയുടെ അധികാരത്തെയും സ്വാധീനത്തെയും വളർച്ചയെയും ഒന്നുപോലെ സ്വാധീനിച്ചു. മെത്രാന്മാർക്ക് വലിയ സ്ഥാനമാനങ്ങളും പദവികളും ലഭിച്ചു. റോമൻ ചക്രവർത്തി അപ്പസ്തോലന്മാർക്ക് സമനാണെന്നും സഭയും റോമാസാമ്രാജ്യവും തത്വത്തിൽ തുല്യമാണെന്നുമുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് വളർന്നു വരുവാൻ മതസ്വാതന്ത്ര്യം വഴി തെളിച്ചു.

പാത്രിയാർക്കേറ്റുകളുടെ ഉത്ഭവം

ഡയക്ലീഷൻ ചക്രവർത്തി (284–305) റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ ഭരണസൗകര്യത്തിനായി പ്രിഫെക്ചറുകൾ, ഡയോസിസുകൾ, പ്രോവിൻസുകൾ എന്നിങ്ങനെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. സഭ റോമിലെ ഔദ്യോഗിക മതമായതോടെ ഭരണസംവിധാനങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമതയ്ക്കുവേണ്ടി സഭയും ഈ സംവിധാനത്തെ കടമെടുത്തു. റോമൻ

സാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രോവിൻസുകളുടെ തലസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്നു പ്രഥമ ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രങ്ങൾ. ഈ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ സഭകൾക്ക് മാതൃസഭയുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ബന്ധം നില നിന്നിരുന്നത് പുതിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ സുവിശേഷമെത്തിക്കുന്നതിനു കാരണമായി. തത്ഫലമായി ഈ സഭകൾ മാതൃസഭകൾ എന്നറി യപ്പെടാൻ ഇടവരികയും ചെയ്തു. മാതൃ സഭകളിലെ മെത്രാൻമാർ മെത്രാപ്പൊലീത്തമാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഓരോ പ്രോവിൻസിലെയും മെത്രാൻമാർ ഒരുമിച്ചുകൂടി പ്രധാന പൊതു പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുകയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ സഭകൾതമ്മിൽ സഹവർത്തിത്വവും സംഘടനാപരതയും വളർന്നു വരികയും ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ റോമും കാർത്തേജുമായി രുന്നു പ്രൊവിഷ്യൻ ഗ്രൂപ്പിലെ പ്രധാനികൾ. സഭകൾ തമ്മിലുണ്ടാ യിരുന്ന പരസ്പരബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പാത്രി യാർക്കേറ്റുകൾ ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്. സഭാ സമൂഹങ്ങളുടെ പൗരാണി കത്വം, സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം, അപ്പസ്തോലികത എന്നി വയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അഞ്ചു പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങൾ സഭയിൽ ഉയർന്നുവന്നു. ഇവ പെന്റാർക്കി (Pentarchy) - അഞ്ച് അധികാര കേന്ദ്രങ്ങൾ) എന്നറിയപ്പെടുന്നു. അവ റോമ, കോൺസ്റ്റാന്റിനോ പ്പിൾ, അലക്സാണ്ട്രിയ, അന്ത്യോക്യ, ജറുസലേം എന്നിവയാണ്. ജനസമൂഹങ്ങളുടെ തലവന്മാരാണ് പാത്രിയാർക്കീസുമാർ എന്ന റിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. മെത്രാന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അറിവോടും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് പാത്രിയാർക്കി സിന്റെ അറിവോടെയുമായിരുന്നു. പാത്രിയാർക്കിസിനെ തിരഞ്ഞെ ടുക്കുമ്പോൾ മറ്റു പാത്രിയാർക്കീസുമാരുടെ സമ്മതവും ആവശ്യ മായിരുന്നു. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ പൗരസ്ത്യറോമാ സാമ്രാജ്യ ത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമെന്നനിലയിൽ അതിപ്രധാനമായ പാത്രിയാർ ക്കീസ് ആസ്ഥാനമായിരുന്നു. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി എന്ന നില യിൽ റോമിലെ പാത്രിയാർക്കിസിന് സമുന്നത പദവിയും ഉന്നത പരമാധികാരവും കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു.

മാർപ്പാപ്പയും രാഷ്ട്രീയാധികാരവും

പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയും റോമിന്റെ പാത്രിയാർക്കീസുമായി രുന്ന സഭാതലവനാണ് മാർപാപ്പയെന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആദി മസഭയിൽ പാപ്പാസ്ഥാനം ആധ്യാത്മിക നേതൃത്വത്തിനും ശുശ്രൂ ഷയ്ക്കുമാണ് മുൻതൂക്കം കൊടുത്തിരുന്നതെങ്കിൽ 8-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം (754-1870) വരെ മാർപാപ്പ ഒരു ആത്മീയനേതാവ് എന്നതിനപ്പുറം ഇറ്റലിയിലെ പേപ്പൽ സ്റ്റേറ്റു

കളുടെ ഭരണാധികാരിയായി ആയിത്തീർന്നു. ബൈസന്റയിൻ ചക്ര വർത്തിമാരുടെ ശക്തിക്ഷയം, മതപരമായ വിവാദങ്ങൾ, ലൊമ്പാ ർഡ് യുദ്ധങ്ങൾ, മാർപാപ്പമാരും ഫ്രാങ്കുകളും തമ്മിൽ നടത്തിയ സഖ്യം ഇവയാണ് സഭയെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം കൈയ്യാളുന്നതി ലേക്ക് കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചത്. ചക്രവർത്തിമാരുടെയും ധനിക രായ മറ്റുള്ളവരുടെയും സമ്മാനങ്ങളും സംഭാവനകളും ഇറ്റലിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ധനികനാകുന്നതിൽ മാർപാപ്പയെ സഹായിച്ചു. 754 ൽ സ്റ്റീഫൻ രണ്ടാമൻ പാപ്പ ഫ്രാങ്കുകളുമായി സഖ്യത്തിലൊപ്പു വെച്ചതോടെ പാപ്പാ മധ്യ ഇറ്റലിയുടെ രാജാവായി. ലെയോ മൂന്നാ മൻ മാർപാപ്പ ചാർലിമെയിൻ എന്ന ഫ്രാങ്കിഷ് രാജാവിനെ റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായി കിരീടം ധരിപ്പിച്ചതോടെ പാശ്ചാത്യ സഭാതലങ്ങളിൽ വലിയ പ്രത്യാഘാതങ്ങളുണ്ടായി. പാപ്പാ സ്ഥാനത്തിന്റെ ആത്മീയ ശക്തി കുറയുകയും ഭൗതികതയും അധികാരവും വർധിച്ചുവരികയും ചെയ്തതോടെ അനർഹരായ പലരും ഈ മോഹനപദവി ആഗ്രഹിച്ചുതുടങ്ങി. ചാർലിമെയിന്റെ കാലശേഷം റോമാസാമ്രാജ്യം പലതായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടതോടെ ഫ്യൂഡലിസം രൂപം കൊണ്ടു. 9-10 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഫ്യൂഡലിസം സഭാസംവിധാനങ്ങളെ ശക്തമായി സ്വാധീനിച്ചതിന്റെ ഫലമായി സഭയിലേക്ക് വേഷവിധാനങ്ങളും പദവികളും സംബോധനാരീതി കളും കടന്നുവന്നു. രൂപതകൾക്കും സന്ന്യാസാശ്രമങ്ങൾക്കും സ്വന്ത മായ പരിവാരങ്ങളും സേനയുമെല്ലാം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. 904 മുതൽ 964 വരെ തിയോഫിലാക്ട് എന്ന കുടുംബത്തിന്റെ കൈയ്യിലായി രുന്നു പാപ്പാസ്ഥാനം നിലനിന്നത്.

13-ാം നൂറ്റാണ്ട് ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ തകർച്ചയ്ക്ക് സാക്ഷ്യം വഹി ച്ചതോടെ സഭയ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെ നിരവധി നവീകരണപ്രസ്ഥാന ങ്ങൾ കടന്നുവന്നു. ക്ലൂണിയിലെ ആശ്രമത്തിന്റെതായ സംഭാവന കൾ ഈ രംഗത്ത് നിസ്തുലമായിരുന്നു. ഭിക്ഷു സന്ന്യാസികളുടെ (mendicant monks) സേവനം സഭയിൽ നവീകരണതരംഗം ശക്ത മാക്കുന്നതിന് സഹായിച്ചു. ഒപ്പം തന്നെ ഇവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്നുവന്ന ഇൻകിസിഷൻ സഭാചരിത്രത്തിലെ തീരാകളങ്കമായി അവശേഷിക്കുന്നു. പശ്ചിമയൂറോപ്പിൽ മാർപാപ്പ അനുഭവിച്ചുവന്ന അധികാരങ്ങളും ആധിപത്യവും കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾക്ക് വഴി തെളി ച്ചു. രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കളും മാർപാപ്പമാരുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തി കളായി മധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തെത്തുകയും പൗരസ്ത്യ പാത്രി യാർക്കീസുമാർക്ക് ബദലായി ലാറ്റിൻ പാത്രിയാർക്കേറ്റ് സ്ഥാപിച്ച് ഒരു ലത്തീൻ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ മുഹമ്മദീയരുടെ ശക്തമായ തിരിച്ചടികൾ മൂലം സഭയ്ക്ക്

വിശുദ്ധസ്ഥലങ്ങളുടെ മേലുണ്ടായിരുന്ന നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാലം മറക്കാത്ത കൃത്യങ്ങളിലേക്ക് സഭ വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെടുന്നതിനും ഇത് ഇടയാക്കി.

വിശുദ്ധരുടെ നാമകരണം, തിരുശേഷിപ്പുകളുടെ വിതരണം. ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ, പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾ, പദവികൾ, എന്നിവ കൊടുക്കൽ, 'ആദ് ലീമിന' സന്ദർശനങ്ങൾ, പാലിയം നൽകൽ തുടങ്ങിയവ ആരംഭിച്ചത് ഈ കാലയളവിലാണ്. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പാപ്പരത്തം ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ മറ്റൊരു സവിശേഷതയായിരുന്നു.വി. ഗ്രന്ഥവും മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളും അതിന്റെ തനിമയിലും അർത്ഥത്തിലും ഉൾക്കൊള്ളാതിരുന്നതുമൂലം ഇൻക്വിസിഷൻ വഴി ഒട്ടേറെ നിരപരാധികൾ വെന്തരിയുന്നതിനും ദ്വിഖഡ്ഗവാദം (Theory of two swords) പോലുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളും 1302 ൽ ബോനിഫസ് എട്ടാമൻ മാർപാപ്പ ഫ്രാൻസിലെ ഫിലിപ്പ് രാജാവിനെതിരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ഡിമാ ടമിരമോ' പോലുള്ള രേഖകളും ജന്മം കൊണ്ടു.

14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സഭ അതിന്റെ പ്രതിസന്ധി ഘട്ടത്തിന്റെ കൊടുമുടികളിലായിരുന്നു. ഒരേ സമയം മൂന്ന് മാർപാപ്പമാർ അധികാരത്തിൽ വരികയും സുരക്ഷയെ കരുതി റോമിൽ നിന്നും പാപ്പായുടെ ആസ്ഥാനം അവിഞ്ഞോണിലേക്ക് മാറ്റുകയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അധികാരവടംവലികളും സ്വജനപക്ഷപാതവും അരങ്ങുതകർത്ത 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലാണ് അഗസ്റ്റീനിയൻ സന്ന്യാസിയായിരുന്ന മാർട്ടിൻ ലൂഥർ തന്റെ നവീകരണാശയങ്ങളുമായി കടന്നുവന്നത്. പാശ്ചാത്യലോകത്തെ രണ്ടു ചേരികളായി തിരിക്കാനും സഭയ്ക്ക് വലിയ ആഘാതമേൽപ്പിക്കാനും മാർട്ടിൻ ലൂഥറിന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞു. മാർട്ടിൻ ലൂഥറിന്റെ പ്രതിഷേധ സംഭവവികാസം പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവം എന്നറിയപ്പെടുന്നു.

1545 സഭാചരിത്രത്തിലെ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന വർഷമാണ് പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവമുയർത്തിയ വെല്ലുവിളികളും മറ്റു ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങളും നേരിടുന്നതിനായിരുന്നു 1545 മുതൽ 1563വരെ ഉത്തര ഇറ്റലിയിലെ ട്രെന്റോ പട്ടണത്തിൽ വെച്ച് കൗൺസിൽ കൂടിയത്. സഭയുടെ കേന്ദ്രീകരണ സംവിധാനത്തിന് കൂടുതൽ ശക്തി പകരുന്നതിനും തന്മൂലം ദൈവജനത്തിന്റെ സഭയിലെ പങ്കാളിത്തം കുറയുന്നതിനുമാണ് ഈ കൗൺസിൽ വഴി തെളിച്ചത്. 1789 ആഗസ്റ്റ് 4ന് ഫ്രാൻസിലെ ചേർസയിൽ വച്ചു നടന്ന ദേശീയ അസംബ്ലി സഭാസമീപനങ്ങൾക്കെതിരെ പരസ്യമായ പ്രതിഷേധം പ്രഖ്യാപിച്ചു. 1789 ൽ നവംബറിൽ സഭയുടെ ഭൂസ്വത്തുകൾ ഗവൺമെന്റ് ദേശ

സാൽക്കരിച്ചു. 1848 ൽ വിപ്ലവകാരികൾ റോം പിടിച്ചടക്കി. 1870 ൽ വിക്ടർ ഇമ്മാനുവൽ റോമിനെ ഇറ്റലിയോട് സംയോജിപ്പിച്ചു. 1929 ലെ ലാറ്റിൻ സന്ധി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് മാർപാപ്പമാർ സ്വയം തടവുകാരെന്ന നിലയിൽ റോമിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. 1929ൽ 108 ഏക്കർ മാത്രം വിസ്തീർണ്ണമുള്ള വത്തിക്കാൻ എന്ന ചെറിയ രാജ്യത്തെ ഇറ്റലി അംഗീകരിച്ചതോടെ സഭ ഭൗതികമായി സ്വതന്ത്രയായി.

ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പാശ്ചാത്യ ലോകത്ത് സഭയ്ക്കെതിരായ കടന്നാക്രമണങ്ങൾ ശക്തമായപ്പോൾ അതിനെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 9-ാം പിയൂസ് മാർപാപ്പ ' തെറ്റുകളുടെ പട്ടിക' (Syllabus of Errors) പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഇതിലെ പല പ്രസ്താവനകളും തെറ്റിദ്ധാരണാജനകങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ അവയെ കാലോചിതമായി വിശദീകരിക്കാനാണ് 1869 ഡിസംബർ 8 ന് കൗൺസിൽ ആരംഭിച്ചത്. മാർപാപ്പയുടെ പരമാധികാരം (Roman Primacy), മാർപാപ്പയുടെ അപ്രമാദിത്വം (Papal Infallibility) എന്നിവ ഔദ്യോഗികമായി വിശ്വാസ സത്യങ്ങളായി ഈ കൗൺസിലിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. 1870 ജൂലൈ 19 നു ഫ്രാങ്കോ - പേർഷ്യൻ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതു മൂലം ഈ കൗൺസിൽ നിറുത്തിവയ്ക്കേണ്ടി വന്നു. സഭകളുടെ ആന്തരിക സ്വഭാവത്തെക്കാളുപരി ഭൗതിക അധികാര സീമകളെയും ഭരണസംവിധാനത്തെയും നിർവ്വചിക്കാനാണ് ഈ കൗൺസിൽ കൂടുതലായും പരിശ്രമിച്ചത്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ

കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ 21-ാം സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസായിരുന്ന 1962 ഒക്ടോബർ 11 മുതൽ 1965 ഡിസംബർ 8 വരെയാണ് സൂനഹദോസ് നടന്നത്. ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാൻ സഭയെ സജ്ജമാകുക എന്നതായിരുന്നുകൗൺസിലിന്റെ ലക്ഷ്യം.

പൊതു സവിശേഷതകൾ

സഭാ നവീകരണം, ആധുനീകരണം, പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങിയ ഏതാനും അടിയന്തിരലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടുന്നതിനായാണ് കൗൺസിൽ ആരംഭിച്ചത് 'ജനതകൾക്ക് പ്രകാശം' (lumen gentium) എന്നീ വാക്കുകൾക്കൊണ്ടാണ് തിരുസ്സഭയേക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ ആരംഭിക്കുന്നത്. പൗരസ്ത്യസഭകൾ, മെത്രാൻമാർ, സന്ന്യാ

സികൾ, വൈദികർ, ആത്മായർ, വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നിവരെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രമാണരേഖകൾ തിരുസഭയുടെ ഘടകങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ലിറ്റർജി, വിദ്യാഭ്യാസം, മിഷൻ പ്രവർത്തനം, സാമൂഹ്യമാധ്യമങ്ങൾ, തുടങ്ങിയ രേഖകൾ സഭയുടെ ദൗത്യത്തെയാണ് പുന:പരിശോധിക്കുന്നത്. എക്യുമെനിസം, അക്രൈസ്തവമതങ്ങൾ, സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ എന്നിവയാകട്ടെ ബാഹ്യലോകവുമായുള്ള സഭയുടെ ബന്ധത്തെ പരിശോധിക്കുന്നു ഇവയിൽ സഭയെ സംബന്ധിക്കുന്ന 'ജനതകൾക്ക് പ്രകാശം' എന്ന പ്രമാണ രേഖയുടെ പ്രധാന സവിശേഷതകളെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം.

1. അജപാലനപരം

സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള നിയതമായ നിർവ്വചനങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടാണ് കൗൺസിൽ പിതാക്കന്മാർ ഈ പ്രമാണരേഖയ്ക്ക് രൂപം നൽകിയത്. പഴയകാല സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസുകളുടെ പ്രധാനദൗത്യം നിർവ്വചനം കണ്ടെത്തലും പാഷണ്ഡതകളെ തള്ളലുമായിരുന്നു. അജപാലനൗത്സുകൃത്തോടെ പ്രബോധനവും മാർഗ്ഗദർശനവും നൽകാനാണല്ലോ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സമ്മേളിച്ചത്. തീർത്തും അജപാലനസംബന്ധിയായ രീതിയിലാണ് ഈ പ്രമാണരേഖ തിരുസഭയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നത്.

2. ആത്മീയ ഐക്യം

സഭാഭരണസംവിധാനത്തിനു കൊടുത്തിരുന്ന പഴയ ഊന്നലിനുപകരം തിരുസഭയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ആത്മീയഐക്യത്തെ (Spiritual communion) ഈ കൗൺസിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. സഭ വെറുമൊരു സംഘടനയോ സംവിധാനമോ അല്ല. മറിച്ച് ഒരേ ആത്മാവിനെ സ്വീകരിച്ചവരുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. വ്യക്തികളിൽ വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ സഭയിലെ വ്യത്യസ്ത ശുശ്രൂഷകരെ ഒരേ മനോഭാവത്തോടെ കണ്ട് പരസ്പരം വളർത്തി ആത്മീയ ഐക്യം സ്വന്തമാക്കാനാണ് കൗൺസിൽ ലക്ഷ്യമിടുന്നത്.

3. പുനരൈക്യാഭിവാഞ്ഛ

തിരുസഭയിൽ നിന്നു വേർപെട്ടുപോയ ഇതരസഭകളുടെ സഭാപരമായ യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കാനും എടുത്തു പറയാനും ഈ പ്രമാണരേഖയിലൂടെ പിതാക്കന്മാർ തയ്യാറായി. ഒരേ രക്ഷകനിൽ നിന്നു സദ്വാർത്ത സ്വീകരിച്ചവരാണ് എല്ലാസഭകളെന്നും, സഭ

കൾക്കുള്ള പൊതുവായ ഘടകങ്ങളെ കണ്ടെത്തി. ഐക്യത്തിന്റെ പാതകളാക്കി മാറ്റാമെന്നും കൗൺസിൽ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. പൂർണ്ണമായുള്ള ഐക്യത്തിനായുള്ള ദാഹത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ തിരുസഭ ഈ പ്രമാണരേഖയിലൂടെ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധയാവുകയാണ്.

4. സന്യസ്തദൈവവിളിയുടെ സ്ഥാനം

വ്രതങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് സ്വന്തമാക്കുന്ന സന്ന്യസ്തദൈവവിളിക്ക് സവിശേഷമായൊരു സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്ന പ്രവണത സഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. സന്ന്യാസം ഒരു പ്രത്യേക ദൈവവിളിയാണെന്നിരിക്കിലും ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കുക എന്നതാണ് അടിസ്ഥാനപരമായ ദൈവവിളിയെന്ന് കൗൺസിൽ പഠിപ്പിച്ചു. സഭ വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള സാർവ്വത്രിക ആഹ്വാനമാണ്. അതിലുള്ള ശുശ്രൂഷകളും തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കും ഇടയിൽ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളില്ല.

5. യുഗാന്ത്യ വീക്ഷണം

സഭയുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം തീർത്ഥാടകയുടേതാണ്. ഭൂമിയിൽ അവൾ ഒന്നും ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നില്ല. ഭൂമിയിലെ സഭ അവളിൽത്തന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യവുമല്ല. മിശിഹായുടെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തിൽ അവിടുത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ ദൈവജനത്തെ ഒരുക്കുകയെന്നതാണ് സഭയുടെ ദൗത്യം. ഈ നിർവ്വഹണം സഭയുടെ യുഗാന്ത്യവീക്ഷണത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

6. ആദിമസഭയുടെ മാതൃക

ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളായ പരിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിനും വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും തുല്യ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നിലപാടാണ് കൗൺസിൽ സ്വീകരിച്ചത്. ആദിമസഭയുടെ മാതൃക സ്വന്തമാക്കിക്കൊണ്ട് തിരുവചനത്തിലധിഷ്ഠിതവും വിശുദ്ധപാരമ്പര്യങ്ങളോട് കൂറുപുലർത്തുന്നതുമായ ജീവിതശൈലി സ്വന്തമാക്കാനുള്ള സഭയുടെ പരിശ്രമമാണ് ഈ പ്രമാണരേഖയിൽ നിഴലിക്കുന്നത്.

സഭകൾ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ രേഖകളിൽ

സഭയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ വ്യത്യസ്ത പദങ്ങൾ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അവ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. സാർവ്വത്രികസഭ: എല്ലാസഭകളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സംജ്ഞയാണിത്. തിരുസഭ എന്ന പദം വിവക്ഷിക്കുന്നതും ഇതേ അർത്ഥം തന്നെ. കത്തോലിക്കാവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ സഭക

ളെയും ഉൾകൊള്ളുന്നതാണ് സാർവ്വത്രിക സഭ. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള വിവിധ സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണിത്.

2. കത്തോലിക്കസഭ: കാത്തലിക് (Catholic) എന്ന പദത്തിന്റെ മൂലാർത്ഥം 'എല്ലാവർക്കും കടന്നുവരാവുന്നത്' (Open to the whole) എന്നാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനായത് എല്ലാ ജനപദങ്ങളെയും സത്യദൈവവിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലും സാഹോദര്യത്തിലും ഐക്യത്തിലും ദൈവജനമാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താനാണ്. വർഗ്ഗ-വർണ്ണ-ഭേദമന്യേ എല്ലാവരും ഈ കൂട്ടായ്മയിലേക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഈ പദം അർത്ഥം വയ്ക്കുന്നത്. എക്യുമെനിക്കൽ കൗൺസിലാണ് ഈ വിശേഷണം തിരുസഭയ്ക്കു നൽകിയത്. മാർപാപ്പായുടെ നേതൃത്വം അംഗീകരിച്ച് സഭൈക്യത്തിൽ കഴിയുന്നവർ 'കത്തോലിക്കർ' എന്നറിയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതര സഭകൾ 'റോമൻ കത്തോലിക്കർ' എന്നാണ് ഈ സഭയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

3. പ്രത്യേകസഭ (Particular Church)

സാർവ്വത്രിക സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനത്തിൽ വ്യത്യസ്ത സഭകളെ സൂചിപ്പിക്കാനും രൂപതകളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുവാനുമാണ് ഈ സംജ്ഞ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മാതൃ സഭയോടുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രത്യേക സഭകളെ വീക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഈ പേരുണ്ടായത്.

4. പ്രാദേശിക സഭ (Local Church)

സ്ഥലവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പ്രാദേശിക സഭ എന്നപേരിലും സഭ അറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇടവക, ഗ്രാമം, രാജ്യം, ഭൂഖണ്ഡം, എന്നിങ്ങനെ പലതരത്തിലും സഭകൾ സ്ഥലനാമങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. കേരളസഭ, ഏഷ്യൻ സഭ തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

5. വ്യക്തി സഭ (Individual Church)

തനതായ വ്യക്തിത്വമുള്ള സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ് കത്തോലിക്കാസഭ. ആരാധനാക്രമം, ശിക്ഷണക്രമം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ഭരണക്രമം, ദൈവശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവ ഓരോ സഭയ്ക്കും വ്യത്യസ്തത പകരുന്നു. എങ്കിലും വിശ്വാസം, കൂദാശകൾ, ഹയരാർക്കി എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ സാർവ്വത്രിക സഭയോട് ഐക്യവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ സഭയുടെയും വ്യക്തിത്വത്തിന് ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നതും അതേസമയം കത്തോലിക്കാസഭയോടുള്ള ഐക്യത്തിന്

ഒട്ടും മങ്ങലേല്പിക്കാത്തതുമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണിത്.

6. സഹോദരി സഭകൾ (Sister Churches)

സഭകളുടെ തുല്യത വിളംബരം ചെയ്യുന്ന ഒരു അഭിധാനമാണിത്. ശ്ലൈഹികപാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നാണ് സഭകൾ രൂപം കൊള്ളുന്നത്. ഈ ശ്ലൈഹികത സഭകളെ സഹോദരികളാക്കുന്നു. വ്യക്തിസഭ എന്ന സംബോധന സഭകളുടെ പൈതൃകത്തിനും തനിമയ്ക്കും ഊന്നൽ കൊടുക്കുമ്പോൾ സഭകൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധത്തിനും തുല്യതയ്ക്കും സഹോദരസഭകൾ എന്ന വിശേഷണം പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു. എക്യുമെനിസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിയിൽ 14-ാം നമ്പറിൽ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പൗരസ്ത്യ സഭകളെ സഹോദരി സഭകൾ എന്നാണു വിളിക്കുന്നത്.

03
സഭ: ഘടനയും കൂട്ടായ്മയും

രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുമുമ്പുള്ള സഭാവിജ്ഞാനീയം 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ മതനവീകരണത്തോടുള്ള ഒരു പ്രതികരണമായിരുന്നു.

ഘടനാപ്രധാനമായ സഭാവിജ്ഞാനീയം

മതനവീകരണക്കാർ സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക മാനങ്ങൾക്ക് ആക്കം കൂട്ടുവാൻവേണ്ടി അതിന്റെ ദൃശ്യവും ഘടനാപരവുമായ വശങ്ങളെ നിരാകരിക്കയോ ന്യൂനീകരിക്കുകയോ ചെയ്തതിനാൽ കത്തോലിക്കാ സഭ ഈ രണ്ടാമത്തേതിന് അമിതമായ ഊന്നൽ കൊടുത്തു. അങ്ങനെ ഘടനാപ്രധാനമായ (institutionalistic) ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയമായിത്തീർന്നു കത്തോലിക്കാസഭയുടേത്. സഭയുടെ നിർവ്വചനംതന്നെ അതിന്റെ ഘടനാപരമായ വശത്തെ മുൻനിർത്തിയായി. വി. റോബർട്ട് ബല്ലാർമിന്റെ നിർവചനം നമുക്കു സുപരിചിതമാണ്. "ഒരേ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തെ ഏറ്റുപറയുകയും, ഒരേ കൂദാശയുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ പങ്കുചേരുകയും, നിയമാനുസൃതമായ അജപാലകരുടെ വിശേഷിച്ച് ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭൂമിയിലെ ഏക പ്രതിപുരുഷനായ റോമായിലെ മാർപ്പാപ്പയുടെ ഭരണത്തിനു വിധേയരാകുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരുടെ സമൂഹമത്രേ ഏകവും സത്യവുമായ സഭ". റോമൻ ജനസമൂഹവും ഫ്രാൻസ് രാജ്യവും വെനീസ് റിപ്പബ്ലിക്കുംപോലെ ദൃശ്യവും സ്പർശ്യവുമാണ് സഭാസമൂഹവും. ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും വ്യക്തമായ മുഖമുദ്രയാകട്ടെ അതിലെ അധികാരസ്ഥാനം (hierarchy) ആണ്. ഹയരാർക്കിക്കും വിശിഷ്യ പാപ്പാസ്ഥാനത്തിനുമെതിരായുള്ള മതനവീകരണക്കാരുടെ മൂർച്ചയേറിയ അസ്ത്രങ്ങൾ ഇവയെ ഒന്നുകൂടി ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുവാൻ സഭാധികാരികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. പഠിപ്പിക്കുവാനും വിശുദ്ധീകരിക്കുവാനും ഭരിക്കുവാനും ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു ഹയരാർക്കിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന വിശിഷ്ടാധികാരമാണ് സഭയെ നിലനിർത്തുന്നത്. ഹയരാർക്കിയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രബോധനവും കൂദാശകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുകയാണ് അൽമായരുടെ

ധർമ്മം. ഈ വീക്ഷണം സഭയെ വൈദികഗണമെന്നും (clergy) അൽമായഗണമെന്നും (laity) രണ്ടായി തരംതിരിക്കുന്നു.

ഘടനാപ്രധാനമായ ഈ സഭാവീക്ഷണം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയെന്നുപറയാം. ഒന്നാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ സഭയെ സംബന്ധിച്ച പ്രമാണരേഖയുടെ ഡ്രാഫ്റ്റ് ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതനുസരിച്ച്, സഭയാകുന്ന പൂർണ്ണസമൂഹത്തിന്റെ ഭരണഘടനതന്നെ ശാശ്വതമായി കർത്താവിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പാപ്പാസ്ഥാനവും മെത്രാന്മാർ, വൈദികർ, ശെമ്മാശന്മാർ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഹയരാർക്കിയും ക്രിസ്തുനാഥൻതന്നെ സ്ഥാപിച്ചതാണ്. സഭാസൗധം ഒരു പിരമിഡ്പോലെയാണ്. ഏറ്റവും മുകളിൽ മാർപ്പാപ്പ, അതിനടിയിൽ മെത്രാന്മാർ, പിന്നെ വൈദികർ, അതുകഴിഞ്ഞ് സന്യസ്തർ, ഏറ്റവും ഒടുവിൽ അൽമേനികളും നിലകൊള്ളുന്നു. ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ മേൽത്തട്ടിലുള്ള മാർപ്പാപ്പായിലും അതുകഴിഞ്ഞാൽ മെത്രാന്മാരിലുമാണ് സഭയിലെ ദൈവദത്തമായ നിയന്ത്രണാധികാരവും പ്രവർത്തനാധികാരവുമെല്ലാം കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വൈദികരും അവരിൽനിന്നു പങ്കുപറ്റിക്കൊണ്ട് ഈ അധികാരം ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ഘടനാപ്രധാനമായ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ മുഖ്യധാരകളാകേണ്ട അൽമായർ ഇതുവഴി വെറും മൂകസാക്ഷികളായി മാറുന്നു. നിയമങ്ങളുടെയും നിയന്ത്രണങ്ങളുടെയും ചട്ടക്കൂട്ടിൽ സഭാസമൂഹത്തെ ബന്ധിച്ചിടുന്നതാണെന്നു പറയാം ജൂറിഡിസിസം. പ്രബോധനങ്ങളുടെയും വിശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും അജപാലനത്തിന്റെയുമെല്ലാം ഫലദായതകം അന്തിമമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത് നിയമങ്ങളുടെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ പാലനത്തിലത്രേ. ലോകത്തെ നല്ലതും ചീത്തയുമായി തരംതിരിച്ച്, നല്ല ലോകത്തിന്റെ പടനായകത്വവും, സത്യത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശവും ഏറ്റെടുത്ത് വിജയാഹ്ലാദത്തോടെ മുന്നേറുന്ന മനോഭാവത്തിന് ട്രയംഫലിസം എന്ന് പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഘടനാപ്രധാനമായ സഭയുടെ പ്രസ്താവനകളിലും ആഘോഷങ്ങളിലും കൂടെക്കൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഒരു മനോഭാവമായിരുന്നു ഇതെന്നു വേണം പറയുവാൻ.

ഘടനയും അധികാരവും സ്ഥാപനങ്ങളുമൊന്നു സഭയ്ക്ക് ആവശ്യമില്ലെന്നല്ല ഈ വിശകലനത്തിനർത്ഥം. ക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകര പ്രവൃത്തി വഴി രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരും ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരുമായ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമാണ് സഭയെങ്കിൽ, അതിന് ഘടയും സ്ഥാപനങ്ങളും അധികാരവുമെല്ലാം

ആവശ്യമാണ്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവം തന്നെ അതാവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവ കൂടാതെ തന്റെ ചരിത്രപരമായ ദൗത്യം നിർവഹിക്കാൻ സഭയ്ക്കു കഴിയുകയില്ല. സഭയുടെ ആരംഭം മുതൽ ഇവയൊക്കെയുണ്ടായിരുന്നുതാനും. ഘടനാപ്രധാനമായ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെ എതിർക്കുന്ന ചിലർ മറന്നു പോകുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണിത്. എന്നാൽ, സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ഇവയ്ക്കു മുഖ്യമായ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നിടത്താണ് പ്രശ്നങ്ങൾ ആരംഭിക്കുക. ഘടന വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മയായ സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയാകണം. സഭ ഘടനയ്ക്കുവേണ്ടിയാകരുത്. ഘടനാപ്രധാനമായി സഭയെകാണുന്നത് സഭയ്ക്ക് ആവശ്യമായ ഘടനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദോഷമായിരിക്കും ചെയ്യുക.

ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സഭാ വിജ്ഞാനീയത്തിന് കൂടുതൽ ബലവത്തായ അടിത്തറ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ നേരത്തേതന്നെ മുഴുകിയിരുന്നു. എങ്കിലും രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസോടുകൂടിയാണ് അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങൾ ആഗോളശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചതും അംഗീകാരം നേടിയതുമെന്നു പറയാം. ജോൺ മാർപ്പാപ്പ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയതു തന്നെ പ്രധാനമായും സഭയുടെ അന്തഃസത്തയെയും ദൗത്യത്തെയും പറ്റിയുള്ള ധാരണയും അവബോധവും നവീകരിക്കുവാനായിരുന്നു. കൗൺസിലിന്റെ പ്രഥമശ്രദ്ധ സഭയെപ്പറ്റിയാണെന്ന് "എക്ലേസിയാം സൂആം" (Eaclesiam suam) എന്ന തന്റെ ഒന്നാമത്തെ ചാക്രികലേഖനത്തിൽ ആറാം പോൾ മാർപാപ്പായും വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. സഭാ വിജ്ഞാനീയ നവീകരണത്തിന് നിർണ്ണായകമായ പ്രചോദനം നൽകിയത് ജോൺ മാർപാപ്പതന്നെയായിരുന്നു.

കൗൺസിലിൽ ചർച്ചയ്ക്കുവന്ന സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള ഡ്രാഫ്റ്റുകൾ പല പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകളും നൽകുന്നവയാണ്. സഭയെ പുതിയൊരു വെളിച്ചത്തിലൂടെ കാണുവാൻ കൗൺസിൽ പിതാക്കന്മാർക്ക് അവ ഉത്തേജനം നൽകി. ഈ ഡ്രാഫ്റ്റുകളുടെ തുടർന്നുള്ള ചർച്ചകളിൽ മാറ്റങ്ങളും തിരുത്തലുകളും പലതുണ്ടാ യെങ്കിലും പുതിയതായി ലഭിച്ച ഉൾക്കാഴ്ചകളെ ഒന്നിനൊന്നിന് ആഴമാക്കുകയും ഉറപ്പിക്കുകയുമാണ് അവ ചെയ്തത്. 1964 നവംബർ 21-ാം തീയതി മഹാഭൂരിപക്ഷത്തോടെ കൗൺസിൽ പാസ്സാക്കിയ ജനതകളുടെ പ്രകാശം എന്ന സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രമാണരേഖ അങ്ങനെ തിരുസഭാചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായമാണ് തുറന്നിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രമാണരേഖ കൂടുതലും സഭയുടെ ആന്തരിക സ്വഭാവത്തെയും മാനങ്ങളെയും പറ്റിയത്രേ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. സഭ ആധുനികലോകത്തിൽഎന്ന സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടാമത്തെ പ്രമാണ

രേഖയാകട്ടെ സഭയും ലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണ് പ്രതിപാദ്യവിഷയമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. നീണ്ട ചർച്ചകൾക്കുശേഷം കൗൺസിൽ പാസ്സാക്കിയ ഈ പ്രമാണരേഖ ലോകത്തോടുള്ള സഭയുടെ സമീപനത്തിനും പുതിയൊരു ശൈലി കുറിക്കുന്നതാണ്. ആരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ഈ രണ്ടു പ്രമാണരേഖകളിലും പ്രതിഫലിക്കുന്ന സഭാവിജ്ഞാനീയപരമായ ഉൾകാഴ്ചകളെയും വീക്ഷണങ്ങളെയും ആസ്പദമാക്കിയാണ് കൗൺസിലിനുശേഷമുള്ള സഭാവിജ്ഞാനീയം വളർന്നിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ കൗൺസിൽ രേഖകളിൽ കാണുന്ന സഭാവിജ്ഞാനീയപരമായ മുഖ്യധാരകളെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ട് പുതിയ ആഭിമുഖ്യങ്ങളിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുവാൻ കഴിയുമെന്നു കരുതുന്നു.

സഭയെന്ന കൂട്ടായ്മ

ഘടനാപ്രധാനമായ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ വളരെയധികം അവഗണിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാണ് സഭ പരിശുദ്ധാരൂപിയിൽ ഒന്നിക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മ (Communio Koinonia) ആണെന്ന സത്യം. ഇതിനാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഏറ്റവുമധികം ഊന്നൽ കൊടുത്തതും. സഭയെ സംബന്ധിച്ച കൗൺസിലിന്റെ അടിസ്ഥാനചിന്തതന്നെ ഇതാണെന്നു പറയാം. ഈ കൂട്ടായ്മ ബാഹ്യമായി പ്രകാശിക്കപ്പെടുന്നത് കൗദാശികവും ഘടനാപരവുമായ മാനങ്ങളിലൂടെയാണെങ്കിലും സഭയുടെ അന്തഃസത്ത ഈ കൂട്ടായ്മതന്നെയാണ്. അതിനാൽ സഭയെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് പ്രഥമവും പ്രാധാനവുമായി അതിന്റെ ഘടനയിൽനിന്നോ ഹയരാർക്കിയിൽനിന്നോ അല്ല, പ്രത്യുത ഘടനയും ഹയരാർക്കിയുമെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മയിൽനിന്നാണ്. യേശുവിന്റെ അരൂപിയിൽ രൂപംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കൂട്ടായ്മയിലെ മൗലികമായ ബന്ധം 'Communio' അഥവാ സ്നേഹവും പങ്കുചേരലും, സ്വയം ദാനവുമത്രേ. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, അതു പരിശുദ്ധാരൂപിതന്നെ. മൗലികമായി ഈ കൂട്ടായ്മയിലുള്ള എല്ലാവരും പദവിയിലും അവകാശങ്ങളിലും തുല്യരാണ്. പരിശുദ്ധാരൂപിയിൽ ദൈവത്തോടും പരസ്പരവും ഐക്യപ്പെട്ട വിശ്വാസികൾക്കിടയിൽ സ്നേഹത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയുമല്ലാത്ത പദവികൾക്കും മുൻഗണനകൾക്കും സ്ഥാനമില്ലല്ലോ.

സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ വീക്ഷണത്തിന്റെ ഉറവിടം യേശുവിന്റെ പ്രബോധനവും മാതൃകയും തന്നെയാണ്. ഭൗതികസമൂഹത്തിന്റെ മാറ്റംമറിച്ചിലുകൾക്കിടയിൽ സഭയിൽതന്നെ അവഗണിക്കപ്പെട്ട ഈ സത്യത്തെ വീണ്ടും ക്രിസ്തീയാവബോധത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നത്, മനുഷ്യന്റെ മൗലികമഹത്വത്തേയും ജനാധിപത്യമൂല്യങ്ങളെ

യുംപറ്റി ഭൗതികസമൂഹത്തിൽതന്നെയുണ്ടായ നവോത്ഥാനമാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. മനുഷ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സമൂഹശാസ്ത്രത്തിന്റെ പഠനങ്ങൾ ഇതിനെ വളരെയധികം സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ചിന്താഗതി പിന്തുടർന്ന ആദ്യത്തെ കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആർനോൾഡ് റാഡെമാഖർ ആണെന്നുപറയാം. "കൂട്ടായ്മയും സംഘടനയുമായ സഭ" (Die Kirche als Gemeinschaft und Gesellschaft) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, സഭയുടെ അന്ത:സത്തയെ കൂട്ടായ്മയായും ബാഹ്യരൂപത്തെ സംഘടനയായും റാഡെമാഖർ കാണുന്നു. ദൈവരാജ്യമെന്നും വിശുദ്ധരുടെ ഐക്യമെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന യഥാർത്ഥ സഭ കൂട്ടായ്മയാണ്, സംഘടനയല്ല. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെ ഏറെ സ്വാധീനിച്ച ഈവസ് കോൺഗാർ (Yeves Congar), ജറോം ഹാമർ (Jerome Hamer) എന്നീ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും കൂട്ടായ്മയെ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ വക്താക്കളാണ്. "രക്ഷയുടെ സമൂഹം", "രക്ഷയുടെ സ്ഥാപനം" എന്നീ രണ്ടു വശങ്ങളിലൂടെയാണ് കോൺഗാർ സഭയെ കാണുന്നത്. ആദ്യത്തേത്, ദൈവത്തോടും പരസ്പരമുള്ള വ്യക്തികളുടെ യേശുവിലുള്ള കൂട്ടായ്മയത്രേ. രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ ഈ കൂട്ടായ്മയുടെ ഉത്ഭവത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുമുള്ള ഉപാധികളുടെ ആകെത്തുകയും. ആത്യന്തികമായി സഭ രക്ഷയുടെ സ്ഥാപനമല്ല, സമൂഹമാണ്. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ വ്യക്തികളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. അല്പവ്യത്യാസങ്ങളോടെ ഹാമർ സ്വീകരിക്കുന്ന നിലപാടും ഏതാണ്ട് ഇതുതന്നെ. പക്ഷേ സഭയെ സാമൂഹികശാസ്ത്രത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിലൂടെ ഒരു കൂട്ടായ്മയായി മാത്രം കണ്ടാൽപ്പോരാ. സഭയിലെ കൂട്ടായ്മ വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിൽ മാത്രമല്ല, പ്രത്യുത പിതാവ് പുത്രനിൽ ആവിഷ്കരിച്ച് പരിശുദ്ധാരൂപിയിലൂടെ പകർന്നു തരുന്ന ദൈവികജീവനിലാണ് അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്. ബാഹ്യവും ദൃശ്യവുമായ വശങ്ങളും സഭാസമൂഹത്തിന്റെ ഒരവശ്യഘടകം തന്നെ. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള കൂട്ടായ്മയിൽ വേണം അവ വേരുറയ്ക്കുവാൻ.

സഭയുടെ ഈ കൂട്ടായ്മസ്വഭാവത്തെ വിശേഷവിധമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനാണ് ദൈവജനമായും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരവുമായും വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സഭയെ ചിത്രീകരിച്ചത്. ബൈബിളിൽതന്നെ ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയിട്ടുള്ള രണ്ടു പ്രതീകങ്ങളാണ് ഇവ. പഴയനിയമത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായിട്ടാണല്ലോ കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. പുതിയനിയമം പലപ്പോഴും സഭയെ പുതിയ ഇസ്രായേലും പുതിയ ഉടമ്പടിയിലെ

ദൈവജനവുമായി വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട് (റോമ 9:2126; ഹെബ്രാ 8:10; യാക്കോബ് 1:1; 1 പത്രോ 2:9). ഈ ചിന്താധാരയിൽത്തന്നെയാണ് കൗൺസിലും സഭയെ ദൈവത്തിന്റെ ജനമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സഭയെ സംബന്ധിച്ച പ്രമാണരേഖയുടെ രണ്ടാം അധ്യായത്തിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന തലക്കെട്ടുതന്നെ "ദൈവത്തിന്റെ ജനം" എന്നാണ്. ഹയരാർക്കിയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മൂന്നാം അധ്യായത്തിനുമുമ്പ് ദൈവജനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ അധ്യായം ചേർത്തതുതന്നെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ്. ദൈവജനത്തിന്റെ വിശേഷസ്വഭാവമാണ് കൂട്ടായ്മ. പ്രമാണരേഖ അത് പലവട്ടം എടുത്തുപറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി: "മനുഷ്യരെ ശാരീരികമായി മാത്രമല്ല, അരൂപിയിൽക്കൂടി ഒന്നിപ്പിക്കാനും അങ്ങനെ അവർ ദൈവത്തിന്റെ പുതിയ ജനമായിത്തീരാനും വേണ്ടി യൂദരിൽനിന്നും പുറജാതിയിൽനിന്നും അവരെ വിളിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടാണ്" യേശുനാഥൻ പുതിയ ഉടമ്പടിയും സഭയും സ്ഥാപിച്ചത്. ദൈവജനത്തിന്റെ "നിയമമാകട്ടെ ക്രിസ്തുനാഥൻ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ സ്നേഹിക്കുക എന്ന പുതിയ കല്പനയാണ്"; "ഇവരെ ജീവന്റെയും സത്യത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സമ്പർക്കത്തിൽ (കൂട്ടായ്മയിൽ) ഒരു സമൂഹമായിട്ടാണ് ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചത്." ദൈവജനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ കത്തോലിക്കാ സഭയെയാണ് കൗൺസിൽ മുഖ്യമായും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിലും രണ്ടിനെയും അതു സമീകരിക്കുന്നില്ല. ഘടനാപരമായ ഏതെങ്കിലും യാഥാർത്ഥ്യവുമായി ദൈവജനത്തിന് അത് അനന്യത കല്പിക്കുന്നുമില്ല. കൂട്ടായ്മയായ സഭ സ്ഥാപനാകാരമായ സഭയെക്കാളും വിസ്തൃതമാണ്. മറ്റ് ക്രൈസ്തവസഭാംഗങ്ങളും അക്രൈസ്തവർപോലും ദൈവജനവുമായി പലതരത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്.

സഭയുടെ കൂട്ടായ്മാ സ്വഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രധാന പ്രതീകമാണ് "ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം". വിവിധ അംഗങ്ങളോടു കൂടിയതും ദൈവികമായ ജീവസ്സാരത്താൽ ചൈതന്യവത്കരിക്കപ്പെടുന്നതുമായ ഒരു ശരീരമായിട്ടാണ് സഭയെ ഇവിടെ സങ്കല്പിക്കുന്നത്. വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ റോമാക്കാർക്കും കോറിന്തോസുകാർക്കുമെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ സഭയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം (റോമാ 12:4-5; 1 കോറി 12:12-27). സഭാംഗങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട പരസ്പരൈക്യം, സ്നേഹം, സേവനമനോഭാവം, പങ്കുചേരൽ ഇതൊക്കെ സൂചിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു പൗലോസിന്റെ ലക്ഷ്യം. എഫേസോസുകാർക്കും കൊളോസോസുകാർക്കുമെഴുതപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളിലും ഈ പ്രതീകം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും (എഫേ 1:23, 4:15-16,

5:30; കൊളോ 1:18–2:19). അവിടെ ലേഖകൻ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നത് ക്രിസ്തു സഭയുടെ ശിരസും സഭ ക്രിസ്തുവിനു വിധേയവുമാണെന്ന ആശയത്തിനാണ്. പൗലോസിന്റെ ചിന്താരീതിതന്നെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് സഭാപിതാക്കന്മാരും സഭയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായി പലയിടത്തും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസാദവരത്താൽ ജീവിക്കുന്ന സഭാംഗങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിന്റെയും ബന്ധത്തിനാണ് അവരും ഊന്നൽ കൊടുത്തത്. വി. തോമസ് അക്വീനാസിന്റെ ദർശനത്തിൽ, ശിരസ്സായ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന പ്രസാദവരത്താൽ ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാവരും കൂടിയതാണ് സഭ. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തെ അദ്ദേഹം കാണുന്നത് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ഘടനാപരവും ദൃശ്യവുമായ ഒരു സമൂഹമായിട്ടല്ല, പ്രത്യുത ഒരു കൂട്ടായ്മയായിട്ടാണ്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ബൈബിളിന്റെയും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തകളുടെയും ചുവടുപിടിച്ച് സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെ നവീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുകയുണ്ടായി. ബൽജിയംകാരനും ജസ്യൂട്ട് വൈദികനുമായ എമിൽ മേർഷന്റെ (Emil Merseh) പേരാണ് ഇവിടെ വിശേഷിച്ച് എടുത്തു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. സഭയെ മൗതികശരീരമായി കാണുന്ന സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന് തുടക്കംകുറിച്ചത് അദ്ദേഹമാണ്. ഇത് ബൈബിളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ആശയമാണെങ്കിലും, സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ മുഖ്യചിന്താധാരയായി അന്നുവരെ ആരും അതിനെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. ഘടനാപ്രധാനമായ സഭാവിജ്ഞാനീയം സഭയെ പൂർണ്ണസമൂഹമായ ഒരു ഭൗമികരാജ്യത്തോട് ഉപമിച്ചെങ്കിലും മേർഷ് സഭയെ ഉപമിച്ചത് ജീവനുള്ള ഒരു ശരീരത്തോടാണ്. ഈ ശരീരത്തിലെ വിവിധ അംഗങ്ങൾ ശിരസ്സുമായും പരസ്പരം ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ സഭയാകുന്ന മൗതിക ശരീരത്തിലെ അംഗങ്ങൾ ശിരസ്സായ ക്രിസ്തുവുമായും തമ്മിൽ തമ്മിലും ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവനിൽ പങ്കുചേർന്നുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന ഇവരുടെ ക്രിസ്തുവുമായും തമ്മിൽ തമ്മിലുമുള്ള ഐക്യമാണ് മൗതിക ശരീരമായ സഭ. ഈ സഭയെ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചവരും നിയമാനുസൃതരായ അജപാലകരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരുമായ വിശ്വാസികളുടെ ദൃശ്യസമൂഹത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മേർഷിന്റെ ആശയങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായ പ്രതികരണങ്ങൾ പലയിടത്തുമുണ്ടായി. ഈ ആശയങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ അംഗീകാരമായിരുന്നു 1943-ൽ 12-ാം പീയൂസ് മാർപാപ്പ പുറപ്പെടുവിച്ച "മിസ്റ്റിസി കോർപൊറീസ്" എന്ന ചാക്രികലേഖനം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യസഭയെ-ഏറ്റവും പരിശുദ്ധവും കാതോലികവും അപ്പസ്തോലികവുമായ റോമൻ സഭയെ-നിർവചിക്കയോ വിശേഷിപ്പിക്കയോ ചെയ്യാൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരമെന്ന സംജ്ഞയെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടവും ഉദാത്തവും ദൈവികവുമായ മറ്റൊരു സംജ്ഞ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല എന്നത്രെ പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മേർഷിന്റെ അഭിപ്രായം അപ്പാടെ മാർപാപ്പ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. മൗതികശരീരത്തെയും ദൃശ്യസമൂഹത്തെയും മേർഷ് വ്യത്യസ്തമായി കണ്ടെങ്കിൽ, മാർപാപ്പ അവയെ ഒരേ യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. റോമൻ സഭ തന്നെയാണ് ഈ മൗതികശരീരം. ഈ ശരീരത്തിലെ സന്ധിബന്ധങ്ങളത്രേ മാർപാപ്പയും മെത്രാന്മാരും. വിശുദ്ധ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നവരാണ് ഈ ശരീരത്തിലെ പ്രധാന അംഗങ്ങൾ. ദിവ്യരക്ഷകന്റെ രാജ്യം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഹയരാർക്കിയെ തുണയ്ക്കുന്നവരാണ് അൽമായർ. ആ നിലയിൽ താഴ്ന്നതെങ്കിലും ബഹുമാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിൽ അവർക്കുള്ളത്. അങ്ങനെ മൗതികശരീരത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെ ഘടനാപ്രധാനമായ സഭാവിജ്ഞാനീയവുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നായിരുന്നു പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് മാർപാപ്പയുടെ നിലപാട്.

1940 നും 1950 നുമിടയ്ക്ക് മൗതികശരീരത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന് വളരെയധികം പ്രചാരം ലഭിച്ചെങ്കിലും, സാവധാനം അതിന്റെ പോരായ്മകളെയും പരിധികളെയുംപറ്റി വിമർശനങ്ങൾ പൊന്തിവന്നു. ചിലർ ഈ ആശയത്തെ വളരെയേറെ അതിശയോക്തി കലർത്തി അവതരിപ്പിച്ചതു മാത്രമായിരുന്നില്ല അതിനു കാരണം. ജീവശാസ്ത്രത്തെ അമിതമായി ആശ്രയിക്കുന്നതും അവ്യക്തത നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു ആശയത്തിലൂടെ സഭയെ നിർവ്വചിക്കുന്നതും പന്തിയല്ലെന്നതായിരുന്നു മുഖ്യമായ ആക്ഷേപം.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സഭയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായി ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് മാർപാപ്പ എടുത്ത നിലപാടുകളിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നുണ്ട്. ഹയരാർക്കിക്കൽ സമൂഹമായ സഭയെയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായ സഭയെയും അഭേദ്യമായിട്ടാണ് പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് കണ്ടത്. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലാകട്ടെ ഇവയെ തമ്മിൽ വിവേചിക്കുന്നുണ്ട്. കൗൺസിലിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഏറെക്കുറെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവവും ദൈവസ്വഭാവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് ഇവ തമ്മിലുള്ളത്. സഭാഘടനയെ ഉപകരണമാക്കിക്കൊണ്ട് പരിശുദ്ധാരൂപി ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തെ ജീവിപ്പിക്കയും പോഷിപ്പിക്കയും

ചെയ്യുന്നു. റോമൻസഭതന്നെയാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമെന്ന കാഴ്ചപ്പാടും കൗൺസിൽ തിരുത്തുകയുണ്ടായി.

സഭയുടെ കൂട്ടായ്മാസ്വഭാവത്തിനു കൗൺസിൽ നല്കിയ പ്രാധാന്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഈ കൂട്ടായ്മയുടെ ഉറവിടമായ പരിശുദ്ധാരൂപിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന് രൂപരേഖ നല്കുവാനുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ കൗൺസിലിനുശേഷം അങ്ങിങ്ങു നാം കാണുന്നുണ്ട്. കരിസ്മാറ്റിക് പ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ പ്രയത്നങ്ങൾ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നവയാണ്. സഭയുടെ അംഗമായിരിക്കുന്നത് ഒരു സംഘടനയിൽ പേരുകൊടുത്ത് അംഗമായിരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല. പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ അനുഭവം ഓരോ ക്രൈസ്തവനുമുണ്ടാകണം. ഈ പരിശുദ്ധാരൂപിയാണ് നമ്മെ സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ പുത്രനാക്കി ഭാവിമഹത്വത്തിന്റെ ഒരു നാന്ദി നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ നമ്മെ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധാരൂപിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള ക്രമവത്കൃതമായ ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന് രൂപം കൊടുത്ത പ്രധാന വ്യക്തിയാണ് ഹെരിബർട്ട് മ്യൂലൻ. സഭയിൽ വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തിന് മ്യൂലൻ ഏറെ പ്രാധാന്യം നല്കുന്നുണ്ട്. വ്യക്തികളുടെ വ്യതിരിക്തതകൾ നശിപ്പിക്കാതെ അവരെ ഐക്യപ്പെടുത്തുന്നത് പരിശുദ്ധാരൂപിയാണ്. പരി. ത്രിത്വത്തിൽ പലയാളുകളിൽ നിലകൊള്ളുന്ന ഒരാളാണ് പരിശുദ്ധാരൂപി (One Person in Many Persons). അതുപോലെ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ പലരെ അവരുടെ വ്യത്യസ്തതകൾ മായിച്ചുകളയാതെ ഒന്നാക്കിക്കൊണ്ടു നിലകൊള്ളുന്ന ദൈവിക ആളാണ് പരിശുദ്ധാരൂപി. ക്രിസ്തുവും നാമും ആകുന്ന പല ആളുകളിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ഒരാൾ അഥവാ പരിശുദ്ധാരൂപിതന്നെയാണ് സഭ. ദൈവത്തിൽ ഒരു സ്വഭാവവും മൂന്നാളുകളുമുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിൽ ഒരാളും രണ്ടു സ്വഭാവവുമാണ്. അതുപോലുള്ള മറ്റൊരു ദിവ്യപ്രതിഭാസമാണ് മ്യൂലന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ സഭയും. അത് പല ആളുകളിൽ നിലകൊള്ളുന്ന ഒരാളാണ്.

സഭയുടെ കൂട്ടായ്മസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ അവബോധം കൗൺസിലിൽത്തന്നെ താത്വികമായും പ്രായോഗികമായും ഫലമണിയിക്കുകയുണ്ടായി. താത്വികമായി ഈ അവബോധം ഫലമണിഞ്ഞതാണ്, മെത്രാന്മാരുടെ സംഘാത്മകത്വത്തെയും കൂട്ടുത്തരവാദിത്വത്തെപ്പറ്റിയും പ്രാദേശിക സഭകളുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള കൗൺസിലിന്റെ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ. കൗൺസിലിൽ ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിച്ച മെത്രാന്മാരുടെ സംഘാത്മകത്വവും കൂട്ടുത്തരവാദിത്വവും സഭയാകുന്ന കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ മുഖച്ഛായതന്നെ നൽകിയെന്നു പറയാം. അതുപോലെതന്നെ പ്രാദേശികസഭകൾ റോമൻ സഭയുടെ ഭരണപരമായ ഭാഗങ്ങളല്ല, പ്രത്യുത അവ ഓരോന്നും അവയിൽതന്നെ പൂർണ്ണസഭകളാണെന്നും, സാർവ്വത്രികസഭയെ അവ ഓരോന്നും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നുവെന്നുമുള്ള കൗൺസിലിന്റെ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ്. തുല്യപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ് അൽമായരുടെ പൊതുപൗരോഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കൗൺസിലിന്റെ പ്രബോധനവും. അൽമായരുടെ പൗരോഹിത്യത്തിന് പൗരസ്ത്യസഭകൾ അധികം പ്രാധാന്യം നല്കാറില്ലാത്തതിനാൽ അവിടുന്നുള്ള പിതാക്കന്മാർക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ആശങ്കയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കൗൺസിലിൽ ഇത് സഭയുടെ ഒരു ഉറച്ച ബോധ്യമായിത്തീർന്നു.

പ്രായോഗികതലത്തിൽ ഈ അവബോധം വിശേഷവിധമായി ദൃശ്യമായത് മെത്രാന്മാരുടെ സിനഡുകളെപ്പറ്റിയും കോൺഫറൻസുകളെപ്പറ്റിയും അതുപോലെതന്നെ രൂപതാ കൗൺസിലുകളെയും ഇടവകാ കൗൺസിലുകളെയുംപറ്റിയുമുള്ള തീരുമാനങ്ങളിലും നിർദ്ദേശങ്ങളിലുമാണ്. 1965 സെപ്തംബർ 15 ന് മെത്രാന്മാരുടെ സിനഡിനെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് പോൾ ആറാമൻ പുറപ്പെടുവിച്ച തിരുവെഴുത്തും അതിന്റെ ഫലമായി കൗൺസിലിനുശേഷം നടന്ന മെത്രാന്മാരുടെ വിവിധ സിനഡുകളും കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ചരിത്രത്തിലെ നാഴികക്കല്ലുകൾ തന്നെയാണ്. അതുപോലെതന്നെ വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ നടന്ന പാസ്റ്ററൽ കൗൺസിലുകൾ സഭാജീവിതത്തിൽ സഭയെ മുഴുവൻ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും പങ്കുചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ ദൃശ്യമായ പ്രകടനങ്ങളായിരുന്നു. അൽമായരുടെ ഭാഗഭാഗിത്വത്തെ പ്രധാനമായും ഉന്നംവെയ്ക്കുന്ന രൂപതാ കൗൺസിലുകളെയും ഇടവകാ കൗൺസിലുകളെയും പറ്റിയുള്ള നിർദ്ദേശം കൂട്ടായ്മയെപ്പറ്റി സഭയിലുണ്ടായ പുതിയ അവബോധത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണമാണ്.

04
രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസും സഭാകൂട്ടായ്മയും

ആധുനികലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ 'സഭാസംഭവം' ആയിരുന്നു രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് (1962 -65).

i. ഈ കൗൺസിൽ 'സഭയുടെ' കൗൺസിലായിരുന്നു. (A Council of the Church and by the Church). സഭയുടെ ആന്തരിക ഘടന മനസ്സിലാക്കുകയായിരുന്നു സർവ്വപ്രധാനമായ ലക്ഷ്യം. 'സഭ' എന്നാൽ എന്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഇതിന്റെ ഏകലക്ഷ്യമെന്ന് പൗലോസ് മാർപ്പാപ്പതന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. സഭയ്ക്കു സ്വതവേ സാധ്യമാകേണ്ട 'സ്വയാവബോധം' ഉത്ഭൂതമാക്കാൻവേണ്ടിക്കൂടിയായിരുന്നു ഇത്.

ii. സഭ സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണെന്ന നിർണ്ണായക നിഗമനത്തിലെത്തി. അങ്ങനെയെങ്കിൽ സഭാശാസ്ത്രത്തിനും, ദൈവശാസ്ത്രത്തിനും പൊതുവിൽ ഒരു എക്യുമെനിക്കൽ മനോഭാവം അവശ്യാവശ്യമാണെന്ന തീരുമാനം കൗൺസിൽ കൈക്കൊണ്ടു. വിഭജിതമായ സഭയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്ന് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രം എക്യുമെനിക്കലാകേണ്ടത് അനിവാര്യംതന്നെ. കത്തോലിക്കാസഭതന്നെയും വളരെ കർക്കശ്യഭാവമുള്ളതും സങ്കുചിതവുമായ പല മേഖലകളിൽനിന്നും പുറത്തുവരാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുകയുമായിരുന്നു.

iii. ചരിത്രവും സഭാശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ ആഴമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നും, ചരിത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം സഭാശാസ്ത്രം രചയിതമാകാനും, പഠിപ്പിക്കുവാനുമെന്നുള്ള ആഴമായ കാഴ്ചപ്പാട് കൗൺസിലിന് സ്വന്തമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് എക്യുമെനിസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിയിലും, മറ്റു പല മേഖലകളിലും ഈ ചരിത്രാവബോധം ദർശിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. ചരിത്രം വെളിവാക്കുന്ന സത്യം ഉൾക്കൊള്ളുവാനും, ചരിത്രത്തിൽ വന്നുപോയ പാളിച്ചകൾ അംഗീകരിക്കുവാനും, ഈ സൂനഹദോസിനു കഴിഞ്ഞു. അജ്ഞതയിൽനിന്നും, തെറ്റിൽനിന്നും, മതത്തരങ്ങളിൽനിന്നും നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ ചരിത്രത്തിനു കഴിയും... ഒപ്പം സങ്കുചിത ചിന്താഗതിയിൽനിന്നും കൂടുതൽ മനുഷ്യകേന്ദ്രിതവും, മനുഷ്യത്വകേന്ദ്രിതവുമായ ദൈവശാസ്ത്ര സമീപനങ്ങളിലേയ്ക്കു ചരിത്രം നമ്മെ നയിക്കും.

iv. സഭയുടെ പ്രേഷിതസ്വഭാവത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രമാനങ്ങളും, ആവശ്യകതയും വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സഭ സ്വഭാവത്താൽത്തന്നെ പ്രേഷിതയാണ്. അപ്രകാരമായിരിക്കുവാൻ മാത്രമേ സഭയ്ക്കു കഴിയൂ. പ്രേഷിതസ്വഭാവത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുന്ന സഭ ആ പേരിനുപോലും അർഹയല്ല.

v. സഭകളുടെ ഉള്ളറകളിലേക്ക് ഊളിയിട്ടിറങ്ങുവാനും ഒപ്പം പുറംലോകത്തെ കൺതുറന്നു ദർശിക്കുവാനും കൗൺസിലിനു കഴിഞ്ഞു. സഭയും ആധുനികലോകവും തമ്മിലും, സഭയും മറ്റു മതവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും മറ്റും ഇതേ രീതിയിൽ അംഗീകരിക്കുവാനോ, വിശകലനം ചെയ്ത് പഠനവിഷയമാക്കുവാനോ മറ്റെങ്ങും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

vi. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിൽ 4 കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനുകളും, 9 ഡിക്രികളും 3 പ്രഖ്യാപനങ്ങളും ഉള്ളതിൽ ഏറ്റം പ്രാധാന്യമേറിയത് സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള (LG) കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനാണ്. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കംകൊണ്ടും, സർവ്വോപരി സഭയ്ക്ക് ഈ കൗൺസിലിലുള്ള കേന്ദ്രസ്ഥാനംകൊണ്ടും ഏറ്റം മഹത്തരമായ സംഭാവന ഇതുതന്നെയാണ്.

vii. ആധുനിക ലോകത്തിനുള്ള ഏറ്റം വലിയ അടയാളമാണ് ഈ കൗൺസിൽ. ഈ അടയാളങ്ങൾ കാണുകയും, വായിക്കുകയും, വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് നാമോരോരുത്തരുമാണ്. ഇവയുടെ കറതീർന്ന വ്യാഖ്യാനം പുതുജീവന്റെ തുടിപ്പുകൾ നമുക്കു ദർശനയോഗ്യമാക്കുമെന്നത് തർക്കമറ്റ വസ്തുതയാണ്.

viii. ദൈവശാസ്ത്രതലത്തിൽ ഒരു മൂന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിലേയ്ക്കോ, രണ്ടാം ജറുസലേം കൗൺസിലിലേയ്ക്കോ, മൂന്നാം സഹസ്രാബ്ദത്തിലേയ്ക്കോ, വാഗ്ദാനദേശത്തേയ്ക്കോ ഒക്കെയുള്ള യഥാർത്ഥ പാത ഈ കൗൺസിലായിരിക്കണം.

രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിലെ ചില അവിസ്മരണീയ ചിന്തകൾ

ഈ കൗൺസിൽ സഭയെക്കുറിച്ചു ആഴത്തിൽ ഒരു ദൈവ ശാസ്ത്രം മെനയുന്നുണ്ട്. 'തിരുസ്സഭ', 'എക്യുമെനിസം', 'പൗരസ്ത്യ സഭകൾ,' 'സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ' ആദിയായ പ്രമാണരേഖ കളിലൊക്കെയും ഇതിന്റെ വിവിധ ദർശനങ്ങൾ നമുക്കു കാണു വാനാകും. സുപ്രധാന ആശയം എപ്പോഴും സഭതന്നെയായിരുന്നു. മറ്റു പ്രധാന രേഖകളുടെയിടയിലും 'തിരുസ്സഭ' എന്ന പ്രമാണരേ ഖയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രഥമസ്ഥാനംകൊണ്ടും, അവയിലെ മഹനീയ ആശയങ്ങൾകൊണ്ടും ഈ പ്രമാണരേഖ കൗൺസിലിന്റെ ഏറ്റം സ്തുത്യർഹമായ നേട്ടങ്ങളിലൊന്നായി കാണുന്നു. ഒരു തരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ കൗൺസിൽതന്നെ, സഭയെന്ന മഹ നീയ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് നിലകൊണ്ടിരുന്നതു തന്നെ. ഇവയിൽത്തന്നെ 'തിരുസ്സഭ'യെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ കൗൺസിലിന്റെ പ്രധാന നേട്ടമായി കാണുന്നു. കേവലം രാഷ്ട്രീ യപ്രധാനമായ വിശകലനത്തെക്കാളുപരി വ്യക്തമായ ദൈവശാ സ്ത്രദർശനം സഭയെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ഈ പഠനങ്ങളിൽ കാണു വാൻ കഴിയും. സഭാവിജ്ഞാനീയം എന്നത് സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ചില പ്രഖ്യാപനങ്ങളുടെയോ, ചില വസ്തുതകളുടെയോ പഠനം മാത്രമല്ല... പ്രത്യുത സഭയെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്ന വസ്തുത കൗൺസിൽതന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഏറ്റം ആദ്യമായി കൗൺസിൽ സഭയുടെ മൗലിക ഉറവിടങ്ങ ളൊക്കെയും തേടിപ്പിടിക്കുകയും അത് പിൽക്കാല സഭാശാസ്ത്ര ത്തിനു മുതൽക്കൂട്ടാകുകയും ചെയ്തു. 'തിരുസ്സഭ'യെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖയിലെ ആദ്യ അദ്ധ്യായത്തിൽതന്നെ ഇതു വ്യക്തമായി കാണുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. തിരുസ്സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രി ധാരാളം ബൈബിൾ സാദൃശ്യങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. "സഭ അജ ഗേഹമാണ്" (യോഹ 10:1-10) "കൃഷിഭൂമിയാണ്," "ദൈവത്തിന്റെ വയലാണ്" (1 കോറി 3:9), "ദൈവത്തിന്റെ മന്ദിരമാണ്" (1 കോറി 3:9), മനുഷ്യരുടെയിടയിലെ "ദൈവത്തിന്റെ വാസസ്ഥലമാണ്" (എഫേ 2:19-22) "ദൈവത്തിന്റെ ഭവനം" (1 തിമോ 3:15) "ദൈവ ത്തിന്റെ ആലയം" "വിശുദ്ധ നഗരം" "പുതിയ ജറുസലേം," "സ്വർഗ്ഗീയ ഓർശ്ലേം," "നമ്മുടെ അമ്മ" എന്നുമൊക്കെ സഭ പല പ്പോഴും വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (ഗലാ 4:26). കളങ്കമില്ലാത്ത ചെമ്മരി യാട്ടിൻകുട്ടിയുടെ നിർമ്മലമണവാട്ടിയായും സഭയെ പരാമർശിക്കു ന്നുണ്ട് (വെളി 19:7; 21:2). അങ്ങനെ സഭയെക്കുറിച്ച് സമഗ്രമായ

ഒരു ദർശനമുണ്ടാകുവാൻ ബൈബിളിൽനിന്നു പ്രസ്തുത പഠനം, നാം ആരംഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൈവജനം, പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ ആലയം, മിശിഹായുടെ മൗതികശരീരം ആദിയായ ബൈബിൾ സാദൃശ്യങ്ങളും സഭയും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധം കൗൺസിൽ എടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട്.

സഭ കൂട്ടായ്മയും രഹസ്യവും

ബൈബിളിനെ ആധാരമാക്കി സഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാനം വെളിപ്പെടുത്താൻ കൗൺസിൽ പ്രസക്തമായ ഒരു പരിശ്രമം തന്നെ നടത്തുകയുണ്ടായി. സഭയെ ഒരു 'രഹസ്യമായും' തികഞ്ഞ ഒരു കൂട്ടായ്മയായും, കൗൺസിൽ കാണുന്നു. ദൈവം ഒരു രഹസ്യമാകയാലും, സഭ ദൈവത്തിന്റേതാകയാലും സഭയ്ക്ക് രഹസ്യാത്മക സ്വഭാവമാണുള്ളത്. അത്തരത്തിൽ ഒരു ത്രിത്വൈ കാടിസ്ഥാനം സഭയ്ക്കു നൽകുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതുതന്നെ കൗൺസിലിന്റെ മഹനീയ നേട്ടങ്ങളിലൊന്നാണ്. അങ്ങനെ പിതാ വിന്റെയും, പുത്രന്റെയും, പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെയും ഐക്യത്തിൽ ഒന്നാകപ്പെട്ട ഒരു ജനമായി സാർവ്വത്രികസഭ വിളങ്ങി പ്രകാശി ക്കുന്നു (തിരുസ്സഭ 4; cfr. also 28,51; ദൈവാവിഷ്ക്കരണം 2, ആരാ ധനക്രമം 6; വൈദികർ 6; പൗരസ്ത്യസഭകൾ 8; തിരുസ്സഭ 7, എക്യു മെനിസം 2). സഭയുടെ മിശിഹാകേന്ദ്രിത സ്വഭാവവും കൗൺസി ലിൽ ഉടനീളം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ഈ സഭ മിശിഹായുടെ സഭയാ ണ്. പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ സവിശേഷമായ പ്രവർത്തനവും, അടി സ്ഥാനവും പ്രസ്പഷ്ടമാക്കാനുള്ള കൗൺസിലിന്റെ പരിശ്രമവും ശ്ലാഘനീയംതന്നെ. കൗൺസിൽ പ്രമാണരേഖയിലുടനീളം ഏക ദേശം 258 സൂചനകൾ പരിശുദ്ധ റൂഹായെ സംബന്ധിച്ചു നാം കാണുന്നുണ്ട്. സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രാ ധിഷ്ഠാനം തേടിപ്പിടിക്കുന്ന പരിശ്രമത്തിൽ സഭയുടെ വി. കുർബാന കേന്ദ്രിതത്വവും (എക്യുമെനിസം 15) കൗദാശിക സ്വഭാ വവും (തിരുസ്സഭ 7, 18) വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സഭാവിജ്ഞാനീയമേ ഖലതന്നെ വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആത്മീയതത്ത്വസംഹിതകളുടെയും, മുൻകൗൺസിലുകളുടെ ദൈവശാസ്ത്രനിരീക്ഷണങ്ങളുടെയും അടി സ്ഥാനത്തിൽ നവീകരിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലം... സഭ ഒരു കൂട്ടായ്മ എന്ന വലിയ സഭാസത്യത്തിലേക്കുള്ള നടന്നടുക്കലാണ്. സാർവ്വ ത്രിക സഭതന്നെ വിവിധ സഭാസമൂഹങ്ങളുടെ സജീവ കൂട്ടായ്മ യാണ്. സഭാപരമായ ഇത്തരം വ്യതിരിക്തത വ്യക്തമാക്കാൻ കൗൺസിൽതന്നെ ചില സഭാത്മകമായ ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾക്കും

തുനിഞ്ഞു കാണുന്നു. ഗാർഹിക സഭ... പ്രത്യേക സഭ... പ്രാദേശികസഭ... സഹോദരീസഭ... വ്യക്തിസഭ... ആദിയായവ അവയിൽ ചിലതാണ്. പരി. റൂഹായിൽ സജീവമായി ഏകീഭവിച്ച സമൂഹമെന്ന വ്യാപകാർത്ഥത്തിലാണ് സഭ ഒരു കൂട്ടായ്മയാകുന്നത്. സഭാവിജ്ഞാനീയമെന്നത് യഥാർത്ഥ മനുഷ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും റൂഹായെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനങ്ങളുടെ സമന്വയിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഭാവമാണ് കിഴക്കൻ ദൈവശാസ്ത്രസത്തയെ കൗൺസിൽ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കാരണമായി. ഇവയ്ക്ക് വിശ്വാസമൊന്ന്, കൂദാശകളൊന്ന്, ഭരണരീതിയുമൊന്ന് (പൗരസ്ത്യസഭകൾ, 2). എങ്കിലും ഈ കൂട്ടായ്മ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കപ്പെടുന്നതുമാകട്ടെ അവരുടെ വൈവിധ്യങ്ങളിലും: അതായത്, ശ്ലൈഹിക പൈതൃകം, ആരാധനാക്രമം, ആധ്യാത്മികത, ദൈവശാസ്ത്രം, സഭാശിക്ഷണം ആദിയായവയിലൂടെ. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പ്രമാണരേഖകളിൽ പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്ന 'സഭ' എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം യഥാർത്ഥത്തിൽ സഭകളെയാണ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. പ്രാദേശികസഭകളിൽ നിന്നാണ് സാർവ്വത്രികസഭ ജന്മമെടുക്കുന്നത്. അങ്ങനെ സഭ ഒരു കൂട്ടായ്മ എന്ന വലിയ സത്യത്തിനു മുമ്പിൽ ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസിലും അതിനുശേഷവും തെളിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന - അമിത പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥാപിത സഭയുടെ മുഖവും സാവധാനം മാഞ്ഞുപോയിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിവിധ സഭകൾ തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ സമത്വവും റീത്തുകളിൽനിന്നും സഭാത്മകമാനങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രയാണവും പ്രത്യേകം പരിഗണനാർഹമാണ് (പൗരസ്ത്യസഭകൾ 3). സഭ ഒരു കൂട്ടായ്മ എന്ന നമ്മുടെ അവബോധം നേടിയെടുക്കുന്നതിൽ കൗൺസിൽ വിജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മ എന്ന കാഴ്ചപ്പാടോടുകൂടി സഭയിലെ ശുശ്രൂഷയുടെ സാമൂഹികസ്വഭാവം പുനഃരവതരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധികാരവും മെത്രാന്മാരുടെ സംഘാതാത്മകതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും വളരെയധികം ഇക്കാലയളവിൽ മെച്ചപ്പെടുകയുണ്ടായി.

"നാനാത്വത്തിലെ ഏകത്വം" എന്ന അടിസ്ഥാന പ്രമാണം കൗൺസിലിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ തന്നെ അളവുകോലായി. സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മ എന്ന സംജ്ഞ, നാനാത്വത്തിലെ ഏകത്വത്തെ - സഭാ സംബന്ധിയായ ദൈവശാസ്ത്രരൂപീകരണത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായും സുപ്രധാനമായ ഒരു തത്ത്വവുമായും മാറ്റി. വ്യക്തിസഭ, സാർവ്വത്രികസഭ, ഗാർഹികസഭ, പേട്രിയാർക്കൽസഭ,

അപ്പസ്തോലിക്ക്സഭ, ഐക്യസഭകൾ എന്നിവയൊക്കെയാണ് അവ. എന്നാൽ ഈ പദപ്രയോഗങ്ങൾ കൗൺസിൽ പലപ്പോഴും സ്ഥിരമായി ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നില്ല; പ്രത്യേകിച്ച്: പ്രാദേശിക സഭകൾ, പ്രത്യേകസഭകൾ എന്നീ സംജ്ഞകൾ. പ്രത്യേകസഭകൾ പലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു ധ്വനിപ്പിച്ചിരുന്നത് വാച്യാർത്ഥത്തിൽ രൂപത എന്നാണ്. ഒരു പ്രത്യേക ദേശത്തെയോ, സംസ്കാരത്തിലെ സഭകളെയോ, (പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം 22) വിവിധ റീത്തുകളെയോ വ്യക്തിസഭകളെയോ ദ്യോതിപ്പിക്കാനും (പൗരസ്ത്യസഭകൾ 2:4; 10,16,19) ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. 'എക്യുമെനിസ'ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖയിൽ (എക്യുമെനിസം 14) മറ്റൊരു പദപ്രയോഗം സവിശേഷ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. അനവധി പ്രാദേശിക സഭകൾ അടങ്ങിയതാണ് കിഴക്കൻസഭ. ഇവയിൽ പേട്രിയാർക്കൽ സഭകൾ പ്രധാന സ്ഥാനമർഹിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് സൂചനകൾ ലഭ്യമാകാത്തിടത്തോളം ഈ സംജ്ഞകൾ പ്രാദേശികസഭകളെതന്നെ വിവക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നുവേണം പറയുവാൻ... പ്രത്യേക സഭകൾ (ലിറ്റർജി 11:13; തിരുസ്സഭ 13:23). 23 -ലെ പ്രാദേശികസഭകൾ പേട്രിയാർക്കൽ സഭകളിലേക്കുതന്നെ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. പ്രാദേശിക സഭകൾ രൂപതകളെ വിവക്ഷിച്ചും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട് (പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തനം 19,27). വി. കുർബാനക്കു ഒരുമിച്ചു കൂടുന്ന പ്രാദേശികസമൂഹങ്ങളെയും സഭ എന്ന വിശാലാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. തിരുസ്സഭ 26,28; മെത്രാന്മാർ 11,23,28,36 ആദിയായവയിലൊക്കെയും പ്രത്യേകസഭകളെന്നത് രൂപതകളെയാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സഹോദരീസഭകളുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി 'എക്യുമെനിസം' 14-18 ഖണ്ഡികകളിൽ പ്രത്യേകമായ ചില പ്രതിപാദനങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്.

കൗൺസിലിന്റെ ഇത്തരം പദപ്രയോഗങ്ങളെക്കാളുപരിയായി കൗൺസിൽ പ്രകാശിതമാക്കിയ സജീവതാല്പര്യങ്ങളാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. ഒന്നാമതായി സഭയുടെതന്നെ അസ്തിത്വത്തിന് നിദാനമായ അടിസ്ഥാനപരവും വ്യത്യസ്തവുമായ വിവിധ സത്യങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത് ഈ സഭകളിലാണ്. വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നീ ദൈവികപുണ്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വെറുതെ ജന്മംകൊള്ളുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമല്ല സാർവ്വത്രികസഭയെന്നത്. ഇത് ശരിയായ ഒരു സംയോജനത്തിന്റെ, സംസർഗ്ഗത്തിന്റെ പരിണതഫലമാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രഘോഷണവും അതിന് മനുഷ്യൻ നല്കുന്ന പ്രത്യുത്തരവും ഇതിനു നിദാനമായിരിക്കുന്നു. ഈ മൗലികസ്വഭാവമുള്ള എല്ലാ സമൂഹങ്ങൾക്കും ഒരു ശ്ലൈഹിക സ്വഭാവം അടിസ്ഥാനപര

മാണ്. മിശിഹായും സഭാപിതാവായ പ്രസ്തുത ശ്ലീഹായും തമ്മി ലുള്ള ദൃഢവും, നേരിട്ടുള്ളതുമായ സജീവബന്ധമാണ് ഇതിന്റെ സുപ്രധാനഘടകം. ശ്ലൈഹികപൈതൃകത്തോട് സഭയ്ക്കുള്ള ഈ ചരിത്രപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ ഐക്യമാണ് സഭയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനു നിദാനം. ഈ ശ്ലൈഹിക തുടർച്ചയുടെ പശ്ചാ ത്തലത്തിൽ ഓരോ പ്രാദേശിക സമൂഹവും കൃതജ്ഞതാസ്തോത്ര പ്രകടനത്തിന് പരിശുദ്ധ റൂഹായാൽ പ്രത്യേകം ഒരുമിച്ചുചേർക്ക പ്പെട്ടു. ഇത്തരം സഭാസമൂഹങ്ങളിലാണ് യഥാർത്ഥമായ സഭയുടെ സാർവ്വത്രികമാനം സുവ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നത്. "പ്രാദേ ശികസഭകളിലും, പ്രാദേശികസഭകളിൽനിന്നുമാണ് ഏകവും ഏകീ യവുമായ കത്തോലിക്കാ തിരുസ്സഭ രൂപം പ്രാപിക്കുന്നത്" (തിരു സ്സഭ 23).

സഭാകൂട്ടായ്മയുടെ സുപ്രധാന ഘടകങ്ങൾ കൗൺസിൽ വീണ്ടും എടുത്തുപറയുന്നു: പരിശുദ്ധകത്തോലിക്കാ സഭ മിശിഹായുടെ മൗതികശരീരമാണ്. ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവർക്ക് വിശ്വാസം ഒന്ന്, കൂദാശകൾ ഒന്ന്, ഭരണരീതിയും ഒന്ന്. ഇവവഴി വിശ്വാസികൾ പരി. റൂഹായിൽ സജീവമായി സംയോജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിശ്വാ സികൾ വിവിധ സമൂഹങ്ങളായി, ഹയരാർക്കിയുടെ കീഴിൽ പ്രാദേ ശികസഭകൾ അല്ലെങ്കിൽ റീത്തുകളായി സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്നു; ഈ സഭകൾ തമ്മിൽ പ്രശംസനീയമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നുണ്ട്. അതി നാൽ വിവിധത്വം സഭയുടെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിവിധങ്ങളായ സ്ഥലകാല മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ജീവിതത്തെ ക്രമവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ പ്രാദേശികസഭയുടേയും പാരമ്പര്യങ്ങളെ അഭംഗമായും, പൂർണ്ണമായും സംരക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് തിരുസ്സഭയുടെ ലക്ഷ്യം" (പൗരസ്ത്യസഭകൾ 2). ഈ പ്രത്യേകതകളാണ് സഭയെ സാർവ്വ ത്രികമാക്കുന്നതും.

കൂട്ടായ്മ - നിഷ്പത്തിയും വിവിധ അർത്ഥങ്ങളും

കൂട്ടായ്മ എന്ന വാക്ക് 'Communio' എന്ന ലത്തീൻ വാക്കിന്റെ വിവർത്തനമാണ്, ഇതാകട്ടെ 'Com-munis' എന്ന വാക്കിൽനിന്ന് നിഷ്പന്നവുമാണ്. ഇത് ഒന്നുകിൽ പ്രതിരോധിക്കുക എന്നർത്ഥ മുള്ള 'Cum Moenus'ൽ നിന്നോ പൊതു ഉത്തരവാദിത്വം എന്ന അർത്ഥം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന 'Cum Munus'ൽനിന്നോ ആവാം. മറ്റൊരു സാധ്യത കൂടിയുണ്ട്; മാധ്യമം എന്ന അർത്ഥം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന 'Communicatio' അഥവാ 'Cum Unio' "പൊതുവായ പങ്കുവയ്ക്കൽ" എന്നർത്ഥമാക്കുന്ന വാക്കിൽനിന്നോ ആകാം. ഗ്രീക്കിൽ ഇതിനു

സമാനമായ 'Koinonia' പദം എന്നതാകുന്നു. ഇതുത്ഭവിക്കുന്നതാ കട്ടെ പൊതുവായത് എന്ന അർത്ഥം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന 'Koinos' ൽ നിന്നാണ്. ഇത്, 'പ്രത്യേക,' 'പ്രസ്തുത' എന്നർത്ഥമുള്ള idios" എന്നതിന്റെ വിപരീതമായ പ്രയോഗമാണ്. ഇതിന്റെ ക്രിയാവിശേഷം 'ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു വയ്ക്കുക' എന്നർത്ഥം വരുന്ന "Koinoo"വാണ്. ഇതിന്റെ നാമരൂപം പൊതുഉത്തരവാദിത്വം, പങ്കുവെയ്ക്കൽ എന്നൊ ക്കെയാണ്. സെമിറ്റിക് പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇത്, ഒന്നായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ, സമൂഹം എന്നൊക്കെ അർത്ഥം ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന "Yahad"എന്ന പദമാണ്...[33] തത്തുല്യമായ സുറിയാനി-ശവ്ത്താപ്പൂസ- എന്ന പദവും.

കൂട്ടായ്മ എന്ന ആശയം എന്തുകൊണ്ട്?

i. സഭ ഒരു കൂട്ടായ്മ എന്നത് സഭ ഒരു സ്ഥാപനം എന്ന ചിന്താ ഗതിയെക്കാൾ മേന്മയേറിയതാണ്. കൂട്ടായ്മയുടെ ഈ ചിന്താഗതി യാകട്ടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ആഴമുള്ളതും, ആദ്ധ്യാത്മികവും, സജീവവും, സ്വയം പ്രേരിതവുമാണ്; എന്നാൽ സ്ഥാപനമാകട്ടെ, ചലനമില്ലാത്തതാണ്.

ii. ആദ്യസഹസ്രാബ്ദത്തിലെ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിലെ കേന്ദ്ര സ്ഥിത ചിന്തതന്നെ കൂട്ടായ്മയായിരുന്നു. കിഴക്കിന്റെയും പടിഞ്ഞാ റിന്റെയും പൊതുവായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു ഇത്. തെർത്തുല്യൻ, അഫ്രാട്ടസ്, സിപ്രിയാൻ തുടങ്ങിയവർ ഇക്കാര്യം സമർത്ഥിക്കു ന്നുണ്ട്.

iii. സഭയുടെ ശ്ലൈഹിക സ്വഭാവം (പല ശ്ലീഹന്മാർ സ്ഥാപിച്ച പല സഭകൾ) മൂലം കൂട്ടായ്മയുടെ ചിന്താഗതി സഭാത്മക ബഹു ത്വത്തെയും ഒരു പരിധിവരെ അനുകൂലിച്ചു പോന്നു.

iv. സഭൈക്യത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലും 'കൂട്ടായ്മ മനോഭാവം' പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർക്കും, ഓർത്തഡോക്സുകാർക്കും, കേന്ദ്രവിഷയം തന്നെയായിരുന്നു. ഇവിടെയാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസി ലിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് നാം അറിയുക-പുന രൈക്യം.

v. കൂട്ടായ്മ ചിന്താഗതി ഇതോടൊപ്പം തന്നെ ബൈബിളധിഷ്ഠി തമായ ശൂന്യവത്ക്കരണവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇതാകട്ടെ സഭ ഒരു സമൂഹം എന്നതിൽ നിന്നുളവാകുന്ന സാധാരണ പോരായ്മകളെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതാണ്. ഇതു മറ്റൊന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നു ണ്ട്. സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ നമുക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത് സഭ യെക്കുറിച്ചുള്ള പത്രോസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് മാത്രമല്ല; തോമായുടെയും

പൗലോസിന്റെയും കാഴ്ചപ്പാടുകളും (വിവിധ സഭകളുടെ) 'ലൂക്കായുടെ വഴി' എന്ന ചിന്താഗതിയും, യോഹന്നാന്റെ പന്തക്കുസ്തായുടെ മനോഭാവവും ബൈബിളധിഷ്ഠിതമായ മറ്റു ചിന്താഗതികളുമാണ്.

vi. കൂട്ടായ്മയുടെ ചിന്താഗതി ഓരോ സഭയുടെയും നിയമസാധുതയും, സ്വതന്ത്രതാബോധവും സ്വയം നിൽക്കാനുള്ള സ്വഭാവവും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ദാനങ്ങളിലെ വൈവിധ്യത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ബോധ്യമുണ്ടാകും. ഒപ്പം പൗരോഹിത്യ വാദത്തേയും, എലിറ്റിസത്തേയും നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യും.

vii. ആനുകാലിക മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള സജീവവും വേദനാജനകവുമായ അന്വേഷണവും, കൂട്ടായ്മയോടൊപ്പം പോരുന്ന ഒരു തത്വമാണ്. ഇത് ഇക്കാലയളവിലെ ഒരു ഭൗതിക നീക്കം തന്നെയായിരുന്നു താനും. വെറുതെ ഒരു മാനസിക പ്രതിഭാസം മാത്രമാകാതെ, ആന്തരിക മനുഷ്യനെപ്പോലും സ്വാധീനിക്കുന്ന ഒരു അടിസ്ഥാന തത്വമായിരുന്നു.

സഭാ വിജ്ഞാനീയത്തിൽ കൂട്ടായ്മയുടെ സവിശേഷതകൾ

i. കൂട്ടായ്മ എന്നത് ദൈവത്തിന്റെ വലിയ ഒരു ദാനമാണ്. റൂഹാ തന്നെയെന്നും ഇതിനെ പലപ്പോഴും നാമകരണം ചെയ്യാറുണ്ട്. ദൈവത്തെ 'ആബാ, പിതാവേ' എന്നു വിളിക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ ബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് റൂഹായാണ് (റോമ 8:15; ഗലാ 4:6).

ii. ഇതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഘടകം ബന്ധങ്ങളുടെ അടുപ്പവും സൗഹൃദവുമാണ്. ഇത് വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ളതും സാമൂഹ്യവും ആകുന്നു.

iii. സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ കൂട്ടായ്മ എന്ന വളരെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു വിഷയം തന്നെയത്രേ. ഇതിന് ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ അർത്ഥ വ്യാപ്തികൾ ഉണ്ട്.

iv. സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ കൂട്ടായ്മ സഭാത്മക ഐക്യത്തിന്റെ നിരന്തരമായ ഒരു രൂപമാണ്.

v. ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ വ്യക്തിപരമായ ഒരു ബന്ധം സാധ്യമാക്കിയെടുക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ് കൂട്ടായ്മ.

vi. ഘടനാപരവും, സൃഷ്ടിപരവും, വ്യാഖ്യാനപരവുമായ തത്വമായും ഇത് അറിയപ്പെടുന്നു. 'ഘടനാപരം' എന്നറിയപ്പെടാൻ: ഈ

കൂട്ടായ്മയുടെ നിരന്തര സംരക്ഷണത്തിനും, നിലനിൽപ്പിനും, ഒരു നൈയാമിക രൂപം ആവശ്യമാണ്; ഇത് സൃഷ്ടിപരമാകുന്നത് മിശിഹായുടെ ശരീരത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയിലാകകൊണ്ടത്രേ. 'വ്യാഖ്യാനപരമാകുന്നത്' ഇതിനെ വിവിധ ദൈവശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള ഒരു ഉപകരണം ആക്കാവുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

vii. അനുനിമിഷം ജീവിക്കുകയും പുനരുദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഒരു യഥാർത്ഥ്യമാണിത്. ഇത് അചഞ്ചലമോ, സമ്പൂർണ്ണമോ ആയ ഒന്നല്ല; അതായത് കൂട്ടായ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ വിലമതിക്കലും (വിലയിരുത്തലും) സ്വായത്തമാക്കലുമൊക്കെ ആപേക്ഷികവും താത്ക്കാലികവുമാണ്.

viii. കൂട്ടായ്മ എന്നത് ഐക്യരൂപത്തിന്റെയോ, ഏകാത്മകതയുടെയോ അവ്യക്തമായ ഒരു നിർണ്ണയം അല്ല; എന്നാൽ ആന്തരിക വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും, രഹസ്യാത്മകതയുടേയും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

ix. മിശിഹായും റൂഹായും തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മയെന്നത് അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു സ്വഭാവവും, സത്തയും തന്നെയാണ്. ഇതു തന്നെ ദൈവികരണത്തോടുകൂടി സാവധാനം പുരോഗമിച്ചു കൊണ്ടിമിരിക്കുന്നു.

x. ഏറ്റം ആഴമാർന്ന അർത്ഥത്തിൽ കൂട്ടായ്മയുടെ സഭാവിജ്ഞാനീയമെന്നത് ത്രിത്വൈകമാകുന്ന ഒരു മനുഷ്യവിജ്ഞാനീയം തന്നെയാണ്. ഇവിടെ ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്ന ബോധ്യത്തിലേയ്ക്കു വരുന്നു.

xi.പൊതുവിൽ കൂട്ടായ്മ എന്നു പറഞ്ഞാൽ "ത്രിത്വൈകവത്കരണ"പ്രക്രിയയിലായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യവംശമെന്നും, രൂപാന്തരീകരണം പ്രാപിച്ചു വരുന്ന ലോകം എന്നുമാണർത്ഥം. ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതറിയപ്പെടുക ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലേയ്ക്കും സാദൃശ്യത്തിലേയ്ക്കുമുള്ള നീക്കമെന്നാണ്.

xii. കൂട്ടായ്മയുടെ സഭാവിജ്ഞാനീയം വിശുദ്ധകുർബാനയിലധിഷ്ഠിതമാണ്. വി. കുർബാനയാണ് സഭയെ നിർമ്മിക്കുന്നതു തന്നെ.

xiii. ശുശ്രൂഷകളിലൂടെ ശ്ലീഹന്മാരിൽ നിന്നും സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഒരേ വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുന്നതിൽ ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന, ഒന്നായിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തെയും ഈ കൂട്ടായ്മ അർത്ഥമാക്കുന്നു.

xiv. സഭാത്മക ഐക്യത്തിന് പ്രധാനമായും 2 മാനങ്ങളുണ്ട്; ഐക്യത്തിലായിരിക്കുന്ന സഭകൾ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മയും, ഐക്യ

സഭകൾക്ക് അകത്തോലിക്കാ സഭകളുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയും. ആന്തരിക കൂട്ടായ്മയ്ക്കുതന്നെ ത്രിവിധ മാനങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്.

a. ഒരേ വിശ്വാസമുള്ള രണ്ടു സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം.

b. വിവിധ വിശ്വാസമുള്ള രണ്ടു സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം.

c. വിവിധ സഭകളിൽ വി. കുർബാനയോടുള്ള സമീപനം.

xv. നൈയാമികവും അവ്യക്തവുമായ ഒരു രീതിയിലെന്നതിലുപരി അസ്തിത്വപരവും, സത്താപരവുമായ ഒരു വീക്ഷണത്തിലാണ് കൂട്ടായ്മയുടെ സഭാവിജ്ഞാനീയം ദർശിതമാകുക. കൂട്ടായ്മ ദൈവികവും, മാനുഷികവും, അനശ്വരവും, താത്ക്കാലികവും, കൗദാശികവും, ദൃശ്യവും, സത്താപരവും, ഘടനാപരവും, ചരിത്രപരവും, യുഗാന്ത്യോന്മുഖവും, ലംബമാനവും, സാമൂഹ്യമാനവും, സംഭവ്യമായതും സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്നതുമൊക്കെയാണ്.

കൂട്ടായ്മയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സാരാംശം

കൂട്ടായ്മ പ്രധാനമായും രണ്ട് മാനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു:

i. പ്രാഥമികം-സത്താപരം- (Vertical)

ii. ആപേക്ഷികം-സാമൂഹ്യമാനം- (Horizontal)

പ്രാഥമികം: പ്രാഥമികാർത്ഥത്തിൽ കൂട്ടായ്മയെന്നാൽ റൂഹായിൽ മിശിഹാ നേടിത്തന്ന രക്ഷയിലുള്ള പങ്കുകൊള്ളൽ എന്നർത്ഥം. സഭയെന്നാൽത്തന്നെ രക്ഷയുടെ സമൂഹം, "രക്ഷയുടെ കൂദാശ," എന്നാണ്. ദൈവത്തിന്റെ കൂദാശയായിട്ടാണ് ഈശോ അറിയപ്പെടുന്നത്. അവനിലാണ് ദൈവസ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ സഭ ഈശോയുടെ കൗദാശികത്വത്തിന്റെ കൂദാശയായി ഭവിക്കുന്നു. മിശിഹായുടെ കൗദാശികത്വത്തിന് പകരം നിൽക്കുകയല്ല സഭ; ഉപരി അവൾതന്നെ ഒരു കൂദാശയായി നിലകൊള്ളുകയാണ്. (അദൃശ്യമായ കൃപയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ദൃശ്യമായ ഒരടയാളം). ഇതിന്റെ അർത്ഥം സഭയുടെ കൗദാശികത്വത്തിനു മുമ്പുതന്നെ മിശിഹായുടെ കൗദാശികത്വം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് മിശിഹായെ ഉറവിടം എന്നു വിളിക്കുന്നത്. സഭ അറിയപ്പെടുന്നത് പൊതുകൂദാശയെന്നുമാണ്. സഭയുടെ കൗദാശികഭാവം കൂടുതലായി നിഴലിച്ചു കാണുക, "ജനതകളുടെ പ്രകാശം" 1,9,47, നമ്പറുകളിലും സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ എന്ന പ്രമാണ രേഖയിലുമാണ്. സഭയ്ക്ക് ഈ കൗദാശികത്വം ഉള്ളതുകൊണ്ട്, സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭണ്ഡാഗാരം അവൾ രക്ഷയ്ക്കായി മാറ്റിവച്ചിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ കൂട്ടായ്മ അതിന്റെ

പ്രാഥമികാർത്ഥത്തിൽ മിശിഹായോടൊത്തുള്ള വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമെന്നും, ദൈവിക കാര്യങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയെന്നുമാണ് മനസ്സിലാക്കുക. 1 കോറി 10:16 ൽ പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്ന പാനപാത്രവും, നാം മുറിക്കുന്ന അപ്പവും, മിശിഹായുടെ ശരീരത്തിലും, രക്തത്തിലും പങ്കുചേരാനുള്ള രണ്ടു വഴികളാണ്. ബൈബിളിലുടനീളം ഈ കൂട്ടായ്മയെന്നത് പിതാവിനോടും, പുത്രനോടും, റൂഹായോടും, തദ്വാര വി. കുർബാനയോടുമുള്ള കൂട്ടായ്മതന്നെയാണ്. 1 യോഹ 1:3 ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയാകട്ടെ പിതാവിനോടും അവിടുത്തെ പുത്രനായ മിശിഹായോടുമാണ്. മിശിഹായിലാണ് റൂഹായോടുള്ള നമ്മുടെ കൂട്ടായ്മ നാം പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. 2 കോറി 13:14; കൂട്ടായ്മയെന്നത് സമൂഹത്തിലെ ഇതരാംഗങ്ങളായി രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ പങ്കുവയ്ക്കലാണ്. മറ്റുള്ളവരുമായി തനിക്കുള്ള ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പങ്കുവയ്ക്കൽ-അതായത് ഒരു ശരീരം, ഒരു വിശ്വാസം, ഒരു മാമ്മോദീസാ, ഒരു വി. കുർബാന ഏകപ്രതീക്ഷ-പൗലോസിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ശൈലിയാണിത്. സഭയെ കൂട്ടായ്മയെന്നു നാം വിളിക്കുമ്പോൾ, കൂട്ടായ്മയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഇത്തരം ഘടകങ്ങളിലേക്കു കൂടിയാണ് നാം പ്രവേശിക്കുക.

വി. കുർബാന: കർത്താവിന്റെ ശരീരവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉത്ഥിതനായ കർത്താവിന്റെ ശരീരവുമായുള്ള ഐക്യം എന്നർത്ഥം. ഇവിടെയാണ്, മഹത്ത്വീകരണത്തിന്റെയും, മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെയും, കൂട്ടായ്മ നാം ദർശിക്കുക. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇതിനെ ഉടമ്പടിയുടെ ശരീരം എന്നു പറയുന്നു. സഭാത്മക അസ്തിത്വത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തിന്റെ മിശിഹായുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ രഹസ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ആകയാൽ ദൈവത്തിന്റെ സഭയെന്നത് ദൈവത്തിലും ദൈവത്തോടുകൂടിയുള്ള ഒരു തികഞ്ഞ കൂട്ടായ്മയാണ്. ദൈവജനം ഈ ഐക്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത് കൂട്ടായ്മയുടെ 'ഉറവിടങ്ങൾ' തന്നെയായ കൂദാശകളിലൂടെയത്രേ. 'പൗരസ്ത്യസഭകളെ'ക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ അധിഷ്ഠിതമാക്കുന്ന 2-ാമത്തെ കാര്യമിതാണ്. വി. കുർബാന എല്ലാ രക്ഷാകരരഹസ്യത്തെയും പ്രതീകാത്മകമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

കൂട്ടായ്മയുടെ ഹയരാർക്കിക്കൽ ഘടകം എപ്പോഴും ശ്ലൈഹിക സ്വഭാവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "ഓരോ സഭയ്ക്കും അതിന്റേതായ ശ്ലൈഹിക സ്വഭാവവും, സത്തയും സ്വന്തമായിട്ടുണ്ടെന്ന്" പൗരസ്ത്യസഭകളെ സംബന്ധിച്ച ഡിക്രിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നു.

കൂട്ടായ്മ – ആപേക്ഷികമായ ചിന്താഗതി

ആപേക്ഷികാർത്ഥത്തിൽ കൂട്ടായ്മ എന്നു പറഞ്ഞാൽ സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ തീവ്രതയെയാണ് സൂചിതമാക്കുക. ലംബമാനമുള്ള കൂട്ടായ്മ നമ്മെ ആപേക്ഷിക മനോഭാവത്തിലേക്കു നയിക്കും. ഇത് കൂട്ടായ്മയുടെ ദൃശ്യമായ ഒരു അടയാളവുമാണ്. കൂട്ടായ്മയുടെ പ്രാഥമിക ഘടകത്തിന്റെ ഫലമാണ് ആപേക്ഷികമായ കൂട്ടായ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള മനോഭാവം. ലംബമാനത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മ സാമൂഹ്യമാനമുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ ആദ്യപടിയാണ്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ ആപേക്ഷിക കൂട്ടായ്മയെ പരസ്പര ഐക്യമെന്ന്; അതായത്, പരസ്പരം ക്ഷമിക്കൽ, അനുരഞ്ജനം, പ്രാർത്ഥന, ശുശ്രൂഷ, സ്നേഹം, ഉപവിപ്രവൃത്തികൾ എന്നൊക്കെയും വിളിക്കുന്നു. കൗൺസിൽ പ്രമാണരേഖകളിലൊക്കെയും ഇത്തരം വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഘടകങ്ങൾക്കാണ് ഊന്നൽ കൊടുത്തുകാണുന്നത്.

കൂട്ടായ്മയുടെ സാക്ഷാത്ക്കരണം മൂന്നു തലങ്ങളിൽ

i. ആദ്യഘട്ടത്തിൽതന്നെ സഭാത്മകകൂട്ടായ്മ യാഥാർത്ഥ്യവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നത് വിവിധ തലങ്ങളിലായാണ്; ആദ്ധ്യാത്മികം, അദൃശ്യം, ദൃശ്യം, വിശ്വാസികളുടെ ജീവിതം പിതാവിനും, പുത്രനും, പരിശുദ്ധ റൂഹായ്ക്കും സമർപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക അവസ്ഥാവിശേഷമാണിത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ റൂഹായാണ് ഇത്തരത്തിൽ ഒരു കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് കളമൊരുക്കുന്നത്. ആകയാൽ ഇത് തികച്ചും ആദ്ധ്യാത്മികമാണ്. ദൈവവുമായുള്ള ഒരു കൂട്ടായ്മയാകയാൽ ഇത് നിയതവും, അദൃശ്യവുമാണ്. സത്താപരമെന്നും ഇതറിയപ്പെടുന്നു.

ii. രണ്ടാമതായി, സഭാത്മക കൂട്ടായ്മ സമൂഹത്തിലാണ് സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടുക. ഈ സാമൂഹികമാനത്തിൽ ജനങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിലും, കൂദാശയിലും, തലവനായ മെത്രാനിലും പരസ്പരം ബന്ധിതരായിരിക്കുന്നു.

iii. മൂന്നാമതായി സഭാനിയമപരവും, നൈയാമികവുമായ കൂട്ടായ്മയാണ്. ഇവിടെയാണ് മേല്പറഞ്ഞ സമൂഹങ്ങൾ സംഘടിതമാവുക. സമൂഹങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മ ദൃശ്യമായി കാത്തുകൊണ്ടുപോകുവാൻ അതാവശ്യമാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ, നൈയാമികസമൂഹം സത്താപരമായ ഐക്യം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അതായത്, കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ റോമാസഭയുമായുള്ള ഹയരാർക്കിക്കൽ കൂട്ടായ്മ ആവശ്യമാണ്. ഈ ഐക്യം സംരക്ഷിതമാകാത്ത സമൂഹങ്ങളൊക്കെ വേർപിരിഞ്ഞ സമൂഹങ്ങളാകുന്നു. റോമായിലെ മെത്രാനും, വേർതിരിഞ്ഞ സഭകളും തമ്മിൽ ഹയരാർക്കിക്കൽ ഐക്യവും ഇല്ല. എന്നാൽ ഇവിടെത്തന്നെ യഥാർത്ഥവും അപൂർണ്ണവുമായ ഒരു പ്രത്യേക ഐക്യം ദൃശ്യവുമാണ്.

സഭാകൂട്ടായ്മ – നിഖ്യാസൂനഹദോസിനുമുമ്പ്

ആദ്യത്തെ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സാർവ്വത്രികസഭയെന്നത് സ്വഭാവത്താൽ സ്വതന്ത്രമായിരിക്കുന്ന സഹോദരീസഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണെന്ന് കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരം സഭകളുടെയിടയിലെ കൂട്ടായ്മ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോന്നതാവട്ടെ വി. കുർബാനയുടെ ആഘോഷത്തിലും, സൂനഹദോസുകൾ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിലൂടെയും, മെത്രാഭിഷേകചടങ്ങിൽ ഒന്നിൽ കൂടുതൽ മെത്രാന്മാർ സന്നിഹിതരാകുക വഴിയും, മെത്രാന്മാരുടെ സന്ദർശനങ്ങളിലൂടെയും, ഇടയലേഖനങ്ങളിലൂടെയും, മാർപ്പാപ്പായുടേയും, ചക്രവർത്തിയുടേയും ഇടപെടലുകളിലൂടെയുമാണ്. ഇതാകട്ടെ സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ശരിയായ ബന്ധമേ ആകുന്നുള്ളൂ; ഇന്നും നമ്മൾ പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മയാകണമെന്നില്ല. ഈ രംഗത്ത് ആഴത്തിൽ പഠനം നടത്തിയ രണ്ടു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ജെ. പ്ലംബസ്-ഉം, കെ ഡെൽഹായുമാണ്.

സഭകൾ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ രണ്ടാമത്തെ പടിയായി കൂട്ടായ്മയെ റോമൻ, അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ, അന്തിയോക്യൻ, കാൽഡിയൻ തുടങ്ങിയ സഭാകുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മയായി അവതരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ കൂട്ടായ്മയുടെ പ്രകടനമാകട്ടെ, വി.കുർബാനയിലും, സൂനഹദോസുകളിലും, മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനാരോഹണങ്ങളിലുമായിരുന്നു. പ്രസക്തമായ രണ്ട് ഉദ്ധരണികൾ ആഴത്തിൽ ഇവയെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപകരിക്കും.

“ഓരോ പ്രാദേശികസഭയിലും ദൈവികസ്നേഹരഹസ്യം പ്രവൃത്തിയിലുണ്ട് (വി. കുർബാന). ഇതല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഓരോ പ്രാദേശിക സഭയും പരസ്പരം അഭിസംബോധന ചെയ്യുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന സഹോദരീസഭകൾ എന്ന മഹനീയ പാരമ്പര്യത്തിന് നിദാനമായി നിൽക്കുന്നത്? സഹോദരീസഭകളുടെ ജീവിതമാണ് എക്യുമെനിക്കൽ കൗൺസിലുകളിലും ഏതു വ്യത്യസ്തവാദമുഖങ്ങൾക്കെതിരെയും, വിശ്വാസഭണ്ഡാഗാരം സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ നാം ജീവിച്ചു കാട്ടിയത്.”

“സംഘാതാത്മക സ്വഭാവവും മെത്രാൻ പട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥവും ആരംഭംമുതലേ പ്രകടമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതിലൂടെ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നിയമിച്ചാക്കപ്പെട്ട മെത്രാന്മാർ, പരസ്പരവും,

റോമിലെ മാർപ്പാപ്പായോടും ഐക്യത്തിലും സ്നേഹത്തിലും, സമാധാനത്തിലും, ഏകോപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൗൺസിൽ സമ്മേളനങ്ങളിലൂടെയുമാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത്തരം സമ്മേളനങ്ങളാണ് ഗഹനമായ കാര്യങ്ങളിൽ തീർപ്പുകല്പിച്ചിരുന്നത്. സഭായോഗങ്ങളും ഇതു പ്രകടമാക്കിയിരുന്നു. വിവിധ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സമ്മേളിച്ച സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകളും ഈ സംഘാതാത്മക പ്രകൃതിക്ക് വ്യക്തമായ സാക്ഷ്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പുരാതനകാലത്ത് പുതിയ മെത്രാനെ അഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതിൽ പങ്കെടുക്കാനായി അനവധി മെത്രാന്മാരെ ക്ഷണിച്ചിരുന്ന പതിവ് ഈ സംഗതിയെതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു" (തിരുസ്സഭ 22).

സഭാകൂട്ടായ്മയുടെ മൂന്നാമത്തെ പടിയാകട്ടെ പെന്റാർക്കിയുടെ സാന്നിധ്യമായിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള നൈയാമികമായ വികസനം നാം ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. അഞ്ചു പാത്രിയാർക്കീസുമാരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഭരണം-റോമ, അലക്സാണ്ഡ്രിയ, കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ, ജറുസലേം, അന്തിയോക്യാ, ഈ പെന്റാർക്കിക്കൽ ഘടനയാണിതിനു കൈവന്നിരിക്കുന്നത്. ഈ തലവന്മാർ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മയെ സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയായി കണ്ടിരുന്നു. ഒപ്പം മേജർ ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ സംബന്ധിച്ച ചോദ്യങ്ങളും. പുതിയ സഭാനിയമസംഹിതയിൽ സഭ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നത് പാത്രിയാർക്കീസിന്റെ എല്ലാ അധികാരപരിധികളും, സവിശേഷതകളും മേജർ ആർച്ച് ബിഷപ്പിനു നൽകുകവഴിയാണ്.

ഇന്നത്തെ കത്തോലിക്കാകൂട്ടായ്മയിൽ നാലു തരത്തിലുള്ള സഭകളുണ്ട്. ഈ തിരിവുതന്നെയും പ്രധാനമായും സഭയുടെ നൈയാമിക ഘടനയെ ആശ്രയിച്ചുള്ളതാണ്.

i. പേട്രിയാർക്കൽ സഭകൾ
ii. മേജർ ആർക്കി എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സഭകൾ
iii. മെത്രാപ്പോലീത്തൻ സഭകൾ
iv. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സഭകൾ

പേട്രിയാർക്കൽസഭകളുടെ സ്വയംഭരണാവകാശവും മറ്റും ഇതര സഭകളുടേതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ആധികാരികമാണ്. ഇന്നത്തെ കത്തോലിക്കാ കൂട്ടായ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള പരിചിന്തനം തന്നെ ഇതിൽ ദൃശ്യമാവുന്ന ത്രിവിധ തലങ്ങളിലേക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കും.

i. വിശ്വാസം, കൂദാശകൾ, ഹയരാർക്കി എന്നിവയാൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം, ഏറ്റം അടിസ്ഥാന അർത്ഥത്തിൽ ഒരു മെത്രാന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ആരാധനാസമൂഹമാണ്. ഉദാ. രൂപത.

ii. മേൽപറഞ്ഞവിധേനയുള്ള വിവിധ സഭാസമൂഹങ്ങൾ (ഒരേ റീത്തിൽ/സഭയിൽ) അതിന്റെ ഒരു തലവനാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുകയും, അപ്രകാരം ആ സഭയുടെ വ്യതിരിക്തതയും, തനിമയും വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് പേട്രിയാർക്കൽ അഥവാ മേജർ ആർക്കി എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സഭ.

iii. ഇപ്രകാരമുള്ള വിവിധ പേട്രിയാർക്കൽ (മേജർ ആർക്കി എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ) സഭകൾക്ക്, ലത്തീൻ സഭയുടെ തലവനും, റോമായിലെ മെത്രാനുമായുള്ള ബന്ധവും, കൂട്ടായ്മയും. ഇന്നത്തെ സഭാകൂട്ടായ്മയുടെ പിന്നിൽ കാണുന്ന സംവിധാനം മേൽപറഞ്ഞവയാണ്. ഇന്നു കത്തോലിക്കാകൂട്ടായ്മയിലുള്ള സഭകൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

1. ലത്തീൻ പേട്രിയാർക്കൽ സഭ

2. പൗരസ്ത്യ പേട്രിയാർക്കൽ സഭകൾ:

മാറോണൈറ്റ്, കാൽഡിയൻ, കോപ്റ്റിക്, സിറിയൻ
മെൽക്കൈറ്റ്, അർമേനിയൻ

3. മേജർ ആർക്കിഎപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സഭകൾ

ഉക്രേനിയൻ, സീറോ-മലബാർ, സീറോ-മലങ്കര

4. മെത്രാപ്പോലീത്തൻ സഭകൾ

എത്യോപ്പിയൻ, റുത്തേനിയൻ, റൊമാനിയൻ,
എരിത്രിയൻ

5. മറ്റുള്ളവ (എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സഭകൾ)

ഇത്തലോ-അൽബാനിയൻ, യുഗോസ്ലാവിയൻ
ബൽഗാറിയൻ, സ്ലൊവാക്ക്, ഹംങ്കേറിയൻ, റഷ്യൻ,
ഗ്രീക്ക്, അൽബാനിയൻ, ബൈലോറൂസ്സിയൻ

വിവിധ പൗരസ്ത്യ സഭകൾ താഴെപ്പറയുന്ന ആരാധനാക്രമ കുടുംബങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയാണ്:

1. അലക്സാണ്ട്രിയൻ ആരാധനാക്രമകുടുംബം:

കോപ്റ്റിക്, എത്യോപ്പിയൻ, എരിത്രിയൻ

2. അന്ത്യോക്യൻ ആരാധനാക്രമകുടുംബം:

മാറോണൈറ്റ്, സിറിയൻ, സീറോ-മലങ്കര

3. അർമേനിയൻ ആരാധനാക്രമകുടുംബം:

അർമേനിയൻ

4. കാൽഡിയൻ/പൗരസ്ത്യസുറിയാനി ആരാധനാക്രമകുടുംബം:

കാൽഡിയൻ, സീറോ-മലബാർ

5. ബൈസന്റൈൻ ആരാധനാക്രമകുടുംബം:

മെൽക്കൈറ്റ്, ഉക്രേനിയൻ, റുത്തേനിയൻ, റൊമാനിയൻ, ഇത്തലോ-അൽബാനിയൻ, യുഗോസ്ലാവിയൻ, ബൽഗാറിയൻ, സ്ലൊവാക്കിയൻ, ഹംഗേറിയൻ, റഷ്യൻ, ഗ്രീക്ക്, അൽബാനിയൻ, ബൈലോറൂസ്സിയൻ

2015 ൽ ഫ്രാൻസിസ് മാർപാപ്പ എരിത്രിയൻ സഭയെ എത്യോപ്യൻ സഭയിൽനിന്ന് സ്വതന്ത്രമായ വ്യക്തിഗത മെത്രാപ്പോലീത്തൻസഭയായി അംഗീകരിച്ചതോടെ പൗരസ്ത്യസഭകളുടെ എണ്ണം 22 ആയി ഉയർന്നു. റോമാ മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധികാരം അംഗീകരിക്കുന്ന മേല്പറഞ്ഞ 23 (ലത്തീൻസഭ + 22 പൗരസ്ത്യ സഭകൾ) വ്യക്തിസഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ് സാർവ്വത്രിക കത്തോലിക്കാസഭ.

05
സഭ: ദൈവജനം

പുതിയ ഉടമ്പടിയും പുതിയ ജനവും

എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാ ജനതകളിലും തന്നെ ഭയപ്പെടുന്നവരും നീതിപ്രവർത്തിക്കുന്നവരും ദൈവത്തിനു സ്വീകാര്യരാണ് (അപ്പ 10:35). എങ്കിലും, പരസ്പരബന്ധത്തിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടവരായി, ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക് അവരെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല, ഒരു ജനപദമായി തന്നെ അറിയുകയും തന്നെ വിശുദ്ധിയോടെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായി അവരെ രൂപവത്കരിക്കാനാണ് ദൈവം തിരുമനസ്സായത്. സത്യത്തിൽ അതുകൊണ്ട് ഇസ്രായേൽ ജനതയെ സ്വന്തം ജനതയെ സ്വന്തംജനമായി തെരെഞ്ഞെടുത്ത് അവിടന്ന് അവരോട് ഉടമ്പടി സ്ഥാപിച്ച്, ക്രമേണ അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്നെത്തന്നെയും തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കനുസരിച്ചുള്ള പദ്ധതിയെയും അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തികൊണ്ടും അവരെ തനിക്ക് വേണ്ടിത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരിച്ച് കൊണ്ടുമായിരുന്നു ഇത് ചെയ്തത്. എന്നാൽ, ഇവയെല്ലാം മിശിഹായിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെടാനിരുന്ന പരിപൂർണ്ണമായ ഉടമ്പടിയുടെയും മാംസം ധരിച്ച ദൈവവചനം വഴി നല്കാനിരുന്ന കൂടുതൽ സമ്പൂർണ്ണമായ വെളിപാടിന്റെയും ഒരുക്കമായും പ്രതിരൂപമായും സംഭവിച്ചവയായിരുന്നു. "കർത്താവ് അരുൾചെയ്യുന്നു: ഇസ്രായേൽ ഗോത്രത്തോടും യൂദാഗോത്രത്തോടും ഞാൻ ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്ന ദിവസം ഇതാ വരുന്നു...ഞാൻ എന്റെ നിയമം അവരുടെ ഉള്ളിൽ നിക്ഷേപിക്കും, അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ എഴുതും, ഞാൻ അവരുടെ ദൈവവും അവർ എന്റെ ജനവുമായിരിക്കും....വലുപ്പച്ചെറുപ്പമെന്നിയേ അവരെല്ലാവരും എന്നെ അറിയും" (ജറെ 31:31-34). പുതിയ ഉടമ്പടി, അതായത്, തന്റെ രക്തത്തിലുള്ള പുതിയ നിയമമാകുന്ന ഉടമ്പടി (1 കോറി 11:25). മിശിഹാ സ്ഥാപിച്ചത്, യഹൂദരിൽനിന്നും വിജാതീയരിൽനിന്നും അംഗങ്ങളെ വിളിച്ച് ഒരു ജനതയാക്കിക്കൊണ്ടാണ്. ജഡപ്രകാരമല്ല, പ്രത്യുത, ദൈവാത്മാവിൽ ഒന്നാ

കുന്നതിനും പുതിയ ദൈവജനമാകുന്നതിനുംവേണ്ടിയാണിത്. എന്തെന്നാൽ, മിശിഹായിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ നശ്വരമായ ബീജ ത്തിൽനിന്നല്ല പുതിയതായി ജനിച്ചത്; പ്രത്യുത, അനശ്വരമായ സജീ വദൈവവചനത്തിൽനിന്നാണ് (1പത്രോ 1:23). മാംസത്തിൽ നിന്നല്ല; പ്രത്യുത ജലത്തിൽനിന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവിൽനിന്നുമാണ് (യോഹ 3:5-6) ആത്യന്തികമായി, "തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വംശവും രാജകീയ പുരോഹിതഗണവും വിശുദ്ധജനതയും ദത്തെടുക്കപ്പെട്ട ജനത യും....മുൻപ് ഒരു ജനമല്ലാതിരുന്നവരും ഇപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ജനമായിത്തീർന്നവരുമാണ്" (1പത്രോ 2:9,10) ഇവർ.

ഈ മെസയാനികജനപദത്തിന്റെ ശിരസ്സ് മിശിഹായാണ്. നമ്മുടെ അപരാധങ്ങളെപ്രതി മരണത്തിന് ഏല്പിക്കപ്പെടുകയും നമ്മുടെ നീതിക്കായി ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവനും (റോമാ 4:25), ഇപ്പോൾ എല്ലാ നാമത്തിനും ഉപരിയായ നാമം സ്വീകരിച്ച്, സ്വർഗ ത്തിൽ മഹത്ത്വത്തോടെ വാഴുന്നവനുമായ മിശിഹാതന്നെ. ഈ ജനത്തിന് ദൈവമക്കളെന്ന സ്ഥാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അവകാശ മായി ലഭിക്കുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ദൈവാത്മാവ് ഒരു ദേവാലയത്തിലെന്നപോലെ വസിക്കുന്നു. ഇവർക്കുള്ള നിയമം, മിശി ഹാതന്നെ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ സ്നേഹിക്കാനുള്ള പുതിയ നിയമമാണ് (യോഹ 13:34). ഇവരുടെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം ദൈവ രാജ്യമാണ്. ഈ ദൈവരാജ്യം ഈ ലോകത്തിൽ ആരംഭിച്ചത് ദൈവം തന്നെയാണ്. സമയത്തിന്റെ സമാപ്തിയിൽ അവൻതന്നെ പൂർണ തയിൽ എത്തിക്കുന്നതുവരെ വിസ്തൃതമാക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് ഈ രാജ്യം. അന്ന് മിശിഹാ പ്രത്യക്ഷനാകുകയും നമ്മുടെ ജീവനും (കൊളോ 3:4) സൃഷ്ടിമുഴുവനും ജീർണതയുടെ അടിമത്ത ത്തിൽനിന്ന് മോചിതമാകുകയും ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപി ക്കുകയും ചെയ്യും (റോമാ 8:21) അപ്രകാരംതന്നെ ഈ മെസയാനി കജനം, മനുഷ്യകുലം മുഴുവനും ഉൾകൊള്ളുകയില്ലെങ്കിലും, പല പ്പോഴും ചെറിയൊരു അജഗണമായി കാണപ്പെടാമെങ്കിലും, മനു ഷ്യവംശത്തിനു മുഴുവൻ ഐക്യത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും രക്ഷയുടെയും ഏറ്റവും ബലിഷ്ഠമായ മുകുളമാണ്. ജീവന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സത്യത്തിന്റെയും സംസർഗത്തിൽ മിശിഹാ യാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട്, അവനാൽത്തന്നെ എല്ലാവരുടെയും വീണ്ടെ ടുപ്പിന്റെ ഉപകരണമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട്, ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശ മായും ഭൂമിയുടെ ഉപ്പായും (മത്താ 5:13-16) സർവ്വലോകത്തിലേക്കും ഈ ജനം അയയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജഡപ്രകാരമുള്ള ഇസ്രായേൽ മരുഭൂമിയിൽ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ പ്പോൾത്തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ സഭയെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു പോലെ (2 എസ്രാ 13:1, സംഖ്യ 20:4; നിയമം 23:1), പുതിയ ഇസ്രാ

യേലും വർത്തമാനലോകത്തിലൂടെ പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ട്, നിലനി ല്ക്കുന്ന ഭാവിനഗരം തേടുകയാണ് (ഹെബ്രാ 13:14). ഇതിനെ മിശി ഹായുടെ സഭയെന്നും വിളിക്കുന്നു (മത്താ 16:18). കാരണം, ഈ സഭയെ അവൻ സ്വന്തം രക്തത്താൽ നേടിയെടുത്തു (അപ്പ 20:28); സ്വന്തം ദിവ്യാരൂപിയാൽ പൂരിതയാക്കി; ദൃശ്യവും സാമൂഹികവു മായ ഐക്യത്തിനുയോജിച്ച ഉപാധികൾകൊണ്ടു സജ്ജീകരിച്ചു. ഈശോയെ രക്ഷയുടെ കർത്താവും ഐക്യത്തിന്റെയും സമാധാ നത്തിന്റെയും ഉറവിടവുമായിക്കണ്ട് വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ സമൂ ഹത്തെ ദൈവം ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുകയും തിരുസഭയായി രൂപവത്കരി ക്കുകയും ചെയ്തു. സമൂഹത്തിനു മുഴുവനും ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവൾ ഈ രക്ഷാകരമായ ഐക്യത്തിന്റെ കാണപ്പെടുന്ന കൂദാശ യായിത്തീരാൻ വേണ്ടിയാണിത്. എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും വ്യാപി ക്കേണ്ട സഭ, മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അതേ സമ യം, കാലത്തിന്റെയും, ജനപദങ്ങളുടെയും അതിർവരമ്പുകൾക്കതീ തമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. പരീക്ഷണങ്ങളിലും ക്ലേശ ങ്ങളിലുംകൂടെ മുന്നേറുന്ന സഭ കർത്താവ് തനിക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത ദൈവകൃപയുടെ ശക്തിയാൽ സമാശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ ജഡത്തിന്റെ ബലഹീനതയിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ വിശ്വസ്ത തയ്ക്കു ഭംഗംവരുത്താതെ, സ്വന്തംനാഥന് അനുരൂപമായ മണവാട്ടി ആയി വർത്തിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ, കുരി ശുവഴി, അസ്തമിക്കാത്ത പ്രകാശത്തിലേക്കു ചെന്നെത്തുന്നതുവരെ തന്നെത്തന്നെ നവീകരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അവൾ വിരമിക്കുന്നുമില്ല.

പൊതു പൗരോഹിത്യം

കർത്താവായ മിശിഹാ, മനുഷ്യരിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രധാനാചാര്യൻ (ഹെബ്രാ 5:1-5), ഒരു പുതിയ ജനത്തെ "സ്വപി താവായ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യവും പുരോഹിത്മാരുമാക്കി " (cf. വെളി 1:6; 5:9 10). മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചവർ പുതിയ ജനനം വഴിയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അഭിഷേകം വഴിയും ഒരു ആത്മികഭവനമായും പരിശുദ്ധ പൗരോഹിത്യമായും പ്രതിഷ്ഠിതരായിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും വഴി ആത്മി കബലി വസ്തുക്കൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിനും അന്ധകാരത്തിൽ നിന്ന് തന്റെ വിസ്മയനീയമായ പ്രകാശത്തിലേക്കു തങ്ങളെ വിളിച്ചവന്റെ ശക്തികൾ പ്രഘോഷിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണിത് (1 പത്രോ 24-10). അതിനാൽ, മിശിഹായുടെ ശിഷ്യരെല്ലാം പ്രാർത്ഥനയിൽ സ്ഥിരതയോടെ മുന്നേറി, ദൈവത്തെ ഒന്നിച്ചു സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് (അപ്പ 2:42-47) തങ്ങളെത്തന്നെ സജീവവും വിശുദ്ധവുമായ ബലി

വസ്തുക്കളാക്കി, ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നവരായിരിക്കണം (റോമാ 12:1). ലോകം മുഴുവനിലും മിശിഹായ്ക്കു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുകയും നിത്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് തങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതീക്ഷയെപ്പറ്റി ചോദിക്കുന്നവർക്ക് വിശദീകരണം കൊടുക്കുകയും വേണം (1 പത്രോ 3;15).

വിശ്വാസികളുടെ പൊതുപൗരോഹിത്യം ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യവും അഥവാ, അധികാരശ്രേണിയുടെ (ഹയരാർക്കിക്കൽ) പൗരോഹിത്യവും പദവിയിൽ മാത്രമല്ല, സത്താപരമായിത്തന്നെയും വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലും പരസ്പരം ബന്ധിതമാണ്. രണ്ടും അതിന്റെ പ്രത്യേകരീതിയിൽ മിശിഹായുടെ ഒരേ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുപറ്റുന്നു. ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം, അതിനു സ്വന്തമായ വിശുദ്ധാധികാരത്താൽ, പുരോഹിതജനതയെ രൂപവത്ക്കരിക്കുകയും ഭരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മിശിഹായുടെ പ്രാതിനിധ്യത്തിൽ പരിശുദ്ധകുർബാനയാകുന്ന ബലിയർപ്പിക്കുകയും ജനത്തിന്റെ മുഴുവൻ നാമത്തിൽ അതു ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശ്വാസികളാകട്ടെ, തങ്ങളുടെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ രാജകീയാധികാരത്തിൽ പരിശുദ്ധ കുർബാനയർപ്പണത്തിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിക്കുന്നു. അതു കൂദാശകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും പ്രാർത്ഥനയിലും നന്ദിപ്രകാശനത്തിലും വിശുദ്ധജീവിതത്തിന്റെ സാക്ഷ്യത്തിലും സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗത്തിലും പ്രവർത്തനനിരതമായ പരസ്നേഹത്തിലും അവർ നിർവഹിക്കുന്നു.

പൊതുപൗരോഹിത്യനിർവഹണം കൂദാശകളിലൂടെ

ഈ വൈദികസമൂഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധവും സുസംഘടിതസംവിധാനത്തോടുകൂടിയതുമായ സ്വഭാവം കൂദാശകൾ വഴിയും പുണ്യങ്ങൾ വഴിയും പ്രായോഗികമാക്കപ്പെടുന്നു. മാമ്മോദീസാവഴി സഭയിലെ അംഗത്വം സ്വീകരിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾ സ്വഭാവത്താലേ ക്രിസ്തുമതാനുഷ്ഠാനത്തിനു ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മക്കളായി പുനർജനിച്ച്, തിരുസഭവഴിയായി ദൈവത്തിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസം മനുഷ്യരുടെ മുമ്പിൽ ഏറ്റുപറയുന്നതിന് അവർ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്ഥൈര്യലേപനകൂദാശവഴി തിരുസഭയോടു കൂടുതൽ പൂർണമായവിധം ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രത്യേക ശക്തിയാൽ സമ്പന്നരാക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ മിശിഹായുടെ യഥാർത്ഥ സാക്ഷികളെന്ന നിലയിൽ വിശ്വാസം വാക്കുകളാലും പ്രവൃത്തിയാലും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും അവർ കൂടുതൽ കർശനമായി കടപ്പെട്ടവരാകുന്നു.

ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഉറവിടവും ഉച്ചസ്ഥാനവുമായ പരിശുദ്ധകുർബാനയെന്ന ബലിയിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിക്കൊണ്ട് ദൈവികബലിയാടിനേയും അവനോടൊത്തു തങ്ങളെത്തന്നെയും ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അർപ്പണം വഴിയും പരിശുദ്ധമായ ഭാഗഭാഗിത്വം വഴിയും എല്ലാവരും ആരാധനാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഒരേ രീതിയിലല്ല, ഓരോരുത്തരും അവരവർക്കു യോജിച്ച രീതിയിൽ സ്വന്തം ഭാഗം നിർവഹിക്കുന്നു. സർവോപരി ഈ വിശുദ്ധസമ്മേളനത്തിൽ മിശിഹായുടെ ശരീരത്താൽ പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട അവർ, ഈ അതിമഹനീയമായ കൂദാശ അന്വർത്ഥമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതും അദ്ഭുതകരമായി ഉളവാകുന്നതുമായ ദൈവജനത്തിന്റെ ഐക്യം പ്രത്യക്ഷമായി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുമ്പസാരമെന്ന കൂദാശയ്ക്കണയുന്നവർ ദൈവത്തോടു ചെയ്ത അപരാധങ്ങൾക്ക് അവിടുത്തെ കരുണയാൽ പാപമോചനം പ്രാപിക്കുകയും അതോടൊപ്പം അവർ പാപം ചെയ്തു ദ്രോഹിച്ച സഭയോട് അനുരഞ്ജനപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. സഭ അവരുടെ മാനസാന്തരത്തിനുവേണ്ടി സ്നേഹത്തോടും സന്മാതൃകയോടും പ്രാർത്ഥനയോടും കൂടെ അദ്ധ്വാനിക്കുകയായിരുന്നല്ലോ. വിശുദ്ധ രോഗീലേപനം വഴിയും വൈദികരുടെ പ്രാർത്ഥന വഴിയും തിരുസഭ മുഴുവനും എല്ലാ രോഗികളെയും, സഹിക്കുന്നവനും മഹത്തീകൃതനുമായ കർത്താവിനു സമർപ്പിക്കുന്നു. അതുവഴി അവർക്കു സൗഖ്യവും രക്ഷയും അവിടുന്നുവഴി നല്കപ്പെടുന്നതിനായാണത് (യാക്കോ 5:14-16). അതോടൊപ്പം മിശിഹായുടെ സഹനത്തോടും മരണത്തോടും തങ്ങളെത്തന്നെ സ്വമനസ്സാലേ ചേർത്തുകൊണ്ട് ദൈവജനത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി സഹകരിക്കാൻ അവരെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (റോമാ 8:17; കൊളോ 1:24; 2 തിമോ 2:11-12; 1 പത്രോ 4:13). വീണ്ടും, വിശ്വാസികളിൽ വിശുദ്ധ പൗരോഹിത്യത്താൽ മുദ്രിതരായവർ വചനം വഴിയും ദൈവകൃപവഴിയും തിരുസഭയെ മേയ്ക്കാൻ മിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ നിയമിതരായിരിക്കുന്നു. അവസാനമായി, ക്രിസ്തീയ ദമ്പതികൾ വിവാഹമെന്ന കൂദാശയുടെ ശക്തിയാൽ മിശിഹായും തിരുസഭയും തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിന്റെയും ഫലസമൃദ്ധമായ സ്നേഹത്തിന്റെയുമായ രഹസ്യത്തിന്റെ അടയാളമായിത്തീരുകയും അതിൽ പങ്കുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു (എഫേ 5:32). അവർ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലും സന്താനങ്ങളുടെ വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള വളർച്ചയിലും പരസ്പരം സഹായിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവരുടെ ജീവിതാവസ്ഥയ്ക്കും ദൈവജനത്തിനിടയിൽ അവരുടെ പ്രത്യേക സ്ഥാനത്തിനും ആവശ്യകമായ

ദാനങ്ങളും അവർക്കുണ്ട് (1 കോറി 7:7). ഈ വിവാഹത്തിൽ നിന്നു കുടുംബം ഉണ്ടാകുന്നു. അവിടെ മനുഷ്യസമൂഹത്തിലെ പുതിയ പൗരന്മാർ ജനിക്കുന്നു. അവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപയാൽ ദൈവജനത്തിന്റെ തലമുറതോറുമുള്ള നിലനില്പ് ശാശ്വതമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാമ്മോദീസാവഴി ദൈവമക്കളാക്കപ്പെടുന്നു. ഗാർഹിക സഭയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഇവിടെ മാതാപിതാക്കൻമാർ വാക്കുകളും മാതൃകയും വഴി തങ്ങളുടെ മക്കൾക്ക് പ്രഥമവിശ്വാസപ്രഘോഷകരാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരവർക്കു യോജിച്ച ദൈവവിളിയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് വിശുദ്ധജീവിതാന്തസിലേക്കുള്ള വിളിയിൽ, സവിശേഷ ശ്രദ്ധചെലുത്തി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം.

ഇത്രമാത്രം വിവിധവും ശ്രേയസ്കരവുമായ മാർഗങ്ങളാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയവിശ്വാസികളെല്ലാവരും, ഏതു ജീവിത സാഹചര്യത്തിലും ജീവിതാന്തസിലുള്ളവരുമാകട്ടെ, പിതാവ് പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്ന അതേ പരിശുദ്ധിയുടെ പൂർണതയിലേക്ക്, ഓരോ വ്യക്തിക്കും ചേർന്ന വിധത്തിൽ കർത്താവാൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വിശ്വാസാവബോധവും വരദാനങ്ങളും ദൈവജനത്തിൽ

ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധജനം മിശിഹായുടെ പ്രവാചകദൗത്യത്തിലും പങ്കുവഹിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ജീവിതംവഴി അവിടുത്തേക്കു പരമാവധി നല്ല സാക്ഷ്യം പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ദൈവത്തിനു സ്തുതിയുടെ ബലി - അവന്റെ നാമം ഏറ്റുപറയുന്ന അധരങ്ങളുടെ ഫലങ്ങൾ - അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് ഇതു നിർവഹിക്കുന്നത് (ഹെബ്രാ 13:15). വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം പരിശുദ്ധനായവന്റെ അഭിഷേകം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് (1 യോഹ 2:20-27) വിശ്വാസവിഷയത്തിൽ തെറ്റിൽ വീഴുകയില്ല. ജനങ്ങളുടെ മുഴുവൻ വിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രകൃത്യാതീതമായ ഗ്രഹണശക്തിയുടെ സഹായത്താൽ ഈ സമൂഹത്തിനുള്ള ഈ പ്രത്യേക സ്വഭാവം പ്രകാശിതമാകുന്നത്, "മെത്രാന്മാർ മുതൽ അങ്ങേയറ്റത്തുള്ള അല്മായവിശ്വാസികൾവരെ" വിശ്വാസസത്യങ്ങളെയും ധാർമികതയെയും കുറിച്ച് അവരുടെ പൊതുവായ സമ്മതം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോഴാണ്. സത്യത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവാൽ ഉത്തേജിപ്പിക്കപ്പെടുകയും നിലനിറുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ വിശ്വാസഗ്രഹണശക്തിയാൽ ദൈവജനം വിശുദ്ധപ്രബോധനാധികാരത്താൽ നയിക്കപ്പെട്ട്, അതിനെ വിശ്വസ്തതയോടെ അനുസരിക്കുന്നു. ഇനിമേൽ മനുഷ്യരുടെ വചനമായല്ല, യഥാർത്ഥത്തിൽ

ദൈവവചനമായി അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നു (1 തെസ്സ 2:13). ഒരിക്കൽ മാത്രം വിശുദ്ധർക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തോട് (യൂദാ 3) അഭേദ്യമായി ബന്ധിതരാകുകയും ശരിയായ വിവേചനത്തോടുകൂടി അതിൽ കൂടുതൽ അഗാധമായി ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങുകയും ജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ പൂർണമായി അതിനെ പ്രായോഗികമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതേ പരിശുദ്ധാരൂപി കൂദാശകളും വിശുദ്ധ ശുശ്രൂഷകളുംവഴി മാത്രമല്ല ദൈവജനത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതും നയിക്കുന്നതും അവരെ പുണ്യങ്ങളാൽ അലംകൃതരാകുന്നതും; പ്രത്യുത തന്റെ ദാനങ്ങൾ "തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കൊത്ത് ഓരോരുത്തർക്കും വിഭജിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട്"(1 കോറി 12:1) എല്ലാ ജീവിതാന്തസ്സിലുമുള്ള വിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ പ്രത്യേക വരദാനങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്തുകൊണ്ടുമാണ്. ഇവവഴി അവർ വിവിധ കർത്തവ്യങ്ങളും ജീവിതപദവികളും ഏറ്റെടുക്കാൻ കൂടുതൽ അനുരൂപരും ഉത്സുകരുമാക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോരുത്തരിലും ആത്മാവു വെളിപ്പെടുന്നത് പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് (1 കോറി 12:7) എന്ന വചനത്തിനനുസൃതമായി സഭയുടെ നവീകരണത്തിനും ഉത്തരോത്തരമുള്ള പ്രയോജനപ്രദമായ അഭ്യുന്നതിക്കുംവേണ്ടിയാണിത്. ഈ സിദ്ധികൾ ഏറ്റവും വ്യക്തമായിട്ടുള്ളവയോ കൂടുതൽ ലളിതമോ അതിസാധാരണമോ ആയാലും സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും അനുരൂപവും ഉപകാരപ്രദവുമാകയാൽ, കൃതജ്ഞതയോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടെ സ്വീകരിക്കപ്പെടണം. അസാധാരണ വരദാനങ്ങൾ നമുക്കുതോന്നും പടി പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നവയല്ല. അവയിൽനിന്ന് പ്രേഷിതപ്രവൃത്തികളുടെ ഫലവും ധാർഷ്ട്യപൂർവ്വം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. പ്രത്യുത, അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റിയും ക്രമവത്കൃതമായ വിനിയോഗത്തെപ്പറ്റിയും വിധിപറയുക തിരുസഭയിലെ അധികാരികളോടും പ്രത്യേക പ്രാഗല്ഭ്യമുള്ളവരുടെയും അവകാശമാണ്. ആത്മാവിനെ കെടുത്തിക്കളയാനല്ല, പ്രത്യുത, എല്ലാം പരിശോധിക്കാനും നന്മയായിട്ടുള്ളതു മുറുകെപ്പിടിക്കാനും വേണ്ടിയാണിത് (1തെസ്സ 5:12; 19-21).

ഏകദൈവജനമായ സാർവത്രികസഭ

പുതിയ ദൈവജനത്തിലേക്ക് എല്ലാ മനുഷ്യരും വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഈ ജനത ഏകവും അനന്യവുമായിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ദൈവഹിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി ലോകം മുഴുവൻ എല്ലാക്കാലത്തും വ്യാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യവംശത്തെ ആദിയിൽ ഏകമായി സൃഷ്ടിക്കു

കയും തന്റെ മക്കൾ ചിന്നിച്ചിതറിയപ്പോൾ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു (യോഹ 11:52). ഇതിനു വേണ്ടി ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ അയച്ചു. അവനെ അവിടുന്ന് സകലത്തിന്റെയും അവകാശിയായി നിയമിച്ചു (ഹെബ്രാ 1:2). അവർ എല്ലാവരുടെയും ഗുരുവും രാജാവും പുരോഹിതനും ദൈവമക്കളാകുന്ന പുതിയ സാർവത്രികജനതയുടെ ശിരസ്സുമാകുന്നതിനുവേണ്ടിയാണിത്. ഇതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണ് ദൈവം തന്റെ പുത്രന്റെ ആത്മാവിനെ- നാഥനും ജീവദായകനുമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ - അയച്ചത്. ഈ ആത്മാവ് തിരുസഭയ്ക്കു മുഴുവനും ലോകമെങ്ങുമുള്ള വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിനും ഓരോ വിശ്വാസിക്കും യോജിപ്പിന്റെയും ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തിലും കൂട്ടായ്മയിലും അപ്പംമുറിക്കലിലും പ്രാർത്ഥനയിലുമുള്ള ഐക്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനമാണ് (അപ്പ 2:42).

ഇപ്രകാരം, ഭൂമിയിലെ സർവജനങ്ങളിലും ഒരേയൊരു ദൈവജനം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. സർവജനതകളിലും നിന്ന് അത് സ്വന്തം പൗരന്മാരെ, ലൗകികസ്വഭാവമുള്ള രാജ്യത്തിന്റെ പൗരന്മാരെയല്ല സ്വർഗീയരാജ്യത്തിന്റെ പൗരന്മാരെ, ശേഖരിക്കുന്നു. ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന വിശ്വാസികൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ പരസ്പരം സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നു. അങ്ങനെ “റോമായിൽ വാഴുന്നവരും ഇൻഡ്യക്കാർ സ്വന്തം അവയവങ്ങളാണെന്ന് അറിയുന്നു”. മിശിഹായുടെ രാജ്യം ഈ ലോകത്തിൽനിന്നല്ലാത്തതുപോലെ (യോഹ.18:36), സഭ അഥവാ ദൈവജനം ഈ രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ജനതയുടെയും ഏതെങ്കിലും ലൗകികസമ്പത്ത് കൈവശമാക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, ജനങ്ങളുടെ കഴിവുകളും സമ്പത്തുകളും പാരമ്പര്യങ്ങളും അവ നല്ലതായിരിക്കുന്നിടത്തോളം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സ്വാംശീകരിക്കുകയും ശുദ്ധീകരിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ആർക്കാണ് ജനപദങ്ങളെ സ്വന്തം അവകാശമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത് (സങ്കീ.2:8), ആരുടെ പട്ടണത്തിലേക്കാണ് കാഴ്ചകളും കപ്പവും അവർ കൊണ്ടുവരുന്നത് (സങ്കീ 71(72)10; ഏശ 60:47; വെളി 21:24) ആ രാജാവിനോടൊത്തു സമ്പാദ്യങ്ങൾ നേടാൻ തനിക്കു കടമയുണ്ടെന്നു അവർക്ക് ഓർമയുണ്ട്. ദൈവജനത്തിന്റെ അലങ്കാരമായ ഈ സാർവത്രികസ്വഭാവം കർത്താവിന്റെതന്നെ ദാനമാണ്. ഇതുവഴിയാണ് കത്തോലിക്കാസഭ ഫലപ്രദമായ രീതിയിലും ശാശ്വതമായും ശിരസ്സായ മിശിഹായുടെ കീഴിൽ അവന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഐക്യത്തിൽ മനുഷ്യകുലം മുഴുവൻ അതിന്റെ സർവ്വനന്മകളോടുംകൂടെ പുനഃക്രമവത്കരണം ചെയ്യാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നത്.

ആത്മികസമ്പത്തിന്റെയും ശ്ലൈഹികപ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ഭൗതികസത്യത്തിന്റെയും കാര്യങ്ങളിൽ വിവിധസഭാവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ദൃഢമായ ബന്ധം നിലനില്ക്കുന്നു. കാരണം, ദൈവജനത്തിന്റെ ഓരോ വിഭാഗവും നന്മകൾ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ സഭയ്ക്കും ശ്ലീഹായുടെ വാക്കുകൾ അന്വർത്ഥമാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയും തനിക്കു കിട്ടിയ കൃപാവരം ദൈവത്തിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന കൃപയുടെ ഉത്തമനായ കാര്യസ്ഥനെന്നനിലയിൽ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കട്ടെ (1 പത്രോ 4:10).

സാർവത്രികസമാധാനം വളർത്തുന്ന ദൈവജനത്തിന്റെ ഈ കാതോലിക ഐക്യത്തിലേക്കു മനുഷ്യരെല്ലാം വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കുതന്നെ കത്തോലിക്കാവിശ്വാസികളും മിശിഹായിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന മറ്റുള്ളവരും ദൈവകൃപയാൽ രക്ഷയിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പൊതുജനങ്ങളെല്ലാവരും പല രീതികളിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയോ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

കത്തോലിക്കാവിശ്വാസികൾ

അതുകൊണ്ട് ഈ പരിശുദ്ധ സൂനഹദോസ് ആദ്യമായി കത്തോലിക്കാവിശ്വാസികളിലേക്കു ശ്രദ്ധതിരിക്കുകയാണ്. വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങളെയും പാരമ്പര്യത്തെയും ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ട്, രക്ഷയ്ക്ക് ഈ തീർത്ഥാടകസഭ അവശ്യാവശ്യകമാണെന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുകയാണ്. എന്തെന്നാൽ, മദ്ധ്യസ്ഥനും രക്ഷയുടെ മാർഗവും മിശിഹാ ഒരുവൻ മാത്രമാണ്. അവൻ സഭയാകുന്ന തന്റെ ശരീരത്തിൽ നമുക്കു സന്നിഹിതനാകുന്നു. അവൻ വിശ്വാസത്തിന്റെയും മാമ്മോദീസായുടെയും അവശ്യാവശ്യകത വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ ഊന്നിപ്പറയുന്നു (മർക്കോ 16:16; യോഹ 3:5). അതോടൊപ്പംതന്നെ, ഒരു കവാടത്തിൽക്കൂടെയെന്നവണ്ണം, മാമ്മോദീസാവഴി മനുഷ്യർ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന തിരുസഭയുടെ അവശ്യാവശ്യകതയും ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട്, കത്തോലിക്കാതിരുസഭ അവശ്യകാര്യമായി ഈശോമിശിഹാ സ്ഥാപിച്ചുവെന്ന് അറിയുകയും അതേസമയം അതിൽ പ്രവേശിക്കാനോ നിലനില്ക്കാനോ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ രക്ഷിക്കപ്പെടുക സാദ്ധ്യമല്ല.

മിശിഹായുടെ ആത്മാവിനെ സ്വീകരിക്കുകയും സഭയുടെ എല്ലാ നിബന്ധനകളും അവളിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന എല്ലാ രക്ഷാമാർഗങ്ങളും സ്വീകരിക്കുകയും മാർപാപ്പായാലും മെത്രാന്മാരാലും ഭരിക്കപ്പെടുന്ന അവളുടെ ദൃശ്യഘടനവഴി മിശിഹായോടു സംയോ

ജിച്ചിരിക്കുകയും അതായത്, വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെയും കൂദാശകളുടെയും സഭാഭരണസംവിധാനത്തിന്റെയും കൂട്ടായ്മയുടെയും ബന്ധത്താൽ സംയോജിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് സഭാസമൂഹത്തിലെ പൂർണാംഗങ്ങൾ. എങ്കിലും, സഭയിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കുകയും സ്നേഹത്തിൽ നിലനില്ക്കാതെ, സഭയുടെ മടിത്തട്ടിൽ ഹൃദയംകൊണ്ടല്ലാതെ ശരീരം കൊണ്ടു മാത്രം സ്ഥിചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവർ രക്ഷപ്രാപിക്കുകയില്ല. തങ്ങളുടെ ഈ സ്ഥാനം സ്വന്ത യോഗ്യതകൊണ്ടല്ല; പ്രത്യുത, മിശിഹായുടെ പ്രത്യേക പ്രസാദവരംകൊണ്ടുള്ളതാണെന്ന വസ്തുത തിരുസഭയുടെ മക്കളെല്ലാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനോട് വിചാരത്താലും വചനത്താലും പ്രവൃത്തിയാലും പ്രത്യുത്തരിക്കാത്തവർ രക്ഷപ്പെടുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കർക്കശമായി വിധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

പരിശുദ്ധാത്മാവാൽ പ്രേരിതരായി തിരുസഭയിലെ അംഗങ്ങളാകാൻ സ്പഷ്ടമായ ആഗ്രഹത്തോടെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന മാമ്മോദീസാർത്ഥികൾ, ഈ ആഗ്രഹത്താൽത്തന്നെ തിരുസഭയുമായി സംയോജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തിരുസഭാമാതാവാകട്ടെ, അവരെ സ്വന്തമായിത്തന്നെ കരുതി വാത്സല്യത്തോടും കരുതലോടുംകൂടെ ആശ്ലേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സഭയും അകത്തോലിക്കരും

മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ച് ക്രിസ്തീയനാമത്താൽ അലംകൃതരായെങ്കിലും വിശ്വാസം സമഗ്രമായി ഏറ്റുപറയാതിരിക്കുകയും അഥവാ, പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയുടെ കീഴിലുള്ള കൂട്ടായ്മയിൽ ചേരാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുമായി തിരുസഭ പല കാരണങ്ങളാലും ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്ന് അവൾക്കറിവുണ്ട്. കാരണം, വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും നിയമമായി ആദരപൂർവ്വം പരിഗണിക്കുകയും ആത്മാർത്ഥമായ മതഭക്തി തീക്ഷ്ണത പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അനേകരുണ്ട്. സർവശക്തനായ പിതാവായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിലും രക്ഷകനായ ദൈവപുത്രനിലും അവർ സ്നേഹപൂർവ്വം വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ മാമ്മോദീസായാൽ മുദ്രിതരാക്കപ്പെടുകയും അതുവഴി മിശിഹായോട് ഒന്നാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, മറ്റു കൂദാശകളും അവരവരുടെ സഭകളും അഥവാ സഭാസമൂഹങ്ങളും അംഗീകരിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരിൽ പലർക്കും മെത്രാൻഭരണവുമുണ്ട്. അവർ പരിശുദ്ധ കുർബാന അർപ്പിക്കുകയും ദൈവമാതാവായ പരിശുദ്ധ കന്യകയോടുള്ള ഭക്തി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യു

ന്നു. അവർക്കു പ്രാർത്ഥനകളുടെയും മറ്റ് ആദ്ധ്യാത്മികസമ്പത്തുകളുടെയും അടുത്ത സംസർഗമുണ്ട്. മാത്രമല്ല, പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള യഥാർത്ഥമായ ഒരു കൂട്ടായ്മയും അവർക്കുണ്ട്. ഈ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ദാനങ്ങളാലും വരങ്ങളാലും തന്റെ വിശുദ്ധീകരണശക്തി വഴി തീർച്ചയായും അവരിൽ പ്രവർത്തനനിരതമാണ്. അവരിൽ പലരെയും രക്തം ചിന്താൻവരെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, ഈ ആത്മാവ് മിശിഹാ നിർണയിച്ചവിധം ഒരു ഇടയന്റെ കീഴിൽ ഒരു അജഗണമായി സമാധാനപൂർവ്വം ഐക്യപ്പെടുന്നതിനുള്ള അഭിലാഷവും പ്രവർത്തനവും മിശിഹായുടെ ശിഷ്യഗണം മുഴുവനിലും ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്ക് തിരുസഭാമാതാവ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽനിന്നും അഭിലഷിക്കുന്നതിൽനിന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽനിന്നും വിരമിക്കുന്നില്ല. വിശുദ്ധീകരണത്തിനും നവീകരണത്തിനുംവേണ്ടി തന്റെ മക്കളെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ മിശിഹായുടെ അടയാളം തിരുസഭയുടെ മുഖം കൂടുതൽ പ്രകാശമാനമാകുന്നതിനുവേണ്ടിയാണത്.

സഭയും അക്രൈസ്തവരും

അവസാനമായി, അതുവരെ സുവിശേഷം സ്വീകരിക്കാത്തവർ ദൈവജനത്തോട് വിവിധതരത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി, ഉടമ്പടികളും വാഗ്ദാനങ്ങളും നൽകപ്പെട്ട ജനം, ജഡപ്രകാരം മിശിഹാ ആരിൽനിന്നു ജന്മംകൊണ്ടുവോ ആ ജനം (റോമ 9:4,5), പിതാക്കന്മാരെപ്രതിയുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുവഴി ദൈവത്തിന് ഏറ്റവും ഇഷ്ടഭാജനമായ ആ ജനം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ദൈവം തന്റെ ദാനത്തിലും വിളിയിലും വ്യസനിക്കുന്നില്ല. (cf, റോമാ 11:28,21), മാത്രമല്ല, പരിത്രാണ പദ്ധതി സ്രഷ്ടാവിനെ അംഗീകരിക്കുന്നവരെയെല്ലാം തന്നെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. അവരിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവർ, അബ്രാഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം മുറുകെ പിടിക്കുന്നുവെന്ന് ഏറ്റുപറയുകയും കരുണാനിധിയും അന്ത്യദിനത്തിൽ മനുഷ്യരെ വിധിക്കാൻ ഇരിക്കുന്നവനുമായ ഏകദൈവത്തെ നമ്മോടൊത്ത് ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മുസൽമാന്മാരാണ്. ഛായകളിലും സങ്കൽപ്പങ്ങളിലും അജ്ഞാത ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്ന മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നുപോലും ദൈവം വിദൂരസ്ഥനല്ല. എല്ലാവർക്കും ജീവനും പ്രചോദനവും സർവ്വവും (അപ്പ 17:25–28) അവിടുന്നു നൽകുന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാ മനുഷ്യരും രക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്നാണ് രക്ഷകൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് (1 തിമോ 2:4). അതുകൊണ്ട് മിശിഹായുടെ സുവിശേഷത്തെയും അവിടുത്തെ സഭയെയും സ്വന്തം കുറ്റംകൊണ്ടല്ലാതെ അറിയാതിരിക്കുകയും എന്നാൽ, ആത്മാർത്ഥ ഹൃദ

യത്തോടെ ദൈവത്തെ തേടുകയും അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രേരണയ്ക്കനുസൃതമായി പ്രവൃത്തികളാൽ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിന് പ്രസാദ വരത്തിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയും. സ്വന്തം കുറ്റത്താലല്ലാതെ ദൈവത്തെ ഇനിയും സ്പഷ്ടമായി അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ദൈവവരപ്രസാദത്തോടെതന്നെ ശരിയായ ജീവിതം നയിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ദൈവപരിപാലനം രക്ഷയ്ക്ക് ആവശ്യമായ സഹായങ്ങൾ നിഷേധിക്കുകയും ഇല്ല. നന്മയായോ സത്യമായോ അവരിൽ കണ്ടെത്തുന്നവയെല്ലാംതന്നെ സുവിശേഷ സ്വീകരണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരുക്കമായാണ് സഭ കണക്കിലെടുക്കുന്നത്. സകലമനുഷ്യരും കാലത്തികവിൽ ജീവൻ പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവനാൽ നൽകപ്പെട്ടതായി അവൾ അവയെ കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും പലപ്പോഴും മനുഷ്യർ ദുഷ്ടനാൽ വഞ്ചിതരായി, തങ്ങളുടെ ചിന്തകളിൽ വ്യർത്ഥരായിത്തീർന്ന്, ദൈവത്തിന്റെ സത്യം കാപട്യമാക്കി പകർത്തുകയും ദൈവത്തേക്കാൾ സൃഷ്ടികളെ സേവിക്കുകയും (റോമ 1:21,25) ഈ ലോകത്തിൽ ദൈവത്തെക്കൂടാതെ ജീവിച്ച്, മരിച്ച്, വലിയ ആശാഭംഗത്തിനു വിധേയരാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ദൈവമഹത്വത്തിനും അവരുടെയെല്ലാം രക്ഷ ത്വരിതപ്പെടുത്തലിനും വേണ്ടി എല്ലാ സൃഷ്ടികളോടും "സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവിൻ" (മർക്കോ 16:15) എന്ന കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ തിരുസഭ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ ജാഗ്രതയോടെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.

സഭയുടെ പ്രേഷിതസ്വഭാവം

പുത്രൻ പിതാവാൽ അയക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ, പുത്രൻ ശ്ലീഹന്മാരെ അയച്ചുകൊണ്ട് (യോഹ 20:21) പറഞ്ഞു: "സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള എല്ലാ അധികാരവും എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ പോയി എല്ലാ ജനതകളെയും ശിഷ്യപ്പെടുത്തുവിൻ. പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ അവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചവയെല്ലാം പാലിക്കാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ. യുഗാന്തംവരെ എല്ലായ്പ്പോഴും ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും" (മത്താ.28:19-20). ഈ രക്ഷാകരസത്യം പ്രഘോഷിക്കുന്നതിനുള്ള മിശിഹായുടെ ഗൗരവമേറിയ കല്പന ലോകത്തിന്റെ അതിർത്തികൾവരെയും പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതിനായി ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നു സഭ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു (അപ്പ 1:8) അതിനാൽ, "ഞാൻ, സുവിശേഷം

പ്രസംഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു ദുരിതം" (1 കോറി 9:16) എന്ന ശ്ലീഹായുടെ വാക്കുകൾ സഭ സ്വന്തമാക്കുന്നു. അതിനാൽ, നവജാതസഭകൾ പൂർണമായി സംസ്ഥാപിതമാക്കുകയും അവതന്നെ സുവിശേഷവത്കരണജോലി തുടരാറാകുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ പ്രഘോഷകരെ അയയ്ക്കുന്നതിൽനിന്ന് സഭ വിരമിക്കുന്നില്ല. മിശിഹായെ ലോകത്തിനു മുഴുവൻ രക്ഷയുടെ മൂലതത്ത്വമായി സ്ഥാപിച്ച ദൈവപദ്ധതി ഫലപ്രദമായി പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിൽ സഹകരിക്കാൻ സഭ അരൂപിയാൽ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. സുവിശേഷം പ്രഘോഷിച്ചുകൊണ്ട്, സഭ ശ്രോതാക്കളെ വിശ്വാസത്തിലേക്കും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിലിലേക്കും ആകർഷിക്കുകയും മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരെ തിന്മയുടെ അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് പിടിച്ചകറ്റുകയും മിശിഹായോട് ഏക ശരീരമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്നേഹംകൊണ്ട് അവനിൽ സമ്പൂർണതയോളം വളരാൻവേണ്ടി മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിലും ഹൃദയത്തിലും വിവിധ റീത്തുകളിലും ജനപദങ്ങളുടെ സംസ്കാരങ്ങളിലുമുള്ള നന്മയുടെ അങ്കുരങ്ങളൊന്നുംതന്നെ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ സഭ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവയെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും ഉയർത്തുകയും ദൈവമഹത്ത്വത്തിനായും പിശാചിന്റെ ലജ്ജയ്ക്കും മനുഷ്യരുടെ സൗഭാഗ്യത്തിനുമായി പൂർണതയിലെത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനാണ് സഭ അവളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നത്. മിശിഹായുടെ ഓരോ ശിഷ്യനും തന്റെ കഴിവിനൊത്ത് വിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതു വിശ്വാസിക്കും മാമ്മോദീസാ നല്കാൻ അവകാശമുണ്ടെങ്കിലും പരിശുദ്ധ കുർബാനവഴി മിശിഹായുടെ ശരീരം പടുത്തുയർത്താൻ പുരോഹിതനു മാത്രമേ അനുവാദമുള്ളൂ. പ്രവാചകൻവഴി ദൈവം അരുൾ ചെയ്ത വാക്കുകൾ അങ്ങനെ പൂർത്തിയാക്കുകയാണ്: "സൂര്യോദയം മുതൽ അസ്തമയംവരെ എന്റെ നാമം ജനതകളുടെയിടയിൽ മഹത്ത്വപൂർണമാണ്; എല്ലായിടത്തും എന്റെ നാമത്തിനു ധൂപവും ശുദ്ധമായ ബലികളും അർപ്പിക്കപ്പെടും." (മലാക്കി 1:11) കർത്താവിന്റെ ശരീരവും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആലയവുമായ ദൈവജനത്തിൽ ലോകംമുഴുവന്റെയും പൂർണത വന്നുചേരാനും സകലരുടെയും ശിരസ്സായ മിശിഹായിൽ, പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവും പിതാവുമായവന് ബഹുമാനവും മഹത്ത്വവും നല്കപ്പെടാനും സഭ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

06

ദൈവത്തിന്റെ കൂദാശയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകയും

സഭയെ സ്ഥാപനമായോ അദൃശ്യവും ആന്തരികവുമായ കൂട്ടായ്മയായോ മാത്രം വീക്ഷിക്കുന്നതി ലുള്ള അപകടങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ ചില ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ രണ്ടു വീക്ഷണങ്ങളെയും സമ്യക്കായി സംയോജിപ്പിക്കുന്നതി നുള്ള പരിശ്രമം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനു മുമ്പുതന്നെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ഹെൻറി ദ് ലുബാക്, ഓട്ടോ സെമ്മൽ റോത്ത്, കാൾ റാനർ, എഡ്വേഡ് സ്കില്ലബക്സ്, പീറ്റ്സ്മൾ ഡേർസ്, ഈവ്സ് കോൺഗാർ, ജെ. ഗ്രോറ്റ്, ജി. മാർട്ട്ലറ്റ് തുടങ്ങിയവരുടെ പേരുകളാണ് ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ടി യിരിക്കുന്നത്. മൗലികമായ ഒരു കൂദാശയായിട്ടാണ് ഇവർ സഭയെ കാണുന്നത്. ഈ സഭാവിജ്ഞാനീയ ചിന്ത കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ചതിന്റെ തെളിവാണ് തിരുസ്സഭയെ പ്പറ്റിയുള്ള പ്രമാണ രേഖയുടെ ഒന്നാമത്തെ അധ്യായത്തിനു തന്നെ "സഭയുടെ കൗദാശികത" (The Mystery of the Church) എന്ന ശീർഷകം നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നത്. സഭ കൂദാശയാ ണെന്ന ആശയം ഊന്നിപ്പറയണമെന്ന് 130 പിതാക്കന്മാർ ഉന്നയിച്ച ആവശ്യത്തെ 3 പേർ എതിർത്തെങ്കിലും അവ സാനം എല്ലാവരും ഏകകണ്ഠമായി അതംഗീകരിക്കുകയു ണ്ടായി. പ്രമാണരേഖകളിൽ പലയിടത്തും ഈ ആശയം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. കൗൺസിലിന്റെ രണ്ടാമത്തെ സമ്മേളനത്തിന്റെ ആരംഭ ത്തിൽ ആറാം പോൾ മാർ പാപ്പയും സഭയെ കൂദാശയായി വിശേഷിപ്പിച്ചു. "മിസ്തേരി യോൻ'' എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണല്ലോ "സാക്രമെൻതും" എന്ന ലത്തീൻ പദവും കൂദാശയെന്ന സുറിയാനി മലയാള പദവും. മിസ്തേരിയോൻ എന്ന പദ ത്തിന് രഹസ്യം, നിഗൂഢമായത് എന്നൊക്കെ അർത്ഥ മുണ്ടെ ങ്കിലും പ്രധാനമായി ആ അർത്ഥത്തിലല്ല സഭയെ ഒരു രഹസ്യമെന്നോ, കൂദാശയെന്നോ വിളിക്കുന്നത്. ആഴമേറിയ

മറ്റൊരർത്ഥമാണ് അതിനുള്ളത്. അതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഒന്നാമ തായി വി. പൗലോസ്ശ്ലീഹാ രഹസ്യത്തിനു നല്കുന്ന അർത്ഥം നാം മനസ്സിലാക്കണം. നിത്യത മുതൽ ദൈവം തയ്യാറാക്കിയിരു ന്നതും കാലത്തിന്റെ തികവിൽ അവിടുത്തെ ദൈവകുമാരന്റെ ജീവിതത്തിലും, മരണത്തിലും, ഉയിർപ്പിലുംകൂടെ, സാക്ഷാത്കരിച്ച തുമായ രക്ഷാകര പദ്ധതിയെയാണ്, പൗലോസ് ശ്ലീഹാ "മിസ്തേരി യോൻ" രഹസ്യം എന്നു പറയുന്നത്. ലത്തീൻ ബൈബിളിൽ സാക്ര മെൻതും എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചാണ് ഇത് തർജ്ജിമ ചെയ്തിരി ക്കുന്നത്. ഈ ചിന്താധാരയിൽത്തന്നെ സഭാപിതാക്കന്മാർ ക്രിസ്തു വിനെയും വി. പുസ്തകത്തെയും ആരാധനാക്രമത്തിലെ അനുഷ്ഠാന ങ്ങളെയും സഭയെയും മിസ്തേരിയോൻ അഥവാ സാക്രമെൻതും എന്നു പറയുക പതിവായിരുന്നു. സഭയെ കൂദാശയായി മനസ്സിലാക്കുക വഴി, സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തി ലേക്കു മടങ്ങുകയും, അതേ സമയം ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ചിന്താഗതിയു മായി യോജിക്കുകയുമാണ് കൗൺസിൽ ചെയ്യുന്നത്.

പ്രസാദവരജീവനാകുന്ന അതിസ്വഭാവികയാഥാർത്ഥ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയും, സാക്ഷാത്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതീകമാ ണല്ലോ കൂദാശ. മനുഷ്യരെ വാത്സല്യപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും നിരുപാധികം അവരോടു ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പിതാവ്, തന്നെ ത്തന്നെ മനുഷ്യർക്കു നല്കുകയും മനുഷ്യർ ഈ ദാനം സ്വീകരിക്കു കയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് അവരിൽ പ്രസാദവരജീവൻ വസിക്കുന്നു എന്ന് നാം പറയുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ സ്വയംദാനവും മനുഷ്യന്റെ സ്വീകരണവും അതിന്റെ ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ പൂർണ്ണതയിൽ മൂർത്തിമത്തായത് യേശുനാഥനിലാണ്. അതിനാൽ യേശുനാഥൻ ഈ സ്വയംദാനത്തിന്റെയും, സമ്പൂർണ്ണ സ്വീകരണത്തിന്റെയും ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ പ്രതീകമാണ്. വെറും പ്രതീകമല്ല, പിന്നെയോ, സൂചിപ്പിക്കുകയും അത്യുദാത്തമായി സാക്ഷാത്കരി ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതീകം അഥവാ കൂദാശ. മനുഷ്യകുലത്തോ ടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെയും മനുഷ്യകുലം അതിനു നല്കുന്ന പ്രത്യുത്തരത്തിന്റെയും സാക്ഷാത്കരിക്കുന്ന പ്രതീകം, അഥവാ, കൂദാശയാണ് യേശുനാഥനെങ്കിൽ, യേശുവിന്റെ മരണ ത്തോടും ഉയിർപ്പോടുംകൂടെ ഈ പ്രതീകത്തിന്റെ ചരിത്രപരതയിൽ പ്രതീകാത്മകതയും അവസാനിക്കുക സാധ്യമല്ല. അതു ചരിത്രത്തിൽ തുടരണം. ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ യേശുനാഥനിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ അരൂപിയിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി പിതാവിന്റെ സ്നേഹം സ്വീകരിക്കുകയും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ പിതാവിനർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുത്തേയ്ക്ക് പ്രത്യുത്തരം നല്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വാസി

കളുടെ കൂട്ടായ്മതന്നെയാണ്, യേശുനാഥനിലൂടെ കൈ വന്ന രക്ഷയുടെ ചരിത്രത്തിൽ തുടരുന്നവരുടെ പ്രതീകം അഥവാ കൂദാശ. അതുകൊണ്ടാണ് സഭയെ കൂദാശ എന്നു പറയുന്നത്.

സഭ വെറുമൊരു പ്രതീകമല്ല, പ്രത്യുത ഒരു കൂദാശയാണ്. അതിനാൽ ക്രിസ്തുനാഥനിലൂടെ ദൈവം നല്കിയ സ്നേഹവും, കാരുണ്യവും, പാപമോചനവുമെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, സാക്ഷാത്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതീകമായിരിക്കണം സഭ. അതുപോലെ തന്നെ, ഈ പ്രതീകം ദൈവത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹത്തെയും അനുസരണത്തെയും അർപ്പണത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, സാക്ഷാത്കരിക്കുകയും ചെയ്യണം. അതിനുള്ള നിരന്തരമായ ഒരു ദൗത്യമാണ് ക്രിസ്തുനാഥൻ സഭയ്ക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നത്.

കൗദാശിക സഭാ വീക്ഷണത്തിൽ സഭയെ കാണേണ്ടത്, വിവിധ കൂദാശകളിൽനിന്നല്ല. വിവിധ കൂദാശകളെ കാണേണ്ടത് സഭയിൽ നിന്നാണ്. ഏഴു കൂദാശകൾ സഭയാകുന്ന കൂദാശയുടെ വ്യത്യസ്ത സാക്ഷാത്കാരങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അതേസമയം കൂദാശകളുടെ പരികർമ്മത്തിലാണെന്നു പറയാം സഭയുടെ കൗദാശിക പ്രകൃതി ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രകടമാകുന്നത്. സഭയുടെ ഏറ്റവും തീവ്രമായ കൗദാശിക സാക്ഷാത്കാരമാണ് വി. കുർബ്ബാന ആഘോഷം. അവിടെ സഭാംഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ അരൂപിയിലാണ് ഒന്നിച്ചു കൂടുന്നത്. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ജീവിതത്തിലും മരണത്തിലും ഉയിർപ്പിലുംകൂടെ പിതാവ് പ്രവർത്തിച്ച രക്ഷാകര സംഭവം അവിടെ കൗദാശികമായി പുനരവതരിപ്പിക്കപ്പെടുകയാണല്ലോ. പിതാവിന്റെ വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത സ്നേഹവും സ്വയംദാനവും യേശുനാഥന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ പ്രത്യുത്തരവും അവിടെ സന്നിഹിതമാണ്. യേശുനാഥനോടൊത്ത് അവിടുത്തെ സഭാപിതാവിന്റെ സ്നേഹവും സ്വയംദാനവും സ്വീകരിച്ച് തങ്ങളുടെ ജീവിതബലി പിതാവിന് സമർപ്പിക്കുന്നു. ആ ജീവിതബലി അനുദിനജീവിതത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കുവാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാകുന്നു. അങ്ങനെ ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന വി. കുർബ്ബാനയാണ് സഭയുടെ ഏറ്റവും തീവ്രമായ കൗദാശിക സാക്ഷാത്കാരം, അഥവാ "സഭാസംഭവം".

കൗദാശികമായ സഭാവീക്ഷണത്തെ കൂദാശാപ്രദാനമായ സഭാവീക്ഷണമായി തെറ്റിദ്ധരിച്ചുകൂടാ. കൂദാശാപ്രദാനമായ സഭാവീക്ഷണത്തിൽ പ്രസാദവരമാർഗ്ഗങ്ങളായി കരുതപ്പെടുന്ന കൂദാശകൾ പരികർമ്മം ചെയ്യുകയാണ് സഭയുടെ മുഖ്യമായ ദൗത്യം. കൂദാശകളെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണതന്നെ ഇവിടെ വികലമാണ്. യാന്ത്രികമായി

വിശുദ്ധി കൈവരുത്തുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളായിട്ടാണ് പലരും അവയെ കണക്കാക്കുന്നത്. കൂദാശകൾ ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള കണ്ടുമുട്ടലിന്റെ മാധ്യമങ്ങളാണെന്ന വസ്തുതതന്നെ വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, വ്യക്തിബന്ധങ്ങളിലും സാമൂഹികമാനങ്ങളിലുംകൂടെയാണ് ദൈവം കൗദാശികമായി മനുഷ്യനുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നതെന്ന പരമാർത്ഥവും. ചിലരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, സമൂഹജീവിതപരമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മാത്രമാണ് കൂദാശകൾ. അവ ക്രമാനുഷ്ഠിതമായി നല്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമത്രേ സഭ. കൂദാശാപ്രധാനമായ ഈ സഭാവീക്ഷണം, നമ്മുടെയാളുകളുകൾക്കിടയിൽ – അൽമായരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല – സാധാരണമാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ.

പരിചാരക സഭ

സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രമാണരേഖ മുഖ്യമായും സഭയുടെ ആന്തരികസത്തയെയും ജീവിതത്തെയും കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളതായിരുന്നെങ്കിൽ, "സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ" എന്ന പ്രമാണരേഖ സഭയും ലോകവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളതാണ്. ലോകത്തോടു വിശ്വാസം പ്രഖ്യാപിക്കുക, ലോകത്തെ പഠിപ്പിക്കുക, വിശുദ്ധീകരിക്കുക, നയിക്കുക ഇവയൊക്കെയാണ് ലോകത്തോടുള്ള തന്റെ മുഖ്യകടമകളായി കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ സഭ കരുതിയിരുന്നത്. ലോകത്തെ പരിചരിക്കുക എന്നതും സഭയുടെ മുഖ്യമായ ഒരു കടമയാണെന്ന അവബോധം ഉണ്ടാകുന്നതിനു കൗൺസിലും, വിശേഷിച്ച് സഭ "ആധുനിക ലോകത്തിൽ" എന്ന പ്രമാണരേഖയും വളരെയേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. സേവനം സഭയുടെ കടമയാണെന്ന ബോധ്യം ഒരിക്കലും സഭയിൽനിന്നു തീർത്തും അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും മനുഷ്യരക്ഷ ആധ്യാത്മിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ മാത്രമായി ഒതുക്കി നിർത്തുന്ന ഒരു പ്രവണത ഈ ബോധ്യത്തിനു മങ്ങലേൽപിച്ചു. സേവകരായിരിക്കേണ്ട അജപാലകന്മാർ പലപ്പോഴും ഭരണാധിപന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും പെരുമാറ്റരീതികൾ സ്വീകരിച്ചതും സഭയുടെ സേവനസ്വഭാവത്തിന് കോട്ടംവരുത്തി. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിലാണ് പരിചരണം സഭയുടെ മുഖമുദ്രയായി, പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്ന് പല കൗൺസിൽ പിതാക്കന്മാരും ആവശ്യപ്പെട്ടത്. സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രമാണരേഖയിൽ സഭയുടെ പരിചാരകസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് പലയിടത്തും സൂചനകളുണ്ട്. പരിചരണം സഭയുടെ അവശ്യസ്വഭാവമാണെന്ന് മൂന്നാമത്തെ സമ്മേളനത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ, ആറാം പോൾ മാർപാപ്പ അസന്നിഗ്ധമായി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അതു വ്യക്തവും

വിശ്വാസയോഗ്യവുമായി കാണിക്കുവാൻ ''സഭ ആധുനിക ലോകത്തി"ന്റെ ആസൂത്രകരോട് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ സേവിക്കയും പരിചരിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സഭയായിട്ടാണ്, നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ മാത്രമല്ല, പ്രമാണ രേഖയിലുടനീളം സഭയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്.

ഈ പ്രമാണരേഖയിൽനിന്നു പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ടാണ്, 1968-ൽ മെദല്ലിനിലും. 1981-ൽ പുഎബ്ലായിലും സമ്മേളിച്ച ലാറ്റിൻ അമേരിക്കൻ മെത്രാന്മാരുടെ കോൺഫറൻസും, 1971-ൽ റോമിൽ സമ്മേളിച്ച മെത്രാന്മാരുടെ സിനഡും, പരിചാരകദൗത്യത്തെ സഭയുടെ അനന്യമായ ഒരു ലക്ഷണമായി എടുത്തുകാട്ടിയത്. 1968-ൽ ഉപ്പ്സാലായിൽകൂടിയ സഭകളുടെ ലോക കൗൺസിലും, സഭയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തിന് വളരെയേറെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ഔദ്യോഗിക രേഖകളുടെയെല്ലാം വെളിച്ചത്തിൽ പല ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സഭയുടെ പരിചാരകസ്വഭാവത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിനുതന്നെ രൂപംകൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. അവരുടെയിടയിൽ ആംഗ്ലിക്കൻ, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ്, കത്തോലിക്കാ സഭാവിഭാഗങ്ങളിലുള്ളവരുണ്ട്. വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഈ ലൈനിൽ ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്ന റ്റെയാർ ദ്ഴ്ഷാർദാനും, ഡീറ്റ്റിക് ബോൺഹോഫറും അവർക്ക് ഉത്തേജനം നൽകി. ഹാർവി കോക്സ്, ജെ. എ. റ്റി. റോബിൻസൺ, ജിബ്സൺ വിന്റർ, റോബർട്ട് അഡോൾഫസ്, യൂജീൻ ബിയാൻകി, റിച്ചാർഡ് മക്ബ്രിയൻ എന്നിവരുടെ പേരുകളാണ് ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയാനുള്ളത്. ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ സ്വയം ശൂന്യവത്കരിച്ച്, ദാസന്റെ രൂപം സ്വീകരിക്കുകയും, സ്വാതന്ത്ര്യം, നീതി, സമാധാനം, സ്നേഹം, കാരുണ്യം, അനുരഞ്ജനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള യേശുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ സനാതന മൂല്യങ്ങളുടെ വിധിക്കു വിധേയമാകുവാൻ ലോകത്തെ പ്രാപ്തമാക്കുകയുമാണ് അവ രുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സഭയുടെ സുപ്രധാനമായ ദൗത്യം. അല്ലാതെ വിശ്വാസ പ്രഘോഷണത്തിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മാത്രം മുഴുകി ജീവിക്കയല്ല. സ്വന്തം സ്ഥാപനങ്ങളിലും ഘടനകളിലും ഒതുങ്ങിനിൽക്കാതെ, ലോകത്തിന്റെതന്നെ സ്ഥാപനങ്ങളിലേക്കും ഘടനകളിലേക്കും സഭ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലണം. ഈ മണ്ഡലങ്ങളെയും, സ്വന്തം കർമ്മരംഗങ്ങളായി സഭ വീക്ഷിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ലോകത്തിന്റെ പരിചാരികയായി സ്വയം വീക്ഷിക്കുവാൻ സഭയ്ക്കു സാധിക്കൂ.

സഭയുടെയും ലോകത്തിന്റെയും യുഗാന്തോന്മുഖതയ്ക്ക് ഈ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അധികം പ്രാധാന്യം നൽകിക്കാണുന്നില്ല.

എന്നാൽ, യുഗാന്തോന്മുഖതതന്നെ ലോകത്തെ പരിചരിക്കുവാൻ സഭയ്ക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ഉത്തേജകമായിരിക്കണമെന്ന് വാദിക്കുന്നവരാണ് വോൾഫ്ഹാർട്ട് പന്നൻബർഗ്, ജൂർഗർ മോൾട്മാൻ, ജോൺ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് മെറ്റ്സ്, എഡ്വേർഡ് സ്കില്ലബെക്സ് തുടങ്ങിയ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ. ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന യുഗാന്തോന്മുഖമായ നീതിയുടെയും ജീവന്റെയും മാനുഷികതയുടെയും പൂർത്തീകരണത്തിനായി ലോകത്തെ ഒരുക്കുന്നതിലാണ് തന്റെ പരിചാരക ദൗത്യം സഭ മുഖ്യമായും നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. മോൾഡ്മാനെപ്പോലെതന്നെ, പ്രത്യാശയുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അടിയുറച്ചു നില്ക്കുന്നവരാണ് മെറ്റ്സും, സ്കില്ലബെക്സും. പൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഘടനാപരവും സംഘാത്മകവുമായ അനീതികൾക്കും ചൂഷണത്തിനുമെല്ലാം എതിരായി പാവങ്ങളുടെപക്ഷംചേർന്നുകൊണ്ട്, പഴയനിയമത്തിലെ പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെ പ്രതിഷേധസ്വരം മുഴക്കുകയും, യേശുവിന്റെ പീഡാനുഭവത്തിന്റെ അപകടകരവും വിധ്വംസകവുമായ ഓർമ്മ സദാനവീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സഭയുടെ പ്രധാന ദൗത്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് "പൊതുജീവിത ദൈവശാസ്ത്ര"ത്തിന്റെ (Political Theology) മുഖ്യവക്താവായി ജെ. ബി. മെറ്റ്സിന്റെ വാദം.

കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ഏതേതു ഘടകങ്ങളാണ് ചരിത്രത്തിലെ സ്വയം സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും അവയ്ക്ക് അതതുകാലങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുമായി എന്തുബന്ധമാണുള്ളതെന്നും സഭ ഇന്ന് വിലയിരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾക്കോ ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾക്കോ എതിരായി വിവേചനം സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ എല്ലാ സങ്കൽപ്പങ്ങളെയും സഭ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും തുല്യതയും പദവിയും അവകാശങ്ങളും പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട്, അവയ്ക്കെതിരേ നിലകൊള്ളുന്ന വ്യവസ്ഥിതികളെയും സംവിധാനങ്ങളെയും എല്ലാം എതിർക്കേണ്ടത് സഭയുടെ കടമയാണ്. അനീതിക്കും ചൂഷണത്തിനും മർദ്ദനത്തിനും വിധേയരാകുന്നവരുടെ പക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ടു മാത്രമേ അവയ്ക്കെതിരായി സ്വരമുയർത്താനും അവയെ ചെറുക്കാനും സഭയ്ക്ക് സാധ്യമാകൂ. ലാറ്റിനമേരിക്കയിൽ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയിൽ മർദ്ദിതരും മർദ്ദകരും എന്ന രണ്ടിനമേയുള്ളൂ. രാഷ്ട്രീയസാമൂഹികസാമ്പത്തികശക്തിയെല്ലാം മർദ്ദകവിഭാഗത്തിന്റെ കൈയിൽ ഒതുങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ മർദ്ദിതവിഭാഗത്തോടുകൂടെ മാത്രമേ സഭയ്ക്കു നിലനിൽക്കുവാൻ കഴിയൂ.

മനുഷ്യരുടെ വിമോചകനായിട്ടാണ് ദൈവം ചരിത്രത്തിൽ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ വെളിപാടിന് മനുഷ്യൻ നല്കുന്ന പ്രത്യുത്തരമാണ് വിശ്വാസം. അത് വെറും പ്രഖ്യാപനമല്ല, പ്രധാനമായും ജീവിതമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ സ്വയംദാനത്തിനുള്ള മനുഷ്യന്റെ പര്യാപ്തമായ പ്രത്യുത്തരം, ഈ സ്വയംദാനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റു വ്യക്തികളും സമൂഹങ്ങളും നേരിടുന്ന അനീതികളിലും പീഡനങ്ങളിലുംനിന്ന് അവരെ മോചിപ്പിച്ച്, അവരുടെ സമഗ്ര രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയുമാണ്. വിശ്വാസത്തെ ഗൗരവമായി കണക്കാക്കുന്നിടത്ത് ഇപ്രകാരം വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തനശൈലി, ഒരു പുതിയ "പ്രാക്സിസ്" ആരംഭിക്കുകയായി, ഈ പ്രാക്സിസിന്മേലുള്ള പരിചിന്തനം വിശ്വാസത്തിന്റെ പുതിയ ആഴങ്ങളിലേക്കും ഈ പുതിയ ആഴങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ പുതിയ പ്രാക്സീസിലേക്കും നയിക്കുന്നു.

വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വക്താക്കളായി രംഗത്തുവന്നിട്ടുള്ളവർ മുഖ്യമായും കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ്. എന്നാൽ, സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലും (World Council of Churches), അതിന്റെ വിവിധ കമ്മീഷനുകളും, മനുഷ്യന്റെ സമഗ്ര വിമോചനത്തേയും അതിൽ സഭയ്ക്കുള്ള പങ്കിനേയുംപറ്റി പല പരിചിന്തനങ്ങളും പഠനങ്ങളും കഴിഞ്ഞ രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ നടത്തുകയുണ്ടായെന്ന വസ്തുത ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1966-ൽ ജനീവായിൽകൂടിയ "സഭയും സമൂഹവും" കമ്മീഷന്റെ ആഗോളസമ്മേളനത്തിന്റേയും 1968-ൽ ഉപ്സലായിലും 1975-ൽ നൈറോബിയിലും സമ്മേളിച്ച സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റേയും റിപ്പോർട്ടുകൾ ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. നൈറോബിയിലെ സമ്മേളനത്തിനുശേഷം, "വികസനത്തിൽ സഭയുടെ ഭാഗഭാഗിത്വം" എന്ന പേരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കമ്മിഷൻ (Commision on the Churches Participation in Development) നടത്തിയ പഠനങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമത്രേ. സ്വയം ദരിദ്രരായിത്തീർന്നുകൊണ്ട് പാവങ്ങളുടെ പക്ഷം ചേരുവാനും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും നീതിക്കുംവേണ്ടി നിലകൊള്ളുവാനും, ചൂഷണത്തിനും മർദ്ദനത്തിനുമെല്ലാമെതിരായി പോരാടുവാനും, സമത്വത്തിലും സാഹോദര്യത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷീണം യത്നിക്കുവാനുമുള്ള സഭയുടെ ദൗത്യത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നവയാണ് ഈ പഠനങ്ങൾ.

സ്വത്വം തേടുന്ന ഭാരതീയ സഭാവിജ്ഞാനീയം

ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും കൗൺസിലിൽനിന്ന് പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ട വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രവും ഭാരതത്തിനുതകുന്ന ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ഇവിടുത്തെ ചില ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും സഭാസ്നേഹികൾക്കും പ്രചോദനമരുളി.

നമ്മുടേതായ ഒരു സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ഭാരതത്തിലെ മതപരമായ വൈവിധ്യങ്ങളേയും സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ പരിതസ്ഥിതികളേയുമെല്ലാം പ്രത്യേകം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാമൂഹ്യരംഗത്തെ ജാതിവ്യത്യാസങ്ങളും സാമ്പത്തികരംഗത്തെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും വിവേചനവുമെല്ലാം സഭയുടെ സ്വഭാവത്തേയും ദൗത്യത്തേയും സംബന്ധിച്ച വീക്ഷണത്തിനു വ്യത്യസ്തമായ ഊന്നൽ കൊടുത്തേ മതിയാവൂ.

സഭയെ കൂദാശയായും കൂട്ടായ്മയായും വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാതൃകയിലുള്ള പരിചാരക സഭയായുമാണ് ഇന്ത്യൻ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കാണുന്നത്. പ്രാദേശിക സഭയുടെ പരിതസ്ഥിതികളിൽ അവതരിച്ച രക്ഷാകര രഹസ്യവും വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയാഘോഷത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടിയ കൂദാശയുമാണ് സഭ. അതേസമയം യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെയും പ്രാദേശിക ദൃശ്യസമൂഹങ്ങളുടേയും കൂട്ടായ്മയുമാണ് അത്. ജ്ഞാനസ്നാനം വ്യക്തികളെ, ഈ കൂട്ടായ്മയിലേക്കു സ്വീകരിക്കുന്ന കൂദാശയായിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം, തന്റെ ജനത്തിനും അവരുടെ പോരാട്ടങ്ങൾക്കും സ്വയം അർപ്പിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള പ്രതിബദ്ധതയുമാണ്. ഈ പോരാട്ടത്തിന്റെയും വിജയത്തിന്റെയും ആഘോഷമാണ് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന. ദരിദ്രർക്കും മർദ്ദിതർക്കും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവർക്കും വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടം സഭയുടെ ദൗത്യത്തിന്റെ അനന്യമായ ഒരു ഭാഗമാണ്. ദ്വിഭാജനമില്ലാത്ത, സമഗ്രമായ ഒന്നാണ് രക്ഷയെ സംബന്ധിച്ച ഭാരതീയ വീക്ഷണം. ദൈവം മനുഷ്യർക്ക് നൽകുന്നത് സമഗ്ര വിമോചനമാണ്, സമ്പൂർണ്ണരക്ഷയാണ്. ദൈവം നല്കുന്ന ഈ രക്ഷ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയാണ്. അതനുഭവിക്കാൻ ഭൗതികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ എല്ലാവിധ ബന്ധനങ്ങളിലുംനിന്ന് മനുഷ്യർ മോചിതരാകണം. ദാരിദ്ര്യവും ചൂഷണവും വിവേചനവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഘടനകൾക്കും സംവിധാനങ്ങൾക്കു

മെതിരേ സഭ പ്രതിഷേധസ്വരമുയർത്തണം. നീതിയും സ്വാത ന്ത്ര്യവും സമാധാനവും അനുരഞ്ജനവും എല്ലാവർക്കും സാധ്യ മാകാൻവേണ്ടി സന്മനസ്സുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരോടും സഹകരിച്ചു കൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുകയും, ഈ സുവിശേഷമൂല്യങ്ങളെ സദാ പ്രഘോഷിക്കുകയും വേണം. ഈ പ്രതിബദ്ധതയും പരിശ്രമവും ദൈവാരാധനതന്നെ. ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ യേശു നാഥന്റെ അരൂ പിയിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി, പ്രാർത്ഥനയും, ത്യാഗവും നീതിക്കുവേണ്ടി യുള്ള പോരാട്ടവും ജീവിതചര്യകളാക്കികൊണ്ട് എല്ലാ മനുഷ്യ രുടെയും സമഗ്രരക്ഷക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മയാ യിത്തീരണം ഭാരതസഭ.

ദൈവത്തിന്റെ വചനമാണ് ഈ സഭയുടെ വഴികാട്ടി. സമകാലി കയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തിന്റെ അരൂപിയും, വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞതും സമ്പന്നവുമായ ഭാരതത്തിന്റെ മതപാരമ്പര്യങ്ങളും ദൈവവചനം ശ്രവിക്കുവാൻ സഭയെ പ്രാപ്ത മാക്കുന്നു. സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം സഭയുടെ കടമയാണ്. ഈ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിന്റെ ഭാഗം തന്നെയാണ് മർദ്ദിത രുടെപക്ഷം ചേർന്നുള്ള പോരാട്ടവും, മതങ്ങളുമായുള്ള സംവാദ വും. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ സഭയ്ക്ക് ഉറപ്പും നിലനിൽപ്പും നല്കിയ ഘടനകളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഇന്ന് സഭയുടെ പ്രശ്നങ്ങളായി മാറി യിരിക്കുകയാണ്. സൂചീസ്തംഭാകാരമായ (pyramidal) ഇന്നത്തെ സഭാഘടന പുതിയൊരുസമൂഹത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മർദ്ദിതരുടെ പോരാട്ടത്തിൽ ആത്മാർ ത്ഥമായി സഹകരിക്കുന്നതിന് ഒരു പ്രതി ബന്ധമായിട്ടാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. പ്രവർത്തന സന്നദ്ധത തട യാനും അധീനത്വബോധം വളർത്താനുമാണ് ഇന്നവ പ്രയോജന പ്പെടുക. ഘടനകൾ ആപേക്ഷികമാകയാൽ, പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെ ട്ടതും ഉപദ്രവകരങ്ങളുമായ ഘടനകളെ തള്ളാനും കാലത്തിനും സാഹചര്യങ്ങൾക്കുമനുസൃതമായവയെ കൊള്ളാനും സഭ തയ്യാ റാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അർത്ഥഗർഭമായ ഒരു ഭാരതീയ സഭാവിജ്ഞാ നീയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണത്തിന്റെ ആരംഭമായ ചില പരി ചിന്തനങ്ങൾ മാത്രമാണിവ.

07
സഭയും ദൈവരാജ്യവും

യേശുക്രിസ്തുവാണ് സഭയുടെ അസ്തിത്വത്തിന് അടി സ്ഥാനം. സഭ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദേശവും ദൗത്യവും യേശുവിന്റേതാണ്. സഭയുടെ തനിമ യേശുവിന്റെ തനിമ യിൽ നിന്നാണ്. എന്താണ് യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യം എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം ഒറ്റ വാക്കിൽ ഒതുക്കാം: ദൈവരാജ്യം. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പ്രഘോഷണമാണ് യേശു നിർവ്വഹിച്ചത്. വി. മർക്കോസ് യേശുവിന്റെ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണത്തെ സമാഹരിക്കു ന്നതിങ്ങനെയാണ്: "സമയം സമാഗതമായി, ദൈവരാജ്യം സമീപസ്ഥമായിരിക്കുന്നു, പശ്ചാത്തപിച്ച് സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ" (മർക്കോ. 1:15). ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആഗ മനം വിളിച്ചറിയിക്കുകയും അതു ജീവിതത്തിലൂടെ പ്രത്യ ക്ഷമാക്കുകയുമാണ് യേശു ചെയ്തത്.

ദൈവരാജ്യം: സഭയുടെ ലക്ഷ്യം

സമീക്ഷാസുവിശേഷങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു പ്രയോ ഗിക്കുന്ന പദമാണ് "ദൈവരാജ്യം". നൂറോളം പ്രാവശ്യം "ദൈവരാജ്യം" എന്ന പ്രയോഗം അവയിൽ കാണാൻ സാധി ക്കും. അതേ സമയം, സുവിശേഷങ്ങളിൽ "സഭ" എന്ന പദം രണ്ടു സ്ഥലത്തു മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ദൈവരാ ജ്യത്തെക്കുറിച്ച് ആവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള പരാമർശത്തിൽനിന്നും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ദൈവരാജ്യം സഭയ്ക്കു മുൻപേ പോകുന്നു. അതായത് അടിസ്ഥാനയാഥാർത്ഥ്യം സഭയല്ല, ദൈവരാജ്യമാണ്. എങ്കിലും ചരിത്രപരമായി നോക്കുമ്പോൾ യേശുവിന്റെ ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണത്തിൽനിന്നും ഉടലെ ടുത്തത് സഭയാണ്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ആൽഫ്രെ ഡ് ലൗസി എന്ന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞത് ശ്രദ്ധേ യമാണ്: "യേശു ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിച്ചു: തത്ഫലമായി ഉണ്ടായത് സഭയാണ്."

സുവിശേഷങ്ങളിലെ കേന്ദ്രാശയവും യേശുവിന്റെ പ്രസംഗ ത്തിന്റെ മുഴുവൻ രത്നച്ചരുക്കവുമായി "ദൈവരാജ്യ"ത്തെ കണ ക്കാക്കാവുന്നതാണ്. സഭയുടെ ആധാരശിലയും അന്തിമലക്ഷ്യവും ദൈവരാജ്യമാണ്. ദൈവരാജ്യത്തോട് സദാ ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തു കയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കായി ജീവിതത്തിലൂടെ എളിയ സേവനം കാഴ്ചവയ്ക്കുകയുമാണ് സഭയുടെ ദൗത്യം. സഭ യുടെ അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും ആദർശങ്ങളിലേയ്ക്കും തിരിച്ചുപോകുവാൻ ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചിന്തനം സഹാ യകമാകും.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം

ദൈവരാജ്യമെന്ന പദപ്രയോഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, ഒരു ദേശ ത്തെയോ ദിക്കിനെയോ അല്ല, പ്രത്യുത, ദൈവത്തിന്റെ ഭരണവും ക്രമവും മനുഷ്യൻ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ സംജാതമാകുന്ന അവസ്ഥാ വിശേഷത്തെയാണ്. ഗ്രീക്കുഭാഷയിലെ Basileia എന്ന വാക്കും ഹീബ്രു ഭാഷയിലെ Malekuth എന്ന വാക്കും അർത്ഥമാക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷമാണ്. ദൈവ രാജ്യത്തിന്-ഇന്ന്, ഇവിടെ ആരംഭം കുറിക്കുന്നു. പക്ഷേ, യുഗാന്ത്യം വരെ അതു വളരുകയും പൂർണ്ണത കൈവരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയി രിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലെ എല്ലാ തിന്മകളിൽനിന്നും അപൂർണ്ണതകളിൽ നിന്നും മോചനവും ഐശ്വര്യവും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു യേശുവിന്റെ ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണം. യേശുവിന്റെ വരവിനു മുമ്പുതന്നെ ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ദൈവരാജ്യം എന്ന സങ്കൽപ്പം വേരുറച്ചിരുന്നു. വിമോചനത്തിന്റെയും വിജയത്തി ന്റെയും ആഹ്ലാദവും ആവേശവും പകർന്നുകൊടുത്ത ആശയമാ യിരുന്നു അത്. അടിമത്തത്തിന്റെയും അനീതിയുടെയും ഒരു കാല ഘട്ടത്തിനു തിരശ്ശീല വീഴുന്നതും നീതിയുടെയും സമാധാനത്തി ന്റെയും യുഗം ഉദയം ചെയ്യുന്നതുമാണ് അതിന്റെ പ്രഘോഷണം വിളിച്ചറിയിച്ചത്. പലസ്തീനായിലെ യേശുവിന്റെ സമകാലികരായ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് തികച്ചും വ്യക്തമായ ഒന്നായിരുന്നു യേശു പ്രഘോഷിച്ച ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, അതു വിരൽചൂണ്ടിയത് മനുഷ്യന്റെ സമ്പൂർണ്ണ വിമോചനത്തിനായി ദൈവം ആരംഭിക്കുന്ന "വിപ്ലവ" ത്തിലേയ്ക്കാണ്. യുഗങ്ങളായി ജനങ്ങൾ കാത്തിരുന്ന "ദൈവ ത്തിന്റെ വിപ്ലവം" തന്നിലൂടെ നിറവേറുവാൻ പോകുന്നു എന്നാണ് യേശു പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം നിർണ്ണായകമായ വിധ ത്തിൽ യേശുവിലൂടെ ലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ദൈവം നൽകുന്ന വിമോചനത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരവും പ്രഘോ ഷകനുമായിരുന്നു യേശു. തിന്മയിൽനിന്നും മനുഷ്യനെ വിമോചി ക്കുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്ക് യേശു തുടക്കമിടുന്നു. ഏശയ്യായുടെ വിമോ ചനസന്ദേശം സ്വജീവിതത്തിലൂടെ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുവാൻ പോകുകയാണെന്ന് യേശു പ്രഖ്യാപിച്ചു. "കർത്താവിന്റെ ആത്മാവ് എന്റെ മേലുണ്ട്. ദരിദ്രരെ സുവിശേഷം അറിയിക്കാൻ അവിടുന്ന് എന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ബന്ധിതർക്കു മോചനവും അന്ധർക്ക് കാഴ്ചയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യവും കർത്താവിനു സ്വീകാര്യമായ വത്സരവും പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ അവി ടുന്ന് എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു" (ലൂക്കാ 4:18-19). രക്ഷകന്റെ അട യാളവും ഇതിൽനിന്നു വിഭിന്നമല്ല: "കുരുടർ കാണുന്നു; മുടന്തർ നടക്കുന്നു; കുഷ്ഠരോഗികൾ സൗഖ്യം പ്രാപിക്കുന്നു; ബധിരർ കേൾക്കുന്നു; മരിച്ചവർ ഉയിർക്കുന്നു; ദരിദ്രർക്ക് സുവിശേഷം അറി യിക്കപ്പെടുന്നു" (മത്താ 11:4-5).

ദൈവികവും മാനുഷികവും

ദൈവരാജ്യത്തിന് ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ വശങ്ങളുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം ലോകത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നത് ദൈവ ത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തോട് മാനുഷികമായ സഹകരണം ഒത്തുചേരുമ്പോഴാണ്. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വരവിന് മനുഷ്യരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള പ്രത്യുത്തരവും ഭാഗഭാഗിത്വവും യേശു ആഗ്ര ഹിച്ചു. ഹൃദയപരിവർത്തനവും ജീവിതനവീകരണവും കൂടാതെ ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളാൻ മനുഷ്യർക്കു സാധിക്കു കയില്ല. അഹങ്കാരത്തിൽനിന്നും സ്വാർത്ഥതാല്പര്യത്തിൽനിന്നും വിമോചിതരായി ദൈവികപദ്ധതിയ്ക്ക് സ്വയം സമർപ്പണം ആവ ശ്യമാണെന്ന് യേശു പഠിപ്പിച്ചു. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ആന്തരി കമനോഭാവത്തെ മാറ്റിമറിച്ചുകൊണ്ടാണ് ദൈവരാജ്യം വിമോചി തരായ മനുഷ്യർക്ക് ജന്മം ൽകുന്നത്. സുവിശേഷങ്ങൾ ഇതിനു ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നല്കുന്നുണ്ട്. ഹൃദയപരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമായി പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിവരുന്ന ധൂർത്ത പുത്രനും (ലൂക്കാ 15:11-32) പശ്ചാത്താപപൂർണ്ണമായ മനസ്സോടെ ദേവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ചുങ്കക്കാരനും (ലൂക്കാ 18:10-14) കണ്ണീരൊഴുക്കി മാപ്പപേക്ഷിക്കുന്ന പാപിനിയായ സ്ത്രീയും (ലൂക്കാ 7:36-50) മാനസാന്തരപ്പെട്ട് പരസ്നേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന് തുട ക്കമിടുന്ന സക്കേവൂസും (ലൂക്കാ 19:1-10) ഇതിനുദാഹരണങ്ങ ളാണ്.

മാറ്റത്തിനു വിധേയമാകാതെ ഒരു വ്യക്തിക്ക് ദൈവികഭര ണത്തിനു സ്വയം സമർപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. സ്വാർത്ഥത

യുടേതായ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെയും സഹോദരസ്നേഹത്തിന്റെയും കാഴ്ചപ്പാടിലേയ്ക്കു നീങ്ങുകയെന്നത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ജീവിതദർശനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന വസ്തുതയാണ്.

പാപികൾക്കും സമൂഹത്തിൽനിന്നു പുറന്തള്ളപ്പെട്ടവർക്കും ദൈവം സമൃദ്ധമായി തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ വർഷിക്കുന്നു എന്നതാണ് യേശുവിന്റെ ജീവിതം വെളിവാക്കിയത്. ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടുമൊപ്പം ഭക്ഷിക്കുകയും പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ട് എന്നായിരുന്നു ഫരിസേയരും നിയമജ്ഞരും ചോദിച്ചത് (ലൂക്കാ 5:31). എല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങളോടുമുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം യേശുവിലൂടെ ദൃശ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിരാശയിലാണ്ടവർക്ക് പ്രത്യാശയും ദുഃഖിതർക്ക് ആശ്വാസവും യേശുവിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞു. സ്വയം നീതീകരിക്കുന്നവർക്കു മാത്രം ദുഷ്ടതയിൽനിന്നു വിടുതൽ ലഭിക്കുന്നില്ല.

സ്നേഹം, സേവനം

ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി എടുക്കുന്ന നിർണ്ണായകമായ തീരുമാനം ലോകത്തിൽനിന്നും ഒരുവനെയും പിന്തിരിപ്പിക്കുകയില്ല, പ്രത്യുത ലോകത്തെയും മനുഷ്യസമൂഹത്തെയും ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടിൽ കാണുവാനും അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പുതിയൊരു പ്രവർത്തനശൈലി സ്വീകരിക്കുവാനുമാണത് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ആശ്രമഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുവാനോ ജീവിതത്തിന്റെ ലൗകികവശങ്ങൾ നിഷേധിക്കുവാനോ അല്ല യേശു ആവശ്യപ്പെട്ടതെന്ന് സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണ്. യേശുവിന്റെ കാലത്തു തന്നെ അപ്രകാരം ലോകത്തിന്റെ തിന്മയിൽനിന്നോടിയൊളിച്ച 'ആത്മീയസമൂഹങ്ങൾ' ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ മാതൃക സ്വീകരിച്ച് ലോകത്തിൽനിന്നും വിടവാങ്ങി ദൈവരാജ്യത്തിനു സ്വയം സമർപ്പിക്കുവാൻ യേശു ഉപദേശിച്ചില്ല. പുതിയൊരു മനോഭാവത്തോടെ ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയാണ് യേശു ചെയ്തത്. അതുവരെയുള്ള നിയമസംഹിതയെ തിരുത്തിയെഴുതിക്കൊണ്ടുള്ള പുതിയൊരു നിയമമാണ് യേശു നൽകിയത്. ഇങ്ങനെയാണ് യേശു പഠിപ്പിച്ചത്: "നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ... എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു..." (മത്താ. 5:21-48) ലോകത്തിലെ സാധാരണരീതി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ട് യേശു ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞു: "എന്നാൽ നിങ്ങളുടെയിടയിൽ അങ്ങനെയാകരുത്" (മർക്കോ. 10:43). അവർ ലോകത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾ ത്യജിച്ച് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളുമായി ലോകത്തിൽ നിലകൊള്ളണമെന്നാണ് യേശു ആഗ്രഹിച്ചത്. സ്നേഹത്തിന്റെ നിയമമാണ് യേശു ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പരമപ്രധാനമായ പ്രമാണമായി നൽകിയത്. ലോകം വിലമതിക്കുന്ന പണത്തിനോ, സമ്പത്തിനോ, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കോ, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വിലയില്ല (മത്താ. 6:19-21; 24-34; മർക്കോ. 10:17-27; 42-44).

സഭാവിജ്ഞാനീയം

ലൗകികാഗ്രഹവും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അരൂപിയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം, സുവിശേഷത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന സെബദീപുത്രന്മാരുടെ കഥയിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. യാക്കോബിന്റെയും യോഹന്നാന്റെയും അമ്മയുടെ അഭ്യർത്ഥന ലൗകികചിന്താഗതിക്ക് വ്യക്തമായ ഉദാഹരണമാണ്: "അങ്ങ് രാജാധികാരത്തിൽ വരുന്ന കാലത്ത് എന്റെ രണ്ടു മക്കളിലൊരാൾ അങ്ങയുടെ വലത്തും മറ്റേയാൾ ഇടത്തും ഇരിക്കുവാൻ തിരുമനസ്സാകണം" (മത്താ. 20:21). യേശുവിന്റെ വിശദീകരണം ദൈവരാജ്യത്തിലെ മനുഷ്യരുടെ മനോഭാവം എന്തായിരിക്കണമെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. "എന്നാൽ യേശു അവരെ അടുത്തുവിളിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. വിജാതീയരുടെ ഭരണകർത്താക്കൾ അവരുടെമേൽ യജമാനത്വം പുലർത്തുന്നുവെന്നും അവരുടെ പ്രമാണികൾ അവരുടെമേൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നുവെന്നും നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അങ്ങനെയാകരുത്. നിങ്ങളിൽ വലിയവൻ ആകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ നിങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകനും നിങ്ങളിൽ ഒന്നാമനാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ നിങ്ങളുടെ ദാസനുമായിരിക്കണം. ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടാനല്ല, ശുശ്രൂഷിക്കാനും അനേകരുടെ മോചനദ്രവ്യമായി സ്വജീവൻ കൊടുക്കാനും മനുഷ്യപുത്രൻ വന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ" (മത്താ 20:25-28).

യേശു: ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം പൂർണ്ണമായി സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് യേശുവിൽ. പീഡാസഹനം, മരണം, ഉത്ഥാനം എന്നിവയിലൂടെ, യേശു സ്നേഹത്തിന്റെയും സ്വയംദാനത്തിന്റെയും വിജയത്തിന്റെയും അടയാളമായിത്തീരുന്നു. യേശു പ്രസംഗിച്ച ദൈവരാജ്യവുമായി തന്റെ കുരിശുയാഗത്തിലൂടെ താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ ശിഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഉത്ഥാനത്തിന്റെ അനുഭവത്തിനുശേഷം 'ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുക'യെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രസംഗിക്കുകയാണ്. ഉത്ഥാനംചെയ്ത ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം അവർ ദർശിച്ചു. സമീക്ഷാസുവിശേഷങ്ങളിൽ മറ്റു പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോൾ ദൈവരാജ്യമെന്ന പ്രയോഗം വളരെ കുറ

ച്ചുമാത്രം കാണുവാൻ കാരണമിതാണ്. ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം സാക്ഷാല്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നതോടെ ക്രിസതുവിനെ പ്രഘോഷിക്കുന്നത് ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണത്തിന്റെ എല്ലാമായിത്തീരുന്നു.

ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തു ലോകത്തെ ജയിച്ച് ലോകം മുഴുവൻ ഭരണം നടത്തുന്നു. അവിടുത്തെ അധികാരം പ്രപഞ്ചം മുഴുവന്റെ മേലുമാണ്. എല്ലാറ്റിന്റെയും ശിരസ്സ് ക്രിസ്തുവാണ് (കൊളോ. 2:10). ക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹമാണ് സഭ. ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവനിൽ പങ്കുപറ്റുന്നവരാണ് സഭയിലുള്ളവർ. അവരെല്ലാം പുതിയൊരു ദൗത്യത്തിനായി വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. "Ekklesia" എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ 'വിളിക്കപ്പെട്ടവരുടെ സമൂഹ'മെന്നാണ്. ക്രിസ്തുവിലൂടെ ലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം പ്രഘോഷിക്കുകയും അതിനോട് സദാ ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുകയുമാണ് സഭയുടെ ദൗത്യം. തിരുസ്സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ പ്രമാണ രേഖ ഇതു വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്: "തന്നെ സ്ഥാപിച്ചവന്റെ ദാനങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ സഭ അവിടുത്തെ കല്പനകൾ - സ്നേഹത്തിന്റെയും വിനയത്തിന്റെയും ആത്മത്യാഗത്തിന്റെയും കല്പനകൾ-വിശ്വസ്തതയോടെ പാലിക്കുകയും ദൈവത്തിന്റെയും ക്രിസ്തുവിന്റെയും രാജ്യം പ്രസംഗിക്കാനും എല്ലാ ജനപദങ്ങളിലും അവ സ്ഥാപിക്കാനുമുള്ള ദൗത്യം ശിരസ്സാവഹിക്കുകയും ചെയ്തു."

സഭ: ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷക

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആരംഭത്തിനും അതിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കും മദ്ധ്യേയുള്ള കാലഘട്ടമാണ് സഭയുടേത്. ദൈവരാജ്യത്തെ അതിന്റെ ആരംഭദശയിൽനിന്നും ക്രമേണ പൂർണ്ണതയിലേക്കു വളരുന്നതിന് സഹായിക്കുവാനാണ് സഭ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുക. ഇതിൽ നിന്നും സഭയും ദൈവരാജ്യവും രണ്ടു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലൊ, പുതിയ നിയമത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സഭയെ ദൈവരാജ്യവുമായി താദാത്മ്യപ്പെടുത്തുവാനാവില്ല. കാരണം, ദൈവരാജ്യം യുഗാന്ത്യപരവും സാർവ്വത്രികവുമാണ്. സഭയെ ദൈവരാജ്യവുമായി താദാത്മ്യപ്പെടുത്തുകയെന്നാൽ സഭയെത്തന്നെദൈവരാജ്യത്തിനു പകരം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ്. സഭ പൂർണ്ണതയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ചരിത്രത്തിലൂടെ തീർത്ഥാടനം ചെയ്യുകയാണെന്ന വസ്തുത മറക്കുകയാണ്. ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സഭ അപൂർണ്ണരും പാപികളുമായ മനുഷ്യരുടെ സമൂഹമാണ്.

അതിനെ ദൈവരാജ്യത്തിനു പകരം പ്രതിഷ്ഠിക്കാനാവില്ല. സൃഷ്ടിയുടെയും മാനവലോകത്തിന്റെയും അന്തിമലക്ഷ്യം സഭയല്ല, ദൈവരാജ്യമാണ്. സഭയെ ദൈവരാജ്യവുമായി താദാത്മ്യപ്പെടുത്തുന്നത് തെറ്റായിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവരാജ്യവും സഭയും പരസ്പരം ബന്ധമറ്റവയായി കാണുന്നതും ശരിയല്ല. സഭ ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചതും ദൈവരാജ്യത്തോട് സദാ ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുന്നതുമാണ്. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം ലോകത്തെ അറിയിക്കുകയും ജനങ്ങളെ അതിനായി സജ്ജമാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് സഭ. യേശു പ്രഖ്യാപിച്ച സമാഗത ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ സഭയിൽ ദൃശ്യമാണ്. ദൈവഭരണത്തിന്റെ നിർണ്ണായകമായ വിജയം യേശുക്രിസ്തുവിൽ സഭ കാണുന്നു. ഉത്ഥിതനായ യേശു സഭയെ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ബലവും ശക്തിയും സഭയിൽ പ്രകടമാണ്. ദൈവരാജ്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വാഗ്ദാനങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും സഭയിൽ കുടികൊള്ളുന്നു. പത്രോസ് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ പേറുന്നവനാണ്. ബന്ധിക്കാനും അഴിക്കാനും അവന് അധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നു (മത്താ. 16:19). പാപം മോചിക്കുക യേശുവിന്റെ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗമായിരുന്നു. അതുതന്നെയാണ് അപ്പസ്തോലന്മാർക്കും നൽകിയിരിക്കുന്നത്. തന്നെപ്പോലെതന്നെ ആധികാരികമായി പഠിപ്പിക്കുവാനും പിശാചുക്കളെ ബഹിഷ്ക്കരിക്കാനും യേശു കല്പിച്ചു. തിന്മയിൽനിന്നും മനുഷ്യരാശിയെ മോചിപ്പിച്ച് ദൈവഭരണത്തിനു കീഴിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്റെ അടയാളമായിട്ടാണ് യേശു പിശാചുക്കളെ ബഹിഷ്ക്കരിച്ചത്. പാപം മോചിക്കുക, മാമ്മോദീസ നൽകുക, പഠിപ്പിക്കുക, യേശുവിന്റെ അരൂപിയെ നല്കുക എന്നീ ധർമ്മങ്ങൾ വഴി യേശുവിന്റെ ദൗത്യം സഭ ലോകത്തിൽ നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വചനം പ്രസംഗിക്കുകയും പാപം മോചിക്കുകയും തന്റെ അംഗങ്ങളെ സ്നേഹവിരുന്നിനു വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സഭ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളമായി വർത്തിക്കുന്നു. സഭയുടെ കേന്ദ്രബിന്ദുവും ജീവന്റെ സ്രോതസ്സുമായ വിശുദ്ധ കുർബാന ദൈവരാജ്യത്തിലെ വിരുന്നിന്റെ കാലേക്കൂട്ടിയുള്ള ആസ്വാദനമാണ്. ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് ചില ആചാരങ്ങളിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മാത്രമായി സഭയുടെ ദൗത്യം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നുവെന്നല്ല. സഭ പ്രഘോഷിക്കുന്ന വചനവും ആരാധനാതലത്തിലെ അരൂപിയും സ്വജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാൻ സഭ ശ്രമിക്കണം. എങ്കിലേ സഭ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷിയാകൂ.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഭരണം സഭയ്ക്ക് സ്വന്തം പ്രവർത്തനം കൊണ്ട് സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുവാനാവില്ല. അതു ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി യാൽ മാത്രം യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ദൈവരാജ്യത്തി നായി, വിനീതസേവനം കാഴ്ചവയ്ക്കാൻ സഭയ്ക്ക് സാധിക്കും. സഭ എത്ര മാത്രം അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്? ദൈവികഭരണത്തിന്റെ സന്ദേശം സഭ എത്രമാത്രം സ്വജീവിതത്തിലൂടെ സ്പഷ്ടമാക്കു ന്നുണ്ട്? സഭ ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടിൽ, ഓരോ ജന തയുടെയും ജീവിതപശ്ചാത്തലത്തിൽ സഭ ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തണം.

സ്വയം സുവിശേഷവൽക്കരിക്കുക

സഭ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വിശ്വസ്തമായ പ്രഘോഷകയായിരി ക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യമായിത്തന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം തന്നോടുതന്നെ പ്രസംഗിക്കണം. ലോകത്തോട് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്ന സഭ അതേസമയംതന്നെ സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രത്യ ക്ഷോദാഹരണമായിത്തീരണം. സഭതന്നെ ദൈവരാജ്യം ആവശ്യ പ്പെടുന്ന പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമാകാതെ മറ്റുള്ളവരെ ആ പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവരാജ്യ ത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു യോജിക്കാത്ത സ്വാർത്ഥതയും ഭൗതികാ സക്തിയും അധികാരഭ്രമവും സഭ ഉപേക്ഷിക്കണം. ദൈവരാജ്യം സത്യത്തിന്റെയും നീതിയുടെയുമാണ്. അസത്യത്തെയും അനീതി യെയും എതിർക്കുവാനും അതിനുവേണ്ടി സഹിക്കുവാനും സഭ സന്നദ്ധയാകണം. സമൂഹത്തിലെ തിന്മകളുടെ നേരേ കണ്ണടയ്ക്കു കയും മൗനം അവലംബിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സഭ സമൂഹത്തിന്റെ തെറ്റായ പ്രമാണങ്ങളും പ്രവർത്തനഗതികളുമായി ഒത്തുചേർന്നു പോകുന്നതിൽ വിജയിച്ചെന്നു വരാം. പക്ഷേ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾക്കായി നിലകൊള്ളുന്നതിൽ പരാജയമടയുകയാണ് ചെയ്യുക.

സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതികളെയും സംവിധാനങ്ങളെയും സാര മായി ബാധിക്കുന്നതായിരുന്നു യേശുവിന്റെ ദൈവരാജ്യപ്രഘോ ഷണം. ഇന്നത്തേതുപോലെതന്നെ ലോകത്തിൽ നിലയും വില യുമുള്ളവരും സമ്പത്തും സ്ഥാനവും അർഹിക്കുന്നവരും ഇവയൊ ന്നുമില്ലാത്തവരും യേശുവിന്റെ കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. സുവി ശേഷത്തിൽ കാണുന്ന ദരിദ്രരും ദുഃഖിതരും നിന്ദിതരുമായ ജന വിഭാഗം ഈ ഒന്നുമില്ലാത്ത വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. അവരെ ചുങ്കക്കാരും പാപികളുമൊക്കെയായി സമൂഹം മുദ്ര കുത്തിയിരുന്നു. ഈ വിഭാഗം ആളുകളോട് യേശുവിനുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവം

ദൈവരാജ്യത്തിനു ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്ന സഭയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട നിലപാടിനെ വെളിവാക്കുന്നതാണ്. ദുർബലരെയും നിർഭാഗ്യ രെയും കൈകൊടുത്തുയർത്താൻവേണ്ടി ദൈവം അവരുടെ ഭാഗം ചേരുന്നുവെന്നു പുതിയനിയമം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. "യേശു അവന്റെ ഭവനത്തിൽ ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നപ്പോൾ അനേകം ചുങ്ക ക്കാരും പാപികളും വന്ന് അവരോടും ശിഷ്യന്മാരോടുംകൂടെ ഭക്ഷ ണത്തിനിരുന്നു. ഫരിസേയർ ഇതുകണ്ട് ശിഷ്യന്മാരോടു ചോദിച്ചു: നിങ്ങളുടെ ഗുരു ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടുംകൂടെ ഭക്ഷിക്കു ന്നതെന്തുകൊണ്ട്? ഇത് കേട്ട് അവൻ പറഞ്ഞു: ആരോഗ്യമുള്ള വർക്കല്ല, രോഗികൾക്കാണ് വൈദ്യനെക്കൊണ്ട് ആവശ്യം. ബലി യല്ല, കരുണയാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് എന്നതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ പോയി പഠിക്കുക. ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത് നീതിമാന്മാരെ വിളിക്കാനല്ല, പാപികളെ വിളിക്കാനാണ്" (മത്താ. 9:10-13).

ശക്തന്മാരെ സിംഹാസനങ്ങളിൽനിന്നും മറിച്ചിട്ട് എളിയവരെ ഉയർത്തുന്ന, വിശക്കുന്നവരെ വിശിഷ്ടവിഭവങ്ങൾകൊണ്ടു സംതൃ പ്തരാക്കുന്ന, അതേസമയം സമ്പന്നരെ വെറും കൈയോടെ പറ ഞ്ഞയയ്ക്കുന്ന ദൈവത്തെയാണ് മറിയം പ്രകീർത്തിക്കുന്നത് (ലൂക്കാ 1:52-54). പാപപ്പെട്ടവരോടും മർദ്ദിതരോടും ദുഃഖിതരോടു മുള്ള മനോഭാവമാണല്ലോ യേശുവിന്റെ മഹത്തായ പ്രമാണരേഖ യായ ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിൽ കാണുക (മത്താ. 5). സഭയ്ക്കുണ്ടാ കേണ്ട ദൈവരാജ്യത്തിന്റേതായ കാഴ്ചപ്പാടെന്തെന്ന് ഇവയെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

സമ്പൂർണ്ണ വിമോചനത്തിന്റെ സന്ദേശം

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലും ദൈവരാജ്യപ്രഘോഷണത്തിലും കാണുവാൻ കഴിയുന്നത് ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകുന്ന സമ്പൂർണ്ണ വിമോചനമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും തരം തിരിച്ച് ആത്മീയവശംമാത്രം പരിഗണിക്കുന്ന ഒരു പ്രവർത്തന ശൈലി യേശു അവലംബിച്ചില്ല. ആത്മീയതയോടൊപ്പം തന്നെ മനുഷ്യന്റെ ഭൗതികമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കും യേശു പ്രാധാന്യം നൽകി. സുവിശേഷങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന അത്ഭുതങ്ങളും രോഗ ശാന്തികളും മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കു ദൈവം നൽകുന്ന പരിഗണനയെ വ്യക്തമാക്കുന്നവയാണല്ലോ. സഭ മനു ഷ്യന്റെ പൂർണ്ണവിമോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ശുശ്രൂഷയാണ് ലോക ത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത് എന്ന് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

മതപരമായ ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളേക്കാളും പരമ്പരാഗതമായ ചടങ്ങുകളേക്കാളുമൊക്കെ യേശു പ്രാമുഖ്യം ല്കിയത് സ്നേഹ

ത്തിനും കാരുണ്യത്തിനുമാണ്. യേശുവിന്റെ വ്യക്തമായ പഠന ത്തിൽനിന്നും പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും ഇതു വെളിവാകുന്നു. "നീ ബലിപീഠത്തിൽ കാഴ്ചയർപ്പിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ സഹോദരന് നിന്നോട് എന്തെങ്കിലും വിരോധമുണ്ടെന്ന് അവിടെവെച്ചോർത്താൽ കാഴ്ചവസ്തു അവിടെ ബലിപീഠത്തിനുമുമ്പിൽവച്ചിട്ട് പോയി സഹോദരനോട് രമ്യപ്പെടുക" (മത്താ 5:24). സാബത്തുദിവസം രോഗ ശാന്തി നൽകിയ യേശു യഹൂദപാരമ്പര്യത്തിനും ആചാരത്തിനും വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു. സാബത്തെന്ന മതാചാ രത്തേക്കാൾ മനുഷ്യനാണു യേശു പ്രാമുഖ്യം കല്പിച്ചത് (മത്താ. 12:1-8; മർക്കോ 2:23-28; ലൂക്കാ 6:1-5). പൂർവ്വികരുടെ പാരമ്പര്യം കാക്കുന്നതിനു നിഷ്കർഷിച്ച ഫരിസേയരോടും നിയമജ്ഞരോടും യേശുവിനു പറയാനുണ്ടായിരുന്നത് പാരമ്പര്യത്തിനുവേണ്ടി ദൈവ വചനത്തെ വ്യർത്ഥമാക്കുന്ന അവരുടെ കപടനാട്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് (മത്താ. 15:1-9; മർക്കോ. 9:1-13). മനുഷ്യനേക്കാൾ 'മത'ത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകിയ ഫരിസേയരെപ്പോലെ, മനുഷ്യനെ മറന്ന് സഭയും പള്ളിച്ചടങ്ങുകൾക്കും ആരാധനാനുഷ്ഠാനവിധികൾക്കും വേണ്ടി ചിലപ്പോൾ ബന്ധപ്പെടാറുണ്ട്. നിയമത്തേക്കാളും പാരമ്പ ര്യത്തേക്കാളും സ്നേഹവും കാരുണ്യവും വലുതാണ് എന്നു ഗ്രഹി ക്കാതെ സഭയ്ക്ക് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി നിലകൊള്ളാൻ കഴിയുകയില്ല.

വിമോചിതയാകേണ്ട സഭ

ചരിത്രത്തിൽ രണ്ടായിരം വർഷങ്ങളോളം ജീവിച്ച സഭ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ഘടനയുടെ ഉടമയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഘടന യുടെ സങ്കീർണ്ണതകൊണ്ട് സുവിശേഷത്തിലെ യേശുവിൽ പ്രതി ഫലിച്ചു കാണുന്ന ലാളിത്യം, സാമീപ്യത എല്ലാം അതിനു കുറ ഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്. വ്യവസ്ഥാപിതമായ സേവനപരിപാടിയുടെ ഭാഗ മായാണ് ഘടനകൾ പലതും ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്. പക്ഷേ, പിന്നീടവ സഭയുടെ സേവനപരിപാടിക്ക് തടസ്സം നിൽക്കുന്നവയായിത്തീർന്നി ട്ടുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഘടനകളെ നവീകരണ വിധേയമാക്കേണ്ടിയിരി ക്കുന്നു. ദൈവരാജ്യവീക്ഷണപ്രകാരം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അർത്ഥം കണ്ടെത്താനാകാത്ത ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും പതിവുകളും പാരമ്പര്യങ്ങളും സഭയിൽനിന്നു മാറ്റപ്പെടേണ്ടിയിരി ക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിന് എന്നതിനേക്കാൾ മനു ഷ്യന്റെ പ്രീതിക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന ഒരു പ്രവർത്തനശൈലി ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നില്ലേയെന്ന് സംശയി

ക്കണം. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം പ്രഘോഷിക്കാൻ പ്രത്യേകം നിയുക്തരായ സഭാശുശ്രൂഷകർപോലും മാനുഷിക നിയമങ്ങൾ പ്രമാണമാക്കുന്ന രീതി അനുസരിക്കാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്ന സ്ഥിതിയാണു ഉള്ളതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. വേദഗ്രന്ഥപരമായോ ദൈവശാസ്ത്രപരമായോ നോക്കുമ്പോൾ അർത്ഥമില്ലാത്ത, പാര മ്പര്യത്തിൽനിന്നുയരുന്ന, എത്രയെത്ര "വിലക്കുകൾ" വൈദികരും മെത്രാന്മാരുമൊക്കെ അനുസരിക്കാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജോലി തുടരുവാനും ദൈവരാജ്യത്തിനു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാനും സഭ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ അർത്ഥമില്ലാത്ത മനുഷ്യ നിർമ്മിതമായ നിയമങ്ങളിൽനിന്നും സമ്പ്രദായങ്ങളിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രയാകണം. സഭ ദൈവത്തോടാണ് അനുസരണം കടപ്പെട്ടി രിക്കുന്നത്. പ്രശ്നം ഒഴിവാക്കുന്നതിനും പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്ന തിനുംവേണ്ടി ലോകത്തിന്റെ അരൂപിയുമായി ഒത്തുതീർപ്പി ലെത്തുന്ന സഭ ദൈവരാജ്യത്തിനു സേവനം ചെയ്യുകയല്ല: സ്വയം ലോകത്തിന്റെ കുരുക്കളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. സഭയുടെ നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥന, യേശു പഠിപ്പിച്ചപോലെ "നിന്റെ രാജ്യം വരണമേ" എന്നായിരിക്കണം. സഭയുടെ പ്രസക്തി ഈ പ്രാർത്ഥന എന്തുമാത്രം ജീവിതത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.

ഉപസംഹാരം

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അരൂപിയെന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ അരൂപി യാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടും അതു പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കിക്കൊണ്ടും മുന്നോട്ടു നീങ്ങുമ്പോൾ സഭ ദൈവരാജ്യത്തിന് അനുരൂപയായിത്തീരുകയാണ്, 'ദൈവരാജ്യം സമാഗതമായി' എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ്, സ്വജീവിതത്തിലൂടെ. സഭയുടെ നിലനില്പിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും ലക്ഷ്യവും ദൈവരാജ്യ ത്തിന്റെ പ്രഘോഷണമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല, വചനത്തിലൂടെയും പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും.

08
സഭയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ: ഏകം, പരിശുദ്ധം, ശ്ലൈഹികം, സാർവ്വത്രികം

"ഏകവും പരിശുദ്ധവും ശ്ലൈഹികവും സാർവ്വത്രികവുമായ സഭയിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു" (Credo in unam,sanctam, apostolicam, Catholicam Ecclesiam) എന്ന നിഖ്യാ-കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ വിശ്വാസ പ്രമാണം സഭയുടെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷണങ്ങളായി പരമ്പരാഗതമായി കരുതപ്പെടുന്നു. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സഭയെ "ദൈവജനം" എന്ന കൂടുതൽ അർത്ഥവത്തും ലളിതവുമായ സംജ്ഞയാൽ സംബോധന ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും സഭയുടെ പരമ്പരാഗത ലക്ഷണങ്ങളെ ഈ സൂനഹദോസും ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. സഭ പ്രഥമതാ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമാകയാൽ വിശ്വാസവുമായി നേരിട്ടുബന്ധമില്ലാത്ത നിർവ്വചനങ്ങളൊന്നും സഭയുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നും തന്മൂലം മേൽപറഞ്ഞ നാലുലക്ഷണങ്ങളെ മാത്രം ആധാരമാക്കി സഭയെ നിർവ്വചിക്കാനോ വിലയിരുത്താനോ ആവില്ല എന്നും വാദിക്കുന്നവരിൽ വിഖ്യാത ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഹാൻസ് ക്യുങ് അടക്കമുള്ളവരുണ്ട്. എന്നാൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹം, ദൈവജനം തുടങ്ങിയ സംജ്ഞകൾക്കു വിരുദ്ധമായോ അവയിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തമായോ സഭയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോഴാണ് ഇത്തരം പ്രതിസന്ധികൾ ഉടലെടുക്കുന്നത്. ഏകം, പരിശുദ്ധം, ശ്ലൈഹികം, സാർവ്വത്രികം എന്നീ സഭാലക്ഷണങ്ങൾ വി. ഗ്രന്ഥത്തിലും സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിലും അധിഷ്ഠിതമാണോ എന്നു പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ അധ്യായത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ആനുകാലിക സഭയെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ ഏതർത്ഥത്തിൽ സഹായകമാണ് എന്ന അന്വേഷണവും ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലുണ്ട്. സത്യസഭയെ വ്യതിരിക്തമാക്കുന്ന ഈ ചതുർലക്ഷണങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായ നിലപാടുകളെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും ഈ ലേഖനത്തിൽ ഊന്നൽ ലഭിക്കുന്ന വസ്തുതയാണ്.

സഭ ഏകമാണ്

ഏകരക്ഷകനായ യേശുവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഏക രക്ഷാമാർഗ്ഗം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് സഭ ഏകമാണ് എന്ന് പറയുന്നത്. ഈ ഏകത്വം കേവലം സംഖ്യാപരമായ ഏകത്വമോ സഭയിലെ ഐകരൂപ്യമോ അല്ല, സഭയുടെ ആന്തരികമായ ഏകത്വവും അവിഭാജ്യതയുമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സഭയുടെ ഏകത്വത്തെ വിശ്വാസത്തിലെ ഏകത്വം, കൂട്ടായ്മയിലെ ഏകത്വം എന്ന് രണ്ടായി തരംതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസത്തിലെ ഏകത്വം എന്നതിലൂടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളായി സഭ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയെ സകലവിശ്വാസികളും അംഗീകരിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ദൈവപുത്രനായ ഈശോയുടെ മനുഷ്യാവതാരം, മറിയത്തിന്റെ ദൈവമാതൃത്വവും നിത്യകന്യകാത്വവും, നിത്യരക്ഷ, നിത്യനരകം... തുടങ്ങിയ സകലവിശ്വാസസത്യങ്ങളും എല്ലാ സഭാംഗങ്ങളും ഒരുപോലെ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നതാണ് വിശ്വാസപരമായ ഐക്യം. കൂട്ടായ്മയിലെ ഏകത്വം എന്നതിലൂടെ മാർപാപ്പായും മെത്രാന്മാരും വൈദികരും സന്യസ്തരും അൽമായരുമടങ്ങുന്ന ദൈവജനത്തിന്റെ പാരസ്പര്യമാണ് വിവക്ഷ. റോമാ മാർപാപ്പായുടെ പ്രബോധനത്തെ സകല മെത്രാന്മാരും മെത്രാന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തെ സകല വൈദികരും അൽമായരും സ്വീകരിച്ച് ആചരിക്കണം. ശ്രേണീപരമായ ഐക്യം (Hierarchical Unity) എന്നാണ് ഇതറിയപ്പെടുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള ശ്രേണീപരമായ ഐക്യം വിശ്വാസികളെ വരപ്രസാദത്തിലും ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും സമൂഹജീവിതത്തിലും ഒരുമിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഐക്യത്തെ ആരാധനാക്രമ ഐക്യം എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. സഭ ഏകമാകുന്നത് ഒരു ഇടയനും ഒരു തൊഴുത്തുമായി വിശ്വാസികൾ ഒന്നടങ്കം പരമപിതാവിന് ആരാധന അർപ്പിക്കുമ്പോഴാണ്.

സഭയുടെ ഏകത്വം വിശുദ്ധഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതമാണ്. തന്നിലൂടെ നിറവേറിയ ഏകരക്ഷാകരരഹസ്യത്തിന്റെ പ്രഘോഷണത്തിന് ക്രിസ്തു അപ്പസ്തോലന്മാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെയാണ് സഭ രൂപം കൊള്ളുന്നത് (മത്താ 28:19; മർക്കോ 16:15). തന്റെ പുരോഹിതപ്രാർത്ഥനയിൽ സഭയെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്തു കണ്ട ഏറ്റവും സുന്ദരമായ സ്വപ്നം സഭയുടെ ഐക്യമാണ് (യോഹ 17: 20). സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാണ് എന്ന പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ പ്രബോധനം (റോമ 12:15; 1കോറി 12: 12 – 14) വൈവിധ്യങ്ങളുടെ നടുവിൽ വിരിയുന്ന സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയെ മനോഹരമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങൾ തമ്മിൽ സ്ഥാനത്തിലും പ്രാധാന്യ

ത്തിലും ധർമ്മത്തിലും ആകാരത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം ശരീരത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണെന്നും ഒരു അവയവത്തിനും ശരീരത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയിലല്ലാതെ അസ്ഥിത്വമി ല്ലെന്നും അപ്പസ്തോലൻ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ശിരസ്സായ ക്രിസ്തു വിനോട് ഐക്യപ്പെടാത്തിടത്തോളം കാലം അവയവങ്ങൾ മൃത മാണ് എന്ന് അപ്പസ്തോലൻ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു (എഫേ 4: 15). സഭയെ ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമായി ചിത്രീകരിക്കുമ്പോഴും (1 തിമോ 3: 15) സഭയുടെ ഐക്യത്തെയാണ് അപ്പസ്തോലൻ അടിവരയിട്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നത്. ഈ ഐക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകളെ എഫേ 4: 3-6 ൽ അപ്പസ്തോലൻ സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്: "സമാധാനത്തിന്റെ ബന്ധത്തിൽ ആത്മാവിന്റെ ഐക്യം നിലനിറുത്താൻ ജാഗരൂകരാ യിരിക്കുവിൻ. ഒരേ പ്രത്യാശയിൽ നിങ്ങൾ വിളിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ഒരു ശരീരവും ഒരു ആത്മാവുമാണുള്ളത്. ഒരു കർത്താവും ഒരു വിശ്വാസവും ഒരു ജ്ഞാനസ്നാനവുമേയുള്ളൂ. സകലതിലും ഉപ രിയും സകലതിലൂടെയും സകലതിലും വർത്തിക്കുന്നവനും നമ്മു ടെയെല്ലാം പിതാവുമായ ദൈവം ഒരുവൻ മാത്രം."

സഭയുടെ ഐക്യത്തെ ഹനിക്കുന്ന എല്ലാവിധ ഭിന്നതകളിൽ നിന്നും (ശീശ്മകളിൽനിന്നും പാഷണ്ഡതകളിൽ നിന്നും) വിട്ടു നിൽക്കാനും പൗലോസ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട് (1 കോറി 1:10; തീത്തോ 3:10; ഗലാ 1:8).

സഭയുടെ ഏകത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും ആധാരപരമായ ശില പത്രോ സിന്റെ പ്രഥമതയും പ്രാധാന്യവുമാണ്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, സകലവിശ്വാസികളും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത്തിലും കൂട്ടായ്മയിലും നിലനിൽക്കുവാ നായി (in fidei et communionis unitate) അപ്പസ്തോല ഗണ ത്തിന്റെ തലവനായി പത്രോസിനെ നിയമിക്കുകയും അതുവഴി സഭ യുടെ കൂട്ടായ്മയുടെ അടിസ്ഥാന തത്വവും ദൃശ്യ അടയാളവുമായി പത്രോസിനെ മാറ്റുകയും ചെയ്തു." (D 1821). സഭയുടെ ഏകത്വ ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും പ്രാമാണികമായ ചാക്രികലേഖനമായി കരുതപ്പെടുന്ന "സാതിസ് കൊഗ്ഞീത്തും" (satis Cognitum) ൽ ലെയോ 13-ാ മൻ മാർപാപ്പ നടത്തുന്ന പ്രസ്താവനയും ശ്രദ്ധാർഹ മാണ് "സഭ വിശ്വാസത്തിലും ഭരണത്തിലും കൂട്ടായ്മയിലും ഒന്നാ യിരിക്കണം എന്ന് ദിവ്യരക്ഷകന് നിർബന്ധമുള്ളതിനാൽ അവി ടുന്ന് പത്രോസിനെയും അവന്റെ പിൻഗാമികളെയും കൂട്ടായ്മയുടെ കേന്ദ്രമായി നിയോഗിച്ചു" (D 1960). പത്രോസിന്റെ റോമിലെ സിംഹാസനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും പ്രാമുഖ്യവും ചോദ്യം ചെയ്യു

ന്നതിലൂടെയാണ് സഭയിലെ ആരംഭകാല ശീശ്മകൾ രൂപംകൊ ണ്ടത് എന്ന് നമുക്ക് അറിവുള്ളതാണല്ലോ. AD 589 ൽ അന്ത്യോ ക്യൻ സഭയിലെ ശീശ്മകളും പിളർപ്പും 1054 ൽ ഗ്രീക്കുസഭയിൽ നടന്ന വലിയ പിളർപ്പുമൊക്കെ പത്രോസിന്റെ റോമിലെ സിംഹാ സനത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തതിന്റെ അനന്തരഫലമായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനാൽ സഭയുടെ ഏകത്വത്തിൽ മാർപാപ്പയുടെ സ്ഥാനം വലുതാണ് എന്ന വസ്തുത ഓർമ്മിക്ക പ്പെടേണ്ടതാണ് .

സഭയുടെ ഐക്യത്തിന് സഭാപിതാക്കന്മാർ ഏറെ ഊന്നൽ നൽകിയിരുന്നു. ഇതര പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും മതവിശ്വാ സസംഹിതകളിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം വ്യതിരിക്തമാകുന്നത് അതിന്റെ വിശ്വാസപരമായ ഐക്യത്തിലാണെന്ന് സഭാപിതാവായ വി. ഇരണേവൂസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. "ലോകമാസകലമുള്ള മനുഷ്യൻ ഒരേ സൂര്യന്റെ പ്രകാശം അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെ സകല ജനപ ദങ്ങളിലുമുള്ള മനുഷ്യൻ ഒരേ രക്ഷാസന്ദേശം ഗ്രഹിക്കുകയും ഏക സത്യത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" (*Adv. Haer.* I. 10.2) എന്ന ഇരണേവൂസിന്റെ പ്രസ്താവന സഭയുടെ ഏകത്വത്തെ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്നതാണ്. മാമ്മോദീസാവേളയിൽ ഏറ്റുപറയു ന്നതിനായി രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആരംഭകാല വിശ്വാസപ്രഖ്യാപന ങ്ങളിൽ സഭയുടെ ഏകത്വം വിശ്വാസസത്യമായി ഏറ്റുപറഞ്ഞിരു ന്നു. ഒരിജൻ (*De Prin.* I. 4), ഇരണേവൂസ് (*Adv. Hear.* III. 4.2) തെർത്തുല്യൻ (*De Praese.* 13) തുടങ്ങിയവരുടെ വിശ്വാസസംഹി തകൾ ഇതിന് ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. സഭയിൽനിന്നു ഭിന്നിച്ചു പോകുന്നവർക്ക് രക്ഷ അസാധ്യമാകുംവിധം സഭയുടെ ഏകത്വം അവികലമാണെന്ന് വി. സിപ്രിയാനും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (*De unit.* 4). മധ്യകാലദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ വി. തോമസ് അക്വീനാസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സഭയുടെ ഏകത്വത്തിന് മൂന്ന് മാനദണ്ഡങ്ങളാ ണുള്ളത്.

(i) എല്ലാവിശ്വാസികൾക്കും പൊതുവായുള്ള ഏകവിശ്വാസം

(ii) നിത്യരക്ഷയെക്കുറിച്ച് എല്ലാവിശ്വാസികൾക്കുമുള്ള ഏക പ്രത്യാശ

(iii) ദൈവസ്നേഹവും അതിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന പരസ്നേഹവും പരസ്പരസഹായവും.

വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം എന്നീ ദൈവിക പുണ്യങ്ങ ളോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് വി. അക്വീനാസ് സഭയുടെ ഏകത്വത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് (*Exp. Symb.* a. 9). സഭയുടെ ഏകത്വത്തി ലുള്ള വിശ്വാസം നിത്യരക്ഷയ്ക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും അക്വീനാസ് സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്.

സഭയുടെ ഏകത്വം എന്നത് സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ 23 സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ് കത്തോലിക്കാസഭ. വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ ആരാധനാക്രമവും ആധ്യാത്മികതയും അധികാരഘടനയുമുള്ള ഓരോ സഭകളുടെയും തനിമകളെ ഇതരസഭകൾ ആദരവോടെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സഭാചരിത്രത്തിൽ ശക്തമായ ചില റീത്തുകൾ ദുർബ്ബലരായ റീത്തുകളെ വിഴുങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുകയോ അവയുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളെ തമസ്കരിച്ച് തങ്ങളുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങൾ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം (ഉദാ: ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ്). എന്നാൽ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഓരോ വ്യക്തി സഭയോടും സ്വന്തം തനിമ വീണ്ടെടുക്കാനും അന്യൂനമായി പരിരക്ഷിക്കാനും ആവശ്യപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തത്. എല്ലാ വ്യക്തിസഭകളെയും ഐക്യരൂപ്യത്തിലെത്തിക്കുന്നതിലൂടെയല്ല മറിച്ച് വിവിധ സഭകളുടെ തനിമകളെ ആദരവോടെ അംഗീകരിക്കുന്നതിലൂടെ ഉളവാക്കുന്ന കൂട്ടായ്മയിലൂടെയാണ് സഭയുടെ ഏകത്വം ദൃശ്യമാകുന്നത്.

ഏകത്വത്തിന്റെ പ്രായോഗികമാനം

സഭ ഏകമാണ് എന്ന വിശ്വാസസത്യം പ്രവർത്തനനിരതമാകണമെങ്കിൽ താഴെപ്പറയുന്ന മണ്ഡലങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിയേണ്ടതുണ്ട്. വിസ്താരഭയം മൂലം അവയെ സാംഖികമായി അവതരിപ്പിക്കാനേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ.

- ഒന്നാമതായി, ഓരോ വിശ്വാസിയും സഭ നൽകുന്ന പ്രബോധനത്തെ അംഗീകരിച്ച് വിശ്വസ്തതയോടെ ജീവിക്കണം.
- രണ്ടാമതായി, സഭയിലെ വൈവിധ്യങ്ങളെ പരസ്പരബഹുമാനത്തോടെ മനസ്സിലാക്കണം. തെറ്റിദ്ധാരണകൾ മൂലം വിവിധ റീത്തുകൾ പരസ്പരം ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള മുറിവുകൾ ഉണക്കാൻ ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമം നടത്തണം.
- മൂന്നാമതായി, വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ സഭാകൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നു ഭിന്നിച്ചുപോയിട്ടുള്ള സഭകളെയും വ്യക്തികളേയും ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച ഏക സഭയിലേക്കു തിരികെ കൊണ്ടുവരാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ ഔദ്ധത്യം വെടിഞ്ഞ് എളിമയോടെ ആരംഭിക്കണം.
- നാലാമതായി, സഭൈക്യം എന്നത് ആണ്ടുവട്ടത്തിലെ ഒരു ആഴ്ചമാത്രം നീളുന്ന ചിന്തയാകാതെ, സഭയിൽ സദാ സജീവമാകേണ്ട ചിന്തയായി സകലവിശ്വാസികളിലും വളർത്തിയെടുക്കണം.

- അഞ്ചാമതായി, വിഘടിത വിഭാഗങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുമ്പോൾ തന്നെ അവയുടെ കാരണം കണ്ടെത്തി പരിഹരിക്കാനും നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങൾ മൂലം സഭയിൽ ഭിന്നതയുളവാക്കുന്നവർക്കെതിരേ അനുയോജ്യമായ നടപടികൾ അനുയോജ്യമായ സമയത്ത് എടുക്കാനും കഴിയണം.
- ആറാമതായി, സഭാംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള എല്ലാവിധ ഭിന്നതയും മാത്സര്യബുദ്ധിയും കിടമത്സരങ്ങളും സഭയുടെ ഐക്യത്തിനു ഹാനികരമാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ് മത്സരബുദ്ധിക്കു പകരം കൂട്ടായ്മയുടെ അരൂപി സഭയിൽ വളർത്തുവാനുള്ള ശ്രമമുണ്ടാകണം.
- ഏഴാമതായി, സഭയുടെ ഏക അധികാരിയായ ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയായ മാർപാപ്പായുടെ പ്രബോധനത്തോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്നതായിരിക്കണം സഭയിലെ എല്ലാ പ്രബോധനങ്ങളും. സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ വിശ്വാസികൾക്ക് യഥാസമയം പരിശീലനം നൽകാൻ സഭയ്ക്കു കഴിയണം.

സഭ പരിശുദ്ധമാണ്

പരിശുദ്ധി എന്നതിലൂടെ പരമപരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തോട് സൃഷ്ടിക്കു തോന്നുന്ന ആഭിമുഖ്യം എന്നാണ് പ്രഥമത വിവക്ഷിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധിയെ വ്യക്തിപരമായും (subjective) വസ്തുതാപരമായും (objective) മനസ്സിലാക്കാനാകും. വ്യക്തിപരമായ പരിശുദ്ധി എന്നതിലൂടെ പാപത്തെ വിട്ടുപേക്ഷിച്ച് വരപ്രസാദത്തിലൂടെ ദൈവത്തോട് ഐക്യപ്പെടാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാണ്. എന്നാൽ, വ്യക്തികളിലും പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലുമുള്ള വസ്തുതാപരമായ പരിശുദ്ധി എന്നതിലൂടെ ദൈവിക ശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ശാശ്വതമായ സമർപ്പണം, അതിലൂടെയുള്ള മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ വിശുദ്ധീകരണം എന്നിവയാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

സഭ അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തിലും ലക്ഷ്യത്തിലും പ്രവർത്തന മാർഗ്ഗത്തിലും പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഫലത്തിലും പരിശുദ്ധമാണ്. "മിസ്റ്റിചി കോർപോരിസ്" (mystici corporis) എന്ന ചാക്രിക ലേഖനത്തിൽ 12-ാം പീയൂസ് മാർപാപ്പ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ "സഭ തന്റെ പരിശുദ്ധ കൂദാശകളിലൂടെ വിശ്വാസികൾക്കു ജന്മം നൽകിയും, തനിക്കു ലഭിച്ച സത്യവിശ്വാസം അന്യൂനവും അവികലവുമായി കാത്തുസൂക്ഷിച്ചും, തന്റെ പരിശുദ്ധ നിയമങ്ങളിലൂടെ വിശ്വാസികളെ സുവിശേഷാദർശങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചും തന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ വരങ്ങളാലും അത്ഭുതകരമായ ഉല്പാദനശക്തിയാലും അസംഖ്യം രക്തസാക്ഷികൾക്കും കന്യകമാർക്കും വേദപാരംഗതന്മാർക്കും ജന്മം നൽകിയും സഭ തന്റെ നിർമ്മലതയ്ക്കും പരിശുദ്ധിക്കും

സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു”(11). സഭ ക്രിസ്തുവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും ക്രിസ്തു എന്ന രക്ഷാകരരഹസ്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയുമാകയാൽ പരിശുദ്ധയാണ്. സഭയെ നിരന്തരം പരിപാലിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് എന്നതും സഭയുടെ പരിശുദ്ധിയുടെ ലക്ഷണമാണ്. ദൈവമഹത്വം, മനുഷ്യരുടെ വിശുദ്ധീകരണം എന്നീ പരിശുദ്ധ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു എന്നതും സഭയുടെ വിശുദ്ധിക്കുകാരണമാണ്. എല്ലായുഗങ്ങളിലുമുള്ള വിശ്വാസികളുടെയിടയിൽനിന്നും ധീരോചിതമായ വിശുദ്ധജീവിതം നയിക്കുന്ന വിശുദ്ധരും രക്തസാക്ഷികളും രൂപം കൊള്ളുന്നു എന്നതും സഭയുടെ അനുസ്യൂതമായ വിശുദ്ധിയുടെ തെളിവാണ്.

സഭയുടെ വിശുദ്ധി വി. ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതമാണ്. മുഴുവൻ ലോകത്തെയും തന്റെ വിശുദ്ധിയാൽ നവീകരിക്കുന്ന പുളിമാവായാണ് ക്രിസ്തു സഭയെ വിവക്ഷിക്കുന്നത് (മത്താ 13:33). ഭൂമിയുടെ ഉപ്പ് (മത്താ 5:13), ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശം (മത്താ 5:14) തുടങ്ങിയ സംജ്ഞകളും സഭയുടെ പരിശുദ്ധിയെയാണ് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. വിശ്വാസികളെ “വിശുദ്ധർ” എന്നാണ് പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് (1 കോറി 1:2). കറയോ ചുളിവോ ഇല്ലാത്ത നിർമ്മലവധുവായി സഭയെ മാറ്റുവാനാണ് ക്രിസ്തു കുരിശിൽ മരിച്ചത് എന്ന് പൗലോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട് (എഫേ 5:25-27; തീത്തോ 2:14). ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരവും പരിശുദ്ധാത്മ ആലയവുമാകയാൽ സഭയുടെ പരിശുദ്ധി അവിതർക്കിതമാണ് (1 കോറി 12:12).

സഭയുടെ പരിശുദ്ധി എന്നതിലൂടെ സഭാംഗങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ പരിശുദ്ധി എന്നതിനുപരി സഭയ്ക്കു ക്രിസ്തുവുമായുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത് എന്നു വ്യക്തമാണ്. സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ തുടർച്ചയും ശരീരവുമാകയാൽ പരിശുദ്ധയാണ്; സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനം തുടരുന്നതിനാൽ സഭയുടെ പ്രബോധനം പരിശുദ്ധമാണ് എന്നീ അർത്ഥത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാർ സഭയുടെ പരിശുദ്ധിയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാകുന്നു (St. Justin, Apol. I-14-17; Origin, Contra. Cels. III. 29). എന്നാൽ, വി. തോമസ് അക്വീനാസ് സഭയുടെ വിശുദ്ധി എന്നതിലൂടെ സഭാംഗങ്ങളുടെ വിശുദ്ധിയാണ് പ്രഥമത പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത് എന്നു വാദിക്കുന്നുണ്ട്. “ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുരക്തത്താൽ കഴുകി ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവരും പരിശുദ്ധാത്മവരദാനങ്ങളാൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടവരും പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെ വാസഗേഹങ്ങളായി തീർന്നവരും നിരന്തരം വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമായതിനാൽ സഭ പരിശുദ്ധയാണ്

എന്നതാണ് അക്വീനാസിന്റെ നിലപാട് (Expo. Symb. a. 9). എന്നാൽ ഇവിടെയും അംഗങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ വിശുദ്ധീകരണ യത്നങ്ങൾക്കല്ല അവരുടെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനായി ദൈവം നടത്തുന്ന ഇടപെടലുകൾക്കാണ് വി. അക്വീനാസും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത് എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാനാവും.

അംഗങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ വിശുദ്ധിക്ക് സഭ എക്കാലവും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നുണ്ട് എന്നു മാത്രമല്ല സഭയുടെ ലക്ഷ്യംതന്നെ മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ വിശുദ്ധീകരണമാണ്. എന്നാൽ വ്യക്തിപരമായ വിശുദ്ധിയിൽ കുറവോ ഭംഗമോ വന്നവർ പരിശുദ്ധസഭയുടെ അംഗങ്ങളല്ലാതായി തീരുന്നതായി സഭ ഒരിക്കലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. നോവാസിയനിസം, മൊണ്ടാനിസം തുടങ്ങിയ പാഷണ്ഡതകൾ മാരക പാപം ചെയ്യുന്നവർക്ക് സഭയുടെ അംഗത്വം നഷ്ടമാകുന്നതായി പഠിപ്പിച്ചപ്പോൾ സഭ പ്രസ്തുത പഠനങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുകയാണുണ്ടായത്. മാരകപാപികൾക്ക് സഭാംഗത്വം നഷ്ടമാകുന്നു എന്നവാദം സഭ രക്ഷയുടെ ദൃശ്യമായ അടയാളമാണ് എന്ന സത്യത്തിന്റെ ലംഘനമാണെന്ന് വി. ആഗസ്തീനോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു (Ioan tr. 6. 12). മാരകപാപിയിൽ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം പ്രസ്തുത വ്യക്തി സഭാംഗം തന്നെയാണ് എന്ന് ആഗസ്തീനോസ് വാദിക്കുന്നു (Enarr in Ps 128.8). പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു വിപ്ലവകാലത്ത് മാർട്ടിൻ ലൂഥറും പാപത്തിലൂടെ സഭാംഗത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നതായി വാദിച്ചപ്പോഴും സഭ അതിനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ക്ലെമെന്റ് 11-ാമൻ മാർപാപ്പായും പോൾ ആറാമൻ മാർപാപ്പായും ഇതേക്കുറിച്ച് വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട് (D 1422-1428). പോൾ ആറാൻ പാപ്പായുടെ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധേയമാണ്. “പാഷണ്ഡത, ശീശ്മ എന്നിവ ഒരുവനെ സഭാഗാത്രത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ, പാപം അത് എത്രമേൽ മാരകമാകട്ടെ, ഒരു വ്യക്തിയെ സഭാഗാത്രത്തിൽനിന്ന് വേർപിരിക്കുന്നില്ല” (Mysti. Corp. 12). പാപികളെ സഭയിൽനിന്നും പുറന്തള്ളുകയല്ല പാപികളെ രക്ഷിക്കാൻ സഭയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വരപ്രസാദത്താൽ അവരെ വിശുദ്ധീകരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത് എന്നതാണ് സഭയുടെ നിലപാട്.

കളകളുടെ ഉപമയിലും (മത്താ 13:24-30) വലയുടെ ഉപമയിലും (മത്താ 13:47-50) ദുഷ്ടനും ശിഷ്ടനും തോളോടുതോൾ ചേർന്നു വളരുന്ന ദൈവരാജ്യവ്യവസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചാണ് ക്രിസ്തു പഠിപ്പിക്കുന്നത്. മരണംവരെ മാനസാന്തരത്തിന്റെ വാതിൽ സഭയിൽ തുറന്നു കിടക്കുകയാണെന്നു സാരം. സഭാംഗങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കാൻ

സാഹോദര്യത്തെപ്രതി ഓരോ വിശ്വാസിയും പരിശ്രമിക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ച് ഈശോ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകുന്നുണ്ട് (മത്താ 18:15-17). ആദിമസഭയും മാരക പാപങ്ങൾക്ക് മഹറോൻ ശിക്ഷ നൽകിയിരുന്നില്ല (1 കോറി 11:18; 2 കോറി 12:20).

പരിശുദ്ധിയുടെ പ്രായോഗികമാനം

സഭ പരിശുദ്ധമാണ് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വിശ്വാസികളുടെ അനുദിന ജീവിതത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കേണ്ട വസ്തുതയാണ്. ഇതിനു സഹായകമായ ചില മേഖലകളെ സംഖ്യാപരമായി മാത്രം താഴെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

(i) ഓരോ വിശ്വാസിയും തന്റെ മഹനീയമായ വിളിക്കുചേർന്ന വിശുദ്ധിയുടെ ജീവിതം നയിക്കാൻ സദാ ജാഗ്രത പാലിക്കണം. സഭാംഗങ്ങളുടെ പാപപങ്കിലമായ ജീവിതം സഭയുടെ പരിശുദ്ധിക്ക് കളങ്കവും വിപരീത സാക്ഷ്യവുമാണ്.

(ii) സഭ പരിശുദ്ധമാകയാൽ സഭയുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ നടത്തിപ്പിൽ പരിശുദ്ധി പാലിക്കണം. അഴിമതി, സ്വജന പക്ഷപാതം, നിയമനം, പ്രവേശനം തുടങ്ങിയവയോടനുബന്ധിച്ച് നിർബന്ധ പിരിവുകൾ, കോഴകൾ തുടങ്ങിയവ സഭാസ്ഥാപനങ്ങളിൽ സംഭവിക്കരുത്. സഭാ സ്ഥാപനങ്ങൾ സാധുക്കളുടെ അത്താണിയായി മാറുമ്പോഴാണ് സഭയുടെ പരിശുദ്ധി പ്രശോഭിതമാകുന്നത്.

(iii) സഭയുടെ പരിശുദ്ധി ആന്തരികമാണ്. ആന്തരികത ചോർന്നുപോകുമ്പോഴാണ് ബാഹ്യമായവയിൽ അമിത ശ്രദ്ധ കൈവരുന്നത്. സഭയുടെ ശ്രദ്ധ ബാഹ്യമായ ജംഗമങ്ങളിലും ആഘോഷങ്ങളിലും അലങ്കാരങ്ങളിലും ആവരണങ്ങളിലും മാത്രം ഒതുങ്ങിപ്പോവുന്നത് സഭയുടെ പരിശുദ്ധിക്ക് ഭംഗം വരുത്തുന്നു.

(iv) സഭ തന്റെ വിശുദ്ധീകരണ ദൗത്യം നിറവേറ്റുന്നത് പ്രഥമത കൂദാശകളുടെ പരികർമ്മത്തിലൂടെയാണ്. സഭാംഗങ്ങളുടെ കൗദാശിക ജീവിതത്തിനും അതുവഴിയുള്ള ജീവിത നവീകരണത്തിനും സഭയിൽ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

(v) സീസറിന്റെ ഭാര്യ പരിശുദ്ധയായാൽ പോരാ അത് സകലരും അംഗീകരിക്കുകയും വേണം എന്ന തത്വം സഭാനേതൃത്വത്തിനും ബാധകമാണ്. സഭയിലെ വൈദികരുടെയും ഇതര അധികാരികളുടെയും വ്യക്തിജീവിതവും സമൂഹജീവിതവും സുതാര്യവും മാതൃകാപരവുമാകുമ്പോഴാണ് സഭയുടെ പരിശുദ്ധി ആയിരം സൂര്യതേജസ്സോടെ പ്രശോഭിക്കുന്നത്.

സഭ സാർവ്വത്രികമാണ്

കത്തോലിക്കാസഭ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ സാർവ്വത്രികസഭ എന്നാണ്. ഗ്രീക്കിലെ കാത്ത് (Kath), ഹോളോൻ (holon) എന്നീ പദങ്ങളുടെ സംയുക്തരൂപമാണ് "കത്തോലിക്കാ" എന്ന പദം. "ഹോളോൻ" എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന് "എല്ലായിടത്തും" എന്ന അർത്ഥമാണുള്ളത്. "കാത്ത്" എന്നത് "ആയിത്തീരുക" എന്ന അർത്ഥമുള്ള ക്രിയയുടെ സംക്ഷിപ്ത രൂപമാണ്. എല്ലായിടത്തും ആയിത്തീരേണ്ട സഭ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് കത്തോലിക്കാ സഭ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാണ് പദോൽപ്പത്തിയെ വിശകലനം ചെയ്തത്. ലോകം മുഴുവനും വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള സഭ എന്ന യഥാർത്ഥ അർത്ഥത്തിലും (actual meaning) ലോകത്തി ലെ സകല മനുഷ്യരുടെയും രക്ഷാമാർഗ്ഗം എന്ന ഗുണപരമായ അർത്ഥത്തിലും (Virtual meaning) സാർവ്വത്രികം അഥവാ കാതോലികം എന്ന പദത്തെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ലോകത്തിന്റെ അതിരുകളോളവും അവസാനത്തോളവും രക്ഷാസന്ദേശമെത്തിക്കാൻ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സഭ തീർച്ചയായും സാർവ്വത്രികമാകേണ്ടതുണ്ട്. ആരും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ദൈവിക പദ്ധതി (യോഹ 3:16) നിറവേറ്റപ്പെടുന്നത് സഭയിലൂടെയാണ്. അതിനാൽ സകലരും രക്ഷയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലെത്തുന്നതുവരെ അലസത വെടിഞ്ഞ് കർമ്മോത്സുകയാകാൻ സഭയെ നിരന്തരം പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഗുണമാണ് സാർവ്വത്രികത എന്നത്. പഴയനിയമത്തിലെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായ ഇസ്രായേലിന്റെ രക്ഷാ സങ്കൽപ്പം ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ രക്ഷയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതായിരുന്നെങ്കിലും വരാനിരിക്കുന്ന മിശിഹായുടെ രാജ്യത്തിലെ രക്ഷയിൽ സകല ജനപദങ്ങൾക്കും പങ്കാളിത്തമുണ്ടാകുമെന്ന് പഴയനിയമ ജനത വിശ്വസിച്ചിരുന്നു (ഉൽപ 18:18; 26:4; 28:14; സങ്കീ 2:8; 21:28; ഏശ 2:2; 11 :40; 45:22; എസെ 17:22-24; ദാനി 2:35; മലാ 1:11). സകലജനപദങ്ങളോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു കഴിയുമ്പോഴാണ് ലോകാവസാനം സംഭവിക്കുന്നത് എന്ന് ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് (മത്തായി 24:14; ലൂക്കാ 24:47). സകലജനപദങ്ങളോടും (മത്താ 28:19; മർക്കോ 16:15), ലോകത്തിന്റെ അതിരുകൾ വരെയും (അപ്പ 1:8) സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാനുള്ള ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ദൗത്യം തന്നെ സഭ ഉത്ഭവത്തിലേ സാർവ്വത്രികത ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവാണ്.

സാർവ്വത്രികതയ്ക്കുള്ള സഭയുടെ പ്രയാണം അപ്പസ്തോലിക കാലംമുതലേ ആരംഭിച്ചിരുന്നു ജറുസലേം കേന്ദ്രീകരിച്ച് സമരി

യായിലും യൂദയായിലും അന്ത്യോക്യാ കേന്ദ്രീകരിച്ച് വിജാതീയ രുടെയിടയിലും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെട്ടു. പൗലോസ് അപ്പ സ്തോലന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ വിജാതീയരുടെയിടയിൽ സഭ അത്ഭുതാവഹമായ വളർച്ചനേടി. "കത്തോലിക്കാസഭ" എന്ന പദം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത് അന്ത്യോക്യായിലെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസാണ് (*Symr*. 8.2). "എവിടെ ക്രിസ്തുവുണ്ടോ അവിടെ കത്തോലിക്കാ സഭയുണ്ട്" എന്നതാണ് ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ പ്രസ്താവന. സാർവ്വ ത്രികം എന്നതോടൊപ്പം സത്യസഭ (orthodox church) എന്ന അർത്ഥ ത്തിലും ഇഗ്നേഷ്യസ് ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (*Poly*. 16.2). ജറുസലേമിലെ വി. സിറിൾ "കാതോലികം" എന്ന പദത്തെ ലോക മാസകലമുള്ള സഭയുടെ വ്യാപ്തി എന്ന അർത്ഥത്തിലും സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ ലോകത്തിനാകമാനം ബാധകമാണെന്ന അർത്ഥ ത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (*Cat*. 18.23). ഭൂമി മുഴുവനും നിറ ഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന സഭ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കാതോലികം എന്ന പദത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന വി. ആഗസ്തീനോസിന്റെ അഭിപ്രായ ത്തിൽ (*Sermo* 46, 14) സഭയുടെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാന ഗുണവും ഇതുതന്നെയാണ്.

വി. അക്വീനാസ് സഭയുടെ കാതോലികതയെ മൂന്ന് അർത്ഥ ത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്:

(i) സഭ ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ കാതോ ലികമാണ്.

(ii) സഭയിൽ സകല ജനപദങ്ങൾക്കും ഗോത്രങ്ങൾക്കും അംഗ ത്വമുള്ളതിനാൽ സഭ കാതോലികമാണ്.

(iii) മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ - ആദ്യമായി മരണ മടഞ്ഞ ആബേലിന്റെ കാലംമുതൽ - ലോകാവസാനം വരെ സഭയുള്ളതിനാൽ സഭ കാതോലികമാണ്.

സഭ അതിന്റെ വ്യാപ്തിയിലും (Space), കാലത്തിലും (Time) ഉള്ളടക്കത്തിലും (Content) കാതോലികമാണെന്ന് വി. അക്വീനാസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു.

സഭയുടെ സാർവ്വത്രികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏറ്റവും പ്രസ ക്തമായ പ്രായോഗിക പ്രശ്നം ഇതരമതങ്ങളുടെ രക്ഷയെക്കുറി ച്ചുള്ളതാണ്. "സഭയ്ക്കു പുറമേ രക്ഷയില്ല" എന്ന വി. സിപ്രിയാന്റെ പ്രസ്താവനയുടെ നിഷ്കൃഷ്ടതയെ രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺ സിൽ ഊന്നിപ്പറയുന്നില്ലെങ്കിലും രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തിൽ തിരുസ്സഭയുടെ അദ്വിതീയമായ സ്ഥാനത്തെ സൂനഹദോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇതരമത വിഭാഗങ്ങളോടുള്ള സഭയുടെ സമീപനം എപ്രകാരമായിരിക്കണം എന്നത് പ്രസക്തമായ പ്രശ്ന മാണ്.

രക്ഷയും ജ്ഞാനസ്നാനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്കാ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന സത്യങ്ങളാണ് ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. രക്ഷയുടെ അടയാളമായ കൂദാശയാണ് മാമ്മോ ദീസാ. ഈശോ മിശിഹായുടെ കുരിശുമരണത്തിലൂടെ സംജാത മായ വരപ്രസാദത്തിൽ പങ്കുചേരുന്ന കൂദാശയാണിത്. ഈ കൂദാ ശയിലൂടെ ജന്മപാപവും കർമ്മപാപങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അതും നീങ്ങി തിരുസ്സഭയിൽ അംഗത്വവും ദൈവമക്കളുടെ സ്ഥാനവും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ഈ കൗദാശിക വരപ്രസാദം പൂർണ്ണമായും ദൈവ ത്തിന്റെ ദാനമാണ്. അതിന്റെ ഉറവിടമാകട്ടെ ഈശോയുടെ കുരി ശിലെ ബലിയും.

കുരിശുമരണത്തിന്റെ വരപ്രസാദത്തിൽ കൗദാശികമായി പങ്കു ചേരാനുള്ള വിളി ലഭിച്ചവരാണ് സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ. സഭയിൽ അംഗങ്ങളല്ലാത്തവരെയും രക്ഷിക്കാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയും, കാരണം അവിടുത്തേക്ക് യാതൊന്നും അസാധ്യമല്ല. അക്രൈസ്ത വരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ രക്ഷയും ഈശോയുടെ കുരിശുമരണത്തിന്റെ യോഗ്യതയാലാണ് ലഭിക്കുന്നത്. കുരിശിലെ ബലിയുടെ വരപ്രസാദം കൂദാശകളിലൂടെ സൗജന്യദാനമായി നമുക്ക് നൽകുന്ന ദൈവത്തിന്, തനിക്കുമാത്രം അറിയാവുന്ന വഴി കളിലൂടെ മറ്റു മനുഷ്യർക്കും വരപ്രസാദത്തെ സംലഭ്യമാക്കുവാൻ കഴിയും. ഇത് പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിന്റെ തീരുമാനവും ദൈവി കനടപടിയുടെ ഭാഗവുമാണ്. തന്മൂലം മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചില്ല എന്ന ഒറ്റക്കാരണത്താൽ പ്രസ്തുത ആത്മാക്കളെല്ലാം നരകത്തി ലെത്തി എന്നു വാദിക്കുന്നത് സഭാ പഠനങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണ്. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ അന്യമതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠന ങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പായുടെ കൈയ്യൊപ്പോടെ 1991 മെയ്മാസം 19-ാം തീയതി സുവിശേഷവത്ക്ക രണത്തിനായുള്ള തിരുസംഘം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച "സംവാദവും പ്രഘോഷണവും" (Dialogue and Proclamation) എന്ന പ്രമാണ രേഖയുടെ 29-ാം ഖണ്ഡിക ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

"രക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യരും വ്യത്യസ്തമായ വിധത്തി ലാണെങ്കിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം വഴി യേശുവിന്റെ രക്ഷാകരരഹസ്യത്തിലാണ് പങ്കുചേരുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വാസം വഴി ഈ സത്യം അറിയുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരാകട്ടെ തങ്ങ

ളുടെ രക്ഷയുടെ ഉറവിടം ക്രിസ്തുവാണെന്ന് അറിയാതെ ജീവിക്കുന്നു. രക്ഷയുടെ രഹസ്യം അവരിലെത്തി ചേരുന്നത് ദൈവത്തിനു മാത്രം അറിയാവുന്ന വഴികളിലൂടെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അദൃശ്യമായ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയാണ്... തങ്ങളുടെ രക്ഷകനെ അറിയാത്തപ്പോഴും അംഗീകരിക്കാത്തപ്പോഴും രക്ഷയുടെ ദാനം ദൈവം അവർക്കും നൽകുന്നു (cf. AG 3,9,11).

മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിക്കാത്തവരെല്ലാം നരകത്തിലെത്തില്ല എന്നത് ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെ വ്യക്തമാണല്ലോ. മാമ്മോദീസാ ലഭിക്കാതെ മരിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ രക്ഷയെക്കുറിച്ചും ഇതേ രീതിയിൽ തന്നെ വിശദീകരിക്കാനാവും. മാമ്മോദീസായുടെ കൗദാശിക വരപ്രസാദം ലഭിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും കുരിശിലെ ബലിയുടെ വരപ്രസാദത്തിൽ "ദൈവത്തിനുമാത്രം അറിയാവുന്ന വഴികളിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അദൃശ്യമായ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ" ദൈവം പങ്കാളിത്തം നല്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അപ്രകാരം മരണമടയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെല്ലാം നരകത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു എന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന സെക്ടുകളുടെ നിലപാട് സത്യവിശ്വാസത്തിനു നിരക്കാത്തതും സഭാവിരുദ്ധവുമാണ്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ വരവിനുമുമ്പേ മരിച്ചവരുടെ രക്ഷയെക്കുറിച്ചും ഇതേ മാനദണ്ഡമനുസരിച്ച് നമുക്ക് വിശദീകരിക്കാനാവും.കുരിശിലെ ബലിയുടെ വരപ്രസാദം കാലാതിവർത്തിയാകയാൽ അതിന്റെ വരപ്രസാദവും കാലത്തിന്റെ അതിർവരമ്പുകളില്ലാതെ സകല കാലത്തും ജീവിച്ചിരുന്നവർക്ക് ലഭ്യമാക്കാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയും. വി.ആഗസ്തീനോസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലെ "ആബേലിന്റെ കാലം മുതലുള്ള സഭ" (ecclesia ab Abel) എന്ന ആശയം ഇതിനോടു ചേർത്തുവായിക്കേണ്ടതാണ്. യേശുവിന്റെ സഭ ഭൂമിയിലില്ലാതിരുന്ന കാലം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ലോകസൃഷ്ടിക്കുശേഷം ആദ്യമായി മരണമടഞ്ഞ ആബേലിന്റെ കാലം മുതൽ സഭ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ആഗസ്തീനോസ് പഠിപ്പിച്ചു (Enas. in Ps. 118=Sermo 29,9). ചരിത്രത്തിലെ നിയതമായ സമയത്തും സ്ഥലത്തും നടന്ന സംഭവമാണ് കുരിശിലെ ബലി. എന്നാൽ അതിലൂടെ കൈവന്ന വരപ്രസാദം സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കതീതമായി സംലഭ്യമാക്കാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയും എന്ന സത്യം നാം ഗ്രഹിക്കണം.

മറ്റു മതസ്ഥരുടെ രക്ഷയെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, അവരുടെ സംസ്ക്കാരത്തെക്കുറിച്ചും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അങ്ങേയറ്റം ആദരവോടെയാണ് ക്രൈസ്തവർ പെരുമാറേണ്ടത്. ആരേയും അധിക്ഷേപിക്കുന്ന അരൂപി ക്രിസ്തുവിന്റെ അരൂപിയല്ല എന്ന സത്യം നാം മനസ്സിലാക്കണം.

സഭ ശ്ലൈഹികമാണ്

ശ്ലൈഹികം എന്ന വാക്ക് അപ്പസ്തോലൻ എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിനു സമാനമായ "ശ്ലീഹാ എന്ന സുറിയാനി പദത്തിൽനിന്നു രൂപംകൊണ്ടതാണ്. "അയയ്ക്കപ്പെട്ടവൻ" എന്നാണ് ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ക്രിസ്തുവിന്റെ 12 ശിഷ്യന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സാങ്കേതിക പദമായാണ് ഇത് പ്രചുരപ്രചരിതമായത്. തന്മൂലം "ശ്ലൈഹികം" എന്ന പദത്തിലൂടെ സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് എന്നാണർത്ഥമാക്കുന്നത്. അപ്പസ്തോലന്മാരാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഉത്ഭവത്തിലും (origin) അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനാധികാരമുള്ളതിനാൽ പ്രബോധനത്തിലും (teachings) ശ്ലൈഹികാധികാരത്തിന്റെ തുടർച്ചയുള്ളതിനാൽ പിന്തുടർച്ചയിലും (succession) സഭ ശ്ലൈഹികമാണ്. സഭയിലെ പ്രബോധനവും വിശ്വാസസത്യങ്ങളും അന്യൂനവും അവികലവുമായി തുടരുന്നത് സഭയിൽ അനുസ്യൂതമായി തുടരുന്ന ശ്ലൈഹിക പാരമ്പര്യത്തിലൂടെയാണ്. അഭിനവ സഭയെ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത് സഭയുടെ ശ്ലൈഹികത എന്ന ലക്ഷണമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ശ്ലൈഹികതയിലൂടെ സഭയുടെ ആധികാരികതയും കാലാതിവർത്തന സ്വഭാവവുമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

പഠിപ്പിക്കുക, നയിക്കുക, വിശുദ്ധീകരിക്കുക എന്നീ ത്രിവിധ ധർമ്മങ്ങൾ നൽകി ക്രിസ്തു 12 അപ്പസ്തോലന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അവരിലൂടെ സഭ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തതായി പുതിയ നിയമം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പിതാവു തന്നെ ഭരമേല്പിച്ച അധികാരവും ദൗത്യവുമാണ് ക്രിസ്തു അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു നൽകിയത് (യോഹ 20:22-23). ശ്ലൈഹികമായ അധികാരം എന്നതിലൂടെ താഴെപ്പറയുന്ന അധികാരങ്ങളാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്:

- സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുക (മത്താ 28:19; മർക്കോ 16:15)
- കെട്ടാനും അഴിക്കാനുമുള്ള അധികാരം വഴി പാപമോചനം നൽകുക (മത്താ 18:18; യോഹ 20:23)
- മാമ്മോദീസ നൽകുക (മത്താ 28:19)
- വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുക (ലൂക്കാ 22:19)
- ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാനപതികളും ദൈവരഹസ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകരുമാകുക (1 കോറി 4:1; 5:20)
- അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകരാകുക (2 കോറി 5:18)
- ദൈവജനത്തിന് രക്ഷാകരമായ നിയമങ്ങൾ നൽകുക (അപ്പ 15:28

-30; 1 കോറി 11:34)

- ശിക്ഷണ നടപടികൾ നടപ്പിലാക്കുക (1 കോറി 4:21)
- കൈവയ്പ്പിലൂടെ സഭയിലെ ശുശ്രൂഷാപരമായ അധികാരങ്ങൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യുക (അപ്പ 6:6; 14:22; 1 തിമോ 4:14)

മേൽപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങൾ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളിലൂടെ അനുസ്യൂതം പ്രവഹിക്കണമെന്ന് ക്രിസ്തു അഭില ഷിച്ചിരുന്നു. കാരണം പ്രസ്തുത അധികാരങ്ങൾ ഒരു തലമുറയിൽ മാത്ര മല്ല സകല തലമുറകളിലും സഭയിൽ പ്രവർത്തനനിരതമാകേണ്ടതുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ കൈവയ്പ്പിലൂടെ വി. പത്രോസിനും പത്രോസിലൂടെ അവന്റെ പിൻഗാമികളായ മാർപാപ്പാ മാർക്കും അവരുടെ ശ്ലൈഹികമായ അധികാരത്തോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന സകല മെത്രാന്മാർക്കും ശ്ലൈഹി കതയുടെ അധികാരങ്ങളും അന്യൂനമായ പ്രബോധനവരവും ലഭിക്കു ന്നു.

കത്തോലിക്കാ സഭയെ ഇതര സഭകളിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നത് അതിന്റെ അവിഭക്തവും അന്യൂനവുമായ ശ്ലൈഹിക പാരമ്പര്യമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ കൈവയ്പ്പിലൂടെ ലഭിച്ച ശ്ലൈഹികത അഭംഗുരം പരി പാലിക്കപ്പെട്ട ഒരേ ഒരു സഭ കത്തോലിക്കാ സഭയാണ്. 1529-ൽ പിളർന്നു വേർപെട്ടുപോയ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു സഭകൾക്കോ 1893-ൽ രൂപം കൊണ്ട പന്ത ക്കുസ്താ വിഭാഗങ്ങൾക്കോ മറ്റ് വിഘടിത വിഭാഗങ്ങൾക്കോ സഭയുടെ ശ്ലൈഹികതയിൽ പങ്കാളിത്തം ലഭിക്കുന്നില്ല. കാരണം അവയുടെ ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് ക്രിസ്തുവിൽനിന്നല്ല ഏതെങ്കിലും നേതാക്ക ന്മാരുടെ വിപരീത ചിന്തകളിൽ നിന്നാണ്. സഭാപിതാവായ ഇരനേവൂസ് പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ "ശ്ലൈഹിക അധികാരം അഭംഗുരം തുടർന്നുവരികയും മെത്രാന്മാരുടെ അധികാരം ഇപ്രകാരം നിയമാനുസൃതം അധികാരമു ള്ളവരുടെ കൈവയ്പ്പിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സഭ മാത്രമേ ശുദ്ധസഭ ആകുന്നുള്ളൂ (*Adv. Haer*.III. 3.3). മറ്റു പാഷണ്ഡ തകളും വിഘടിത വിഭാഗങ്ങളുമെല്ലാം അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തി നുശേഷമുണ്ടായതാകയാൽ അവയ്ക്കു ആധികാരികതയോ പരിശു ദ്ധിയോ ഇല്ല എന്ന് തെർത്തുല്യനും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. (*Adv. Marc*.IV.5). കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ശ്ലൈഹികതയുടെ തെളിവായി റോമിലെ മെത്രാന്മാരുടെ അഭംഗുരമായ പിൻതുടർച്ചയുടെ പട്ടികയും ഇരനേവൂസ് ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി (*Adv. Haer*.III.3.3; IV.26.2). ക്രിസ്തു സഭയുടെ ആദ്യ അടിത്തറയും അപ്പസ്തോലന്മാർ രണ്ടാം അടി ത്തറയുമാണെന്ന് വി. തോമസ് അക്വീനാസ് സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട് (*Expo. Symb*.a.9).

ലക്ഷക്കണക്കിന് വിഘടിത ഗ്രൂപ്പുകളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും തങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥ സഭ എന്ന അവകാശവാദവുമായി രംഗപ്രവേശനം ചെയ്യു മ്പോൾ ഏതാണ് യഥാർത്ഥ സഭ എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ ശ്ലൈഹികത ഏറ്റവും നല്ല മാനദണ്ഡമാണ്. "ഇന്നലത്തെ മഴയ്ക്കു കുരുത്ത തകര കൾ" പോലെ മുളച്ചുപൊന്തുന്ന സഭകൾക്ക് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാല ഘട്ടത്തോളം പഴക്കമില്ലെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ഇടിവെട്ടുമ്പോൾ കൂണുകൾ മുളച്ചുപൊന്തും അവയ്ക്ക് ആകർഷണവും അവേശവും കൂടു തലുണ്ടാകും എന്നാൽ രണ്ടു നാളുകൾക്കുള്ളിൽ അവ മണ്ണടിയുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ശ്ലൈഹിക സഭ കാലത്തിന്റെ വെല്ലു വിളികളെയും പാഷണ്ഡതകളെയും ശീശ്മകളെയും അതിജീവിച്ച് നിത്യതയിലേക്ക് പ്രയാണം തുടരുന്നു. കാരണം, അത് അപ്പസ്തോല ന്മാരാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിയപ്പെട്ടതാണ്.

സഭയുടെ ശ്ലൈഹികതയിലുള്ള വിശ്വാസം അഭംഗുരം സംരക്ഷിക്കാ നുള്ള പരിശ്രമം സഭയിലുണ്ടാകണം. ശ്ലൈഹികാധികാരത്തിന്റെ പിൻതു ടർച്ചയായ രൂപതാധ്യക്ഷനെ അനുസരിക്കുന്നതിലും ആദരിക്കുന്നതിലും വൈദികരും അത്മായരും ഒരുപോലെ ശ്രദ്ധിക്കണം. മെത്രാൻ പദവിയി ലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള ഊഹാപോഹങ്ങൾക്കും കരുനീക്കങ്ങൾക്കും-അവയിൽ പലതും അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളാണെങ്കി ലും-സാധിക്കുന്നിടത്തോളം ഇടനൽകാതിരിക്കാൻ ബന്ധപ്പെട്ടവർ ശ്രദ്ധി ക്കണം. ശ്ലൈഹികതയിലുള്ള വിശ്വാസം നഷ്ടമായാൽ കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്ക് അതിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ തനിമ നഷ്ടമായതായി കരു തേണ്ടിവരും.

ചുരുക്കത്തിൽ

സഭയുടെ നാലുലക്ഷണങ്ങൾ സഭയുടെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവു മായ സത്തയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ സഭയുടെ അന്തസ്സത്തയുടെ ഭാഗമാകുമ്പോഴും പ്രസ്തുത ലക്ഷണങ്ങളെ അവ യുടെ പൂർണ്ണതയിൽ ജീവിക്കാനുള്ള പരിശ്രമം സഭയിൽ സദാ ഉണ്ടാ കേണ്ടതുണ്ട്.

09
സഭയും ലോകവും

ലോകാതീതവും സ്വർഗ്ഗോന്മുഖവുമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി സഭയെ കാണുന്നതാണ് ഒരു പക്ഷേ, ഭൂരിഭാഗം വിശ്വാസികൾക്കും സ്വാഭാവികമായി ഹിതകരമാവുക. എന്നാൽ, സഭ ലോകോന്മുഖമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നകാര്യം വിസ്മരിക്കരുതാത്തതാണ്. ഇതു സഭ ലോകത്തിലായതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ലോകത്തോടു നിരന്തരം ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം പ്രഘോഷിക്കാൻ, വചനത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം നൽകാൻ, വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുകൂടിയത്രേ. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സഭയെക്കുറിച്ച് നല്കിയ പ്രമാണരേഖകളിൽ സഭയുടെ ലോകോന്മുഖത വ്യക്തമായി കാണാം. ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമായ ക്രിസ്തുവുമായി അഭേദ്യമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ട സഭ മനുഷ്യരാശിക്കുവേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട രക്ഷയുടെ കൂദാശയായി നിലകൊള്ളുന്നു എന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് തിരുസ്സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ഡോഗ്മാറ്റിക് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സഭ ലോകത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നതിന്റെ വിവക്ഷകൾ വ്യക്തമാക്കുകയാണ് "സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ" എന്ന പാസ്റ്ററൽ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ചെയ്യുന്നത്.

എന്താണ് സഭ?

സഭയെ രണ്ടു വിധത്തിൽ സമീപിക്കാം: ഒന്ന്, സഭ അതിൽത്ത ന്നെ എന്താണ്, അഥവാ അതിന്റെ ആന്തരിക സത്ത എന്താണ് എന്നു പഠിക്കുക; മറ്റൊന്ന്, സഭയെ ലോകത്തോടുള്ള അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട്, ലോകത്തിലുള്ള അതിന്റെ സേവനത്തെയും സാക്ഷ്യത്തെയും വിലയിരുത്തുക.

സഭയുടെ ആന്തരികസത്ത എന്താണ് എന്നു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതു രക്ഷയുടെ രഹസ്യമാണ് എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. വിവിധകാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ ദൈവം മനുഷ്യനു പടിപടിയായി വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തന്റെ പുത്രനിലൂടെ പൂർത്തീകരിച്ച രക്ഷയാണ് സഭ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുക. പക്ഷേ, ഈ വസ്തുത രണ്ടാമത്തെ പരിഗണനയിലേയ്ക്കു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. സഭ ദൈവത്തിൽനിന്നും രക്ഷയും പ്രസാദവരവും ഏറ്റുവാങ്ങിയിരിക്കുന്നത് അതു ലോകത്തിനു നൽകുവാൻ വേണ്ടിയാണ്. ദൈവജനം രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ജനം മാത്രമല്ല രക്ഷയുടെ പാതയിലേയ്ക്ക് ജനപദങ്ങളെ നയിക്കുന്ന സമൂഹംകൂടിയാണ്. ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ രക്ഷയുടെ അടയാളവും കൂദാശയുമായിത്തീരുകയാണ് സഭയുടെ വിളി.

ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സഭ

സഭ ലോകത്തിലാണ് ജീവിക്കുക. ഈ വസ്തുത വിസ്മരിക്കുവാനോ അവഗണിക്കുവാനോ സാധ്യമല്ല. കാരണം സഭയുടെ അസ്തിത്വം ലോകത്തിലായിരിക്കുന്നതുപോലെ സഭയുടെ ദൗത്യവും ലോകത്തിലാണ്. ലോകത്തെ രക്ഷയിലേയ്ക്കു നയിക്കുവാനാണ് സഭ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുക. ലോകത്തിന്റെ മദ്ധ്യേ ജീവിക്കുന്ന സഭ മനുഷ്യമഹാകുടുംബം മുഴുവനോടും ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. കാരണം സർവ്വ മനുഷ്യർക്കും വേണ്ടിയുള്ള രക്ഷയുടെ സന്ദേശമാണ് സഭ കൈപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ സത്യത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാനും രക്ഷിക്കുവാനുംവേണ്ടി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണം ലോകത്തിലായിരുന്നുകൊണ്ട്, ലോകത്തോട് പ്രവാചകസമീപനം പുലർത്തിക്കൊണ്ടുവേണം സാധിക്കുവാൻ. "സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ" എന്ന വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ പ്രമാണരേഖ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്:

സഭ തന്റെ ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കാലത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്ത സുവിശേഷത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ എപ്പോഴും ബാദ്ധ്യസ്ഥയത്രേ. ഈ ജീവിതവും ഭാവിജീവിതവും അവതമ്മിലുള്ള ബന്ധവും സംബന്ധിച്ച് മനുഷ്യൻ നിരന്തരം ഉന്നയിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഓരോ തലമുറയ്ക്കും സുഗ്രാഹ്യമായ ഭാഷയിൽ പ്രത്യുത്തരം നൽകാൻ ഇവ്വിധം അവൾ പ്രാപ്തയാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നാം ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തെയും അതിന്റെ പ്രതീക്ഷകളെയും അഭിവാഞ്ചകളെയും പലപ്പോഴും നാടകീയമായ അതിന്റെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെയും തിരിച്ചറിയണം, മനസ്സിലാക്കണം.

കൗൺസിലിന്റെ വീക്ഷണത്തിലുള്ള ലോകാഭിമുഖ്യം സഭ പുലർത്തുന്നത് തന്റെ പ്രവാചക ദൗത്യനിർവഹണത്തിലൂടെയാണ്. ലോകത്തെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്യുകയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സംഭവപരമ്പരകളെയും ചരിത്രത്തെയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് സഭ തന്റെ പ്രവാചകദൗത്യം ലോകത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. ലോകത്തിലെ വികാസപരിണാമങ്ങളിലുടനീളം ദൈവരാജ്യത്തിന് അനുകൂലവും പ്രതികൂലവുമായ ചലനങ്ങളെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ഇവയെ വിവേചിച്ചറിയുകയും ദൈവരാജ്യശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സഭയുടെ ദൗത്യമാണ്.

വചനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ

സഭയുടെ കാഴ്ചപ്പാട് രൂപംകൊള്ളേണ്ടത് ദൈവവചനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽനിന്നാണ്. ദൈവവചനത്തിനനുസരിച്ച് സ്വജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങൾവച്ചുകൊണ്ട് ചരിത്രഗതിയെ വിലയിരുത്തുകയുമാണ് സഭ ചെയ്യേണ്ടത്. ദൈവവചനവും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളും വെറും ഭാഷയിലൂടെ മാത്രമല്ല സഭയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുക. ദൈവവചനം മാംസമെടുത്തു മനുഷ്യരാശിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതാണ് യേശു. ആ യേശുവിന്റെ ജീവിതമാണ് സഭയുടെ വീക്ഷണത്തിന് രൂപം നൽകുന്നതും സഭയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് മാനദണ്ഡമായി നിലകൊള്ളുന്നതും.

ലോകം വൈരുദ്ധ്യാത്മക സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതാണ്. ഒരു വശത്ത് നന്മയുടെ മുഖം, മറുവശത്ത് തിന്മയുടെ മുഖം. ക്രിസ്തീയ വീക്ഷണം ഈ രണ്ടു വസ്തുതകളെയും കണക്കിലെടുക്കുന്നതാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ മാനദണ്ഡമുപയോഗിച്ച് ലോകത്തെ സമീപിക്കുമ്പോൾ നന്മയും തിന്മയും വിവേചിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന അനീതി, വഞ്ചന, വിദ്വേഷം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം സഭ എതിർക്കണം. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളെ സഭ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. സത്യവും നീതിയും സ്നേഹവും അപ്രകാരമുള്ള മൂല്യങ്ങളാണ്. ഇവയിലൂടെ ലോകത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം സ്ഥാപിതമാവുകയാണ്. അതിനു വേണ്ട സേവനം കാഴ്ചവയ്ക്കുകയാണ് സഭയുടെ ദൗത്യം.

ലോകം, സഭ, ദൈവരാജ്യം

ലോകവും സഭയും ദൈവരാജ്യവും ദൈവികപദ്ധതിയിൽ പെടുന്നതാണ്. ലോകത്തിനും ദൈവരാജ്യത്തിനും മദ്ധ്യേ നിന്നുകൊണ്ട് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം ലോകത്തോട് പ്രഘോഷിക്കുകയും

ലോകത്തെ ദൈവരാജ്യത്തിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കുകയുമാണ് സഭ ചെയ്യേണ്ടത്. ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണം വിജയപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ആശകളും പ്രതീക്ഷകളും മനസ്സിലാക്കണം. മനുഷ്യന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പഠിക്കണം. മനുഷ്യൻ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ശ്രവിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ സഭയ്ക്കു തന്റെ ദൗത്യം ഫലപ്രദമായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. സഭാശാസ്ത്രജ്ഞനായ കോൺഗാർ പറയുന്നതുപോലെ സഭയുടെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ മനുഷ്യരാശിക്കുവേണ്ടി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷയനിധികൾ പുറത്തെടുക്കുവാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമുള്ള ഈ ചെവികൊടുക്കൽ ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സഭയുടെ ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ആമുഖമായി മനുഷ്യരാശിയിൽനിന്നുയരുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ ചില ചോദ്യങ്ങളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്:

എന്താണ് മനുഷ്യൻ? പുരോഗതിയുടെതന്നെ ഈ യുഗത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ദുഃഖം, തിന്മ, മരണം ഇവയുടെയെല്ലാം അർത്ഥമെന്താണ്? മനുഷ്യൻ വിലകൊടുത്തു നേടുന്ന വിജയങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമെന്താണ്? സമൂഹത്തിന്റെ ഭാവിനന്മയ്ക്ക് മനുഷ്യന് എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കാം? ലോകജീവിതത്തിനപ്പുറത്തെന്താണുള്ളത്?

വ്യത്യസ്തമായ സമീപനം

പരമ്പരാഗതമായ ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനം മാനുഷിക പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നല്ല ആരംഭം കുറിച്ചിരുന്നത് എന്നതു വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യർ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും മാനുഷിക ലോകത്തെ അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ടും വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ "സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ" എന്ന പ്രമാണരേഖയിലൂടെ ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനത്തിന് ഒരു നൂതനമാർഗ്ഗം ഔദ്യോഗികമായി അവതരിപ്പിച്ചു. ഈ രീതി പല സഭാപിതാക്കന്മാരുടെയും ദൃഷ്ടിയിൽ അപ്രസക്തവും അനുചിതവുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഡോഗ്മാറ്റിസത്തിന്റെ അതിപ്രസരം ഒഴിവാക്കുന്നതിനും ഡയലോഗിന്റെ അരൂപിയിൽ ലോകത്തോടും മനുഷ്യരോടും ബന്ധപ്പെടുന്നതിനും ഇതല്ലാതെ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു എന്നത് പിന്നീട് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ കണക്കിലെടുക്കാതെ ദന്തഗോപുരത്തിലിരുന്നുള്ള ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനം ക്രൈസ്തവധർമ്മത്തിന് ചേർന്നതല്ലതന്നെ. ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രം മനുഷ്യനെയും അവന്റെ പതിതോവസ്ഥയെയും ഗൗരവമായി ഗണിക്കുന്നു.

വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ നിർവ്വചനം, വ്യാഖ്യാനം, പ്രായോഗിക നിഗമനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഒരു സമീപനരീതിയാണ് സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലും ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനങ്ങളിലും മുൻകാലങ്ങളിൽ മിക്കപ്പോഴും അവലംബിക്കപ്പെട്ടുപോന്നത്. ലോകത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സന്തോഷങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും ആകുലതകളും അസ്വസ്ഥതകളും കണക്കിലെടുക്കാത്ത സമീപനത്തിന് ഫലവത്തായ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ "കാലത്തിന്റെ സൂചനകളെ" ഗൗരവപൂർവ്വം വിലയിരുത്തുന്ന ഒരു ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനരീതിയാണ് സ്വീകരിച്ചത്. "സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ" എന്ന പ്രമാണരേഖയിൽ കാണുന്ന അസ്തിത്വാത്മക ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനം ആരംഭിക്കുന്നത് കാലത്തിന്റെ സൂചനകളിലാണ്, മാനവസമൂഹത്തിൽനിന്നുയരുന്ന ശബ്ദത്തിലാണ്. ഇവിടെ ബൈബിളിനോടും പാരമ്പര്യത്തോടുമൊപ്പം മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുന്ന ലോകവും ഒരു ദൈവശാസ്ത്ര സ്രോതസ്സ് (theological locus) ആയി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

മാനുഷിക പരിതോവസ്ഥയിൽ ഊന്നിനിൽക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനം ബൈബിളിനെയും പാരമ്പര്യത്തെയും അവഗണിക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത അവയുടെ ഇന്നിന്റെ പ്രസക്തിയും സാർത്ഥകതയും വ്യക്തമാക്കുകയാണ്. കാലഘട്ടത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളും പഠിക്കുമ്പോൾ സുവിശേഷത്തിന്റെ സന്ദേശം ഏതു രൂപഭാവമാണ് കൈക്കൊള്ളേണ്ടത് എന്നു നമുക്കു വ്യക്തമാവും. മാനുഷികമായ പരിതോവസ്ഥകളിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന സഭ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം അന്വേഷിക്കുന്നത് ക്രിസ്തുവിലാണ്. ഇങ്ങനെയാണ് സഭയുടെ മനുഷ്യാന്വേഷണം ക്രിസ്തുദർശനത്തിൽ ഫലമണിയുന്നത്.

ലോകത്തിലെ പ്രതിബദ്ധത

ലോകത്തോടുള്ള സഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നത് മനുഷ്യസേവനത്തിനായുള്ള സഭയുടെ സമർപ്പണമാണ്. മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും സമഗ്രമായ വളർച്ചയ്ക്കും വികാസത്തിനുംവേണ്ട പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സഭ എന്നും ആവിഷ്ക്കരിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. "മനുഷ്യൻ" ആണ് സഭ പരിരക്ഷിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ മൂല്യം. ഇന്നത്തെ ലോകം അഭിമാനാർഹമായ നിരവധി നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യന്റെ സാർവ്വത്രികമായ അന്തസ്സും മഹത്വവും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വശത്ത് സമ്പത്തും സമൃദ്ധിയും ദൃശ്യമാണെങ്കിലും മറുവശത്ത് മനുഷ്യത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിലാണ് പലരും ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിക്കേണ്ടതായി വരുക. ഇവിടെ സഭയുടെ പ്രതിബദ്ധതയ്ക്ക് ആഴമേറുന്നു.

സഭാവിജ്ഞാനീയം

സഭ, ലോകത്തോടുള്ള തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ താഴെപ്പറയുന്ന കടമകൾ ഉരുത്തിരിയുന്നു:

1. മനുഷ്യന്റെ അന്തസ്സിനും മാഹാത്മ്യത്തിനുംവേണ്ടി എല്ലായിടത്തും വാദിക്കുവാൻ സഭ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
2. ദാരിദ്ര്യം, പട്ടിണി, തൊഴിലില്ലായ്മ ഇവ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മനുഷ്യോചിതമല്ലാത്ത ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുത്തുവാൻ സഭ ബദ്ധശ്രദ്ധയാകണം.
3. മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കുന്ന അനീതി, ചൂഷണം, മർദ്ദനം എന്നിവയ്ക്കെതിരേ സഭ പ്രവർത്തിക്കണം.
4. മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളും വ്യവസ്ഥിതികളും ഇല്ലാതാക്കാനായി സഭ പരിശ്രമിക്കണം.
5. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളായ സത്യം, നീതി, സമാധാനം എന്നിവ വചനത്തിലൂടെയും പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾക്ക് സഭ തന്നിൽത്തന്നെ സാക്ഷ്യം നല്കണം.

സഭയുടെ പ്രവാചകധർമ്മത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് മുകളിൽ പറഞ്ഞ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണം. അവയെല്ലാം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത് സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിലുള്ള സഭയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്കും സാക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുമാണ്. ഇന്നുവരെ സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിലുള്ള സഭയുടെ നിലപാടിനെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും ചരിത്രപരമായി വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ചില വസ്തുതകൾ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

1. ചില അവസരങ്ങളിൽ സത്യത്തിനും നീതിക്കുംവേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തേണ്ടിടത്തു സഭ ശബ്ദമുയർത്തിയിട്ടില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് നാസിസത്തിനെതിരേ സഭ ഒരു പരിധിവരെയെങ്കിലും നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചതായി വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു.

2. ചിലപ്പോൾ സഭ അഥവാ സഭയിലെ ചില വ്യക്തികൾ പറയരുതാത്തത് പറയുകയും അറിയാതെയാണെങ്കിലും അബദ്ധ നില

പാടിൽ കുരുങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗലീലിയോ സംഭവത്തിലേയ്ക്ക് വിരൽചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഈ രംഗത്ത് സഭയ്ക്ക് പറ്റിയ അബദ്ധം എടുത്തു കാണിക്കുന്നു.

3. സഭയുടെ ശബ്ദം തെളിഞ്ഞുകേൾക്കപ്പെടേണ്ടിടങ്ങളിൽ അതു പലപ്പോഴും അവ്യക്തമായിപ്പോയി. ഉദാഹരണത്തിന് സാമൂഹ്യമായ അസമത്വങ്ങൾ വളരെയുള്ള നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പാവപ്പെട്ടവർക്കു വേണ്ടി വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ ക്രൈസ്തവസമൂഹം സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. ഇടവകകളുടെയും രൂപതകളുടെയും പ്രവർത്തനശൈലി ഈ ലക്ഷ്യത്തിനു പലപ്പോഴും മുൻതൂക്കം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നില്ല.

4. എല്ലായ്പ്പോഴും സഭയുടെ ശബ്ദം അഥവാ പ്രവർത്തനശൈലി ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നീതിക്കു നിരക്കുന്നതായിരുന്നോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ലൗകികമായ സുരക്ഷിതത്വത്തിനും സ്വാധീനശക്തിക്കും വിധേയമായി ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നീതി അന്വേഷിക്കുന്നതിൽനിന്നും സഭ ചില സന്ദർഭങ്ങളിലെങ്കിലും പിന്തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

5. തത്വത്തിൽ സഭയുടെ സാമൂഹ്യമായ കാഴ്ചപ്പാട് വ്യക്തമെങ്കിലും പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ അതു പലപ്പോഴും യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നില്ല. വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിലുള്ള ഇത്തരം വിടവു ഇല്ലാതാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിലുള്ള സഭയുടെ ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്നു വർദ്ധിച്ച അവബോധമാണ് ഉള്ളതെന്നത് അഭിമാനകരമാണ്. ദൈവരാജ്യമൂല്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ലോകത്തിലെ സംഭവവികാസങ്ങളെ അവലോകനംചെയ്ത് വിലയിരുത്തുന്ന ഒരു ജീവിതശൈലിതന്നെ വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുശേഷമുള്ള സഭയുടെ പ്രത്യേകതയാണെന്നു പറയാം. വർണ്ണവിവേചനത്തിനും ചൂഷണത്തിനും അനീതിക്കുമെതിരേ ക്രിസ്തീയസമൂഹത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയിൽനിന്നും ശബ്ദമുയരുന്നുണ്ട്. ഇതിനുദാഹരണമാണ് ഏഷ്യയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും ലാറ്റിൻ അമേരിക്കയിലെയും സഭകളുടെ സമീപനങ്ങൾ.

സമഗ്രവിമോചനം: സഭയുടെ ലക്ഷ്യം

അജപാലനരംഗത്ത് സഭ സ്വീകരിക്കേണ്ട മാതൃക സമഗ്രവിമോചനത്തിന്റേതാണ്. പക്ഷേ, ആത്മീയലക്ഷ്യം മാത്രം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് ദൈവാലയത്തിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു അജപാലനശൈലിയുടെ സ്വാധീനം ഒരുപക്ഷേ, ഇന്നും സഭാതലത്തിൽ

ദൃശ്യമാണ്. ഇതനുസരിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുക, കൂദാശകൾ പരികർമ്മം ചെയ്യുക, ചുരുക്കത്തിൽ ആത്മാവിനുവേണ്ടുന്നതെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കുകയാണ് അജപാലനത്തിന്റെ ചുമതല. ഈ അജപാലനമാതൃകയ്ക്ക് ഉപോൽബലകമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് ക്രിസ്തു സഭയ്ക്കു നല്കിയ ദൗത്യം സാമ്പത്തികമോ രാഷ്ട്രീയമോ സാമൂഹ്യമോ അല്ല എന്ന കാരണമാണ്. ഈ വാദം പകുതി ശരിതന്നെ. അടിസ്ഥാനപരമായി സഭയുടെ ലക്ഷ്യം ആത്മീയം തന്നെ. പക്ഷേ, ലോകത്തിലാണ് സഭ തന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റുക. ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആത്മശരീരങ്ങളോടുകൂടിയവനാണ്. ആത്മാവിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഒരുപോലെ പരിഗണന നൽകാതെ മനുഷ്യന് രക്ഷ പ്രദാനംചെയ്യുവാൻ സഭയ്ക്കു സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് സഭയുടെ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യന്റെ സമ്പൂർണ്ണവിമോചനമായിരിക്കണം. സഭ ഔദ്യോഗികമായി ഈ വസ്തുത അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. ആത്മീയം മാത്രമായ ലക്ഷ്യത്തിനു വേണ്ടിയല്ല സഭ ഒരു കാലത്തും നിലകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. തോമസ് അക്വീനാസ് പറയുന്നു: "വിശക്കുന്ന മനുഷ്യന് ആദ്യം ഭക്ഷണം നല്കണം; ഉപദേശിക്കുകയല്ല വേണ്ടത്."

ക്രിസ്തുവിന്റെ അരൂപിയിൽ സഭയെ കാണുമ്പോൾ ആത്മീയ ലക്ഷ്യം മാത്രമാണ് സഭയ്ക്കുള്ളതെന്ന് ഒരിക്കലും പറയാനാവില്ല. വഴിയരികിൽ രക്തമൊലിക്കുന്ന അർദ്ധപ്രാണനായ മനുഷ്യനെ കണ്ടിട്ട് അവനെ എടുത്ത് അവന്റെ ശരീരത്തിലെ മുറിവുകൾ വച്ചുകെട്ടി ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന നല്ല ശമരിയാക്കാരനാണ് സഭയ്ക്ക് അജപാലനരംഗത്തു മാതൃക. ഇപ്രകാരമുള്ള മനുഷ്യന് ശാരീരികമായ സൗഖ്യവും ആരോഗ്യവും നൽകുന്നതിന് സമരിയാക്കാരൻ ചെയ്ത ത്യാഗപൂർണ്ണമായ പ്രവൃത്തിയെയാണ് യേശു പ്രശംസിച്ചത്, മാതൃകയായി തന്റെ സമൂഹത്തിനു നിർദ്ദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. മാരകമായി മുറിവേറ്റ മനുഷ്യന് 'മനസ്താപപ്രകരണം ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുക' മാത്രമല്ല സഭയുടെ ജോലി. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിമരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന മനുഷ്യനെ കരയിൽനിന്നുകൊണ്ട് പാപമോചനം നല്കി അനുഗ്രഹിക്കുക എന്നതിൽ സഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം തീരുന്നില്ല. മുങ്ങുന്ന മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കാനായി വെള്ളത്തിലേയ്ക്ക് ചാടിവീഴുക സഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഭൗതികാവശ്യങ്ങൾക്കു നേരേ കണ്ണടച്ചുകൊണ്ട് അതിഭൗതികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ ക്ഷേമത്തിനായി മാത്രം പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരു അജപാലനശൈലി സഭയ്ക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല.

സഭയിലെ നവമായ അവബോധം

ലോകത്തിൽ സഭയ്ക്കുള്ള പ്രവാചകധർമ്മത്തെക്കുറിച്ച് നവമായൊരു അവബോധം സഭയിലാകമാനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ "സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ" എന്ന പ്രമാണരേഖ നല്കിയ കാഴ്ചപ്പാട് ഇതിനു സഹായകമായി. ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരോടും അവരുടെ ജീവിതത്തോടുമുള്ള താല്പര്യവും ഐക്യദാർഢ്യവും സഭ ഈ ഔദ്യോഗിക പ്രമാണരേഖയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കി. സഭയിൽ ഇന്നു വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള വിമോചനദൈവശാസ്ത്രം ഈ ചിന്താസരണിയിൽനിന്ന് പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ടതാണ്. ക്രിസ്തീയദർശനം എന്തെന്ന് ആഴമായി ഗ്രഹിക്കാത്തവർ മാത്രമേ, വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രത്തെ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കുകയും അതിനെ മാർക്സിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അനുകൂലിയായി ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ. ക്രിസ്തീയ വിമോചന സന്ദേശത്തെ മറന്ന് മാർക്സിസത്തിന്റെ ചിന്തയും പ്രവർത്തനശൈലിയും കടംവാങ്ങുകയാണെങ്കിൽ അത്തരം വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രം ഈ വിമർശനത്തിന് അർഹമാണെന്നു വന്നേക്കാം. ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി കാണുന്നതാണ് വിമോചനമെന്ന പ്രമേയം. ബൈബിളിന്റെയും ക്രിസ്തീയസന്ദേശത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ "മനുഷ്യന്റെ വിമോചനം" കേന്ദ്രാശയമായി നമുക്കു കാണാം. ക്രിസ്തുവിലൂടെ മനുഷ്യരാശിക്കു കൈവന്നിട്ടുള്ളത് ഒറ്റവാക്കിൽപ്പറഞ്ഞാൽ വിമോചനമാണ്. വിമോചകനായ ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം വിമോചനത്തിന്റെ പാത മനുഷ്യരാശിയുടെ മുമ്പിൽ തെളിക്കുവാനാണ് സഭാസമൂഹം വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുക. സാമ്പത്തികവും ഭൗതികമാത്രവുമായ ഒരു വിമോചനമായി ക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള വിമോചനത്തെ പരിമിതമാക്കുന്നത് ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. സമ്പൂർണ്ണ വിമോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമർപ്പണമാണ് സഭയ്ക്കാവശ്യം. "മനുഷ്യകുലത്തെക്കുറിച്ച് ശരിയായി അറിഞ്ഞ് കാലത്തിന്റെ സൂചനകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് സഭ ഇന്നു തന്റെ വിശ്വാസദൗത്യവും മനുഷ്യാവകാശസംരക്ഷണവും തുടരുന്നു. ഇതിനായി, കൂടുതൽ നീതിപൂർവ്വമായ, മനുഷ്യോചിതമായ, മനുഷ്യവാസയോഗ്യമായ, അതേസമയംതന്നെ ദൈവത്തിന് ഇടം നല്കുന്ന ഒരു ലോകം നിർമ്മിക്കുവാൻ എല്ലാ ക്രൈസ്തവരെയും സഭ ക്ഷണിക്കുന്നു."

മനുഷ്യനെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും അടിമത്തത്തിന്റെയും ചൂഷണത്തിന്റേതുമായ സാമൂഹ്യചുറ്റുപാടിൽ നിന്നു

മനുഷ്യനു വിമോചനം നൽകുവാൻ, പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും ലക്ഷ്യംവച്ചുകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ തീർത്ഥാടനം ചെയ്യുന്ന സഭ ബദ്ധശ്രദ്ധയാകണം. സഭയുടെ വിമോചനചിന്ത മാനുഷിക പരിതോവസ്ഥകളിൽ ആരംഭിക്കുന്നുവെങ്കിലും ലൗകികവും കാലികവുമായ തലങ്ങളിൽനിന്ന് ആദ്ധ്യാത്മികമായ തലങ്ങളിലേയ്ക്ക് അതുയരുന്നുണ്ട്. മാർക്സിസ്റ്റ് വിമോചന ചിന്തയെയും ക്രൈസ്തവവിമോചന ചിന്തയെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന ഈ വ്യത്യാസം പ്രധാനമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, അഹിംസാപരവും സ്നേഹാധിഷ്ഠിതവുമാണ് ക്രൈസ്തവ വിമോചന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയെല്ലാം മാർഗ്ഗമെന്നു ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും

സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പ്രമാണരേഖകളിലും ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനങ്ങളിലും കാണുന്ന മഹത്തായ ആശയങ്ങൾ മുഴുവൻ പ്രാവർത്തികമായിട്ടില്ല എന്നതു സത്യമാണ്. അതിനു വിഘാതമായി നിൽക്കുന്ന മനോഭാവങ്ങൾ, സ്വകാര്യതാല്പര്യങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കു മാറ്റം വരണം. ഇടവകകളിലും ക്രിസ്തീയസമൂഹത്തിലും ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങൾക്കു ശരിയായ ബോധവൽക്കരണം ലഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യമായ ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്തീയസമൂഹം ഇനിയും ബോധവല്ക്കരിക്കപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സാമൂഹ്യമായ കടമയെ മറന്നുള്ള ആഘോഷങ്ങൾ, ആർഭാടങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം കുറവുവരണമെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവർ സാമൂഹ്യമായി ബോധവൽക്കരിക്കപ്പെടണം. ഈ ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു അജപാലനശൈലിക്കുതന്നെ രൂപം നല്കേണ്ടതുണ്ട്.

സ്ഥാപനപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് സഭ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അധികവും സേവനത്തിനും സാക്ഷ്യത്തിനുമായി അവലംബിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ആതുരസേവനത്തിനുംവേണ്ടി സഭ ധാരാളം സ്ഥാപനങ്ങൾ പണിതുയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്ഥാപനങ്ങൾ അവയിൽത്തന്നെ ലക്ഷ്യങ്ങളായിരുന്നില്ല, സേവനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളായിട്ടാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതെന്ന് ഓർമ്മിക്കണം. സേവനം എന്ന ലക്ഷ്യം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തീയമായ അർത്ഥവും നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

സാമൂഹ്യരംഗത്തുള്ള സഭയുടെ സ്ഥാനവും അധീശത്വവുമാണോ സഭാസ്ഥാപനങ്ങൾ ഇന്നു കൂടുതൽ വിളിച്ചറിയിക്കുകയെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾക്ക്

പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമായിത്തീരാൻ സഭാസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും കഴിയുന്നില്ല. സഭയ്ക്ക് അകത്തും പുറത്തുമുള്ള പല വിമർശകരുടെയും ദൃഷ്ടിയിൽ അവ മർദ്ദകവും ചൂഷകവുമായ ഘടനയുടെ ഭാഗമാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സഭ ഇന്നു സ്ഥാപനപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നു മാറി ജനങ്ങളോടു നേരിട്ടു സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്ന സേവനപരിപാടികൾ ആവിഷ്ക്കരിച്ച് "ബന്ധിതർക്കു മോചനവും അന്ധർക്കു കാഴ്ചയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവു"മായിത്തീരാൻ വേണ്ട പരിപാടികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

സഭയുടെ പ്രവാചകദൗത്യം യാതൊരു വിധത്തിലുമുള്ള എതിർപ്പും വെല്ലുവിളിയും നേരിടാതെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടാൻ സാധിക്കുകയില്ല. കാരണം, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അതിനു വിരുദ്ധമായ പതിവുകൾ, സമ്പ്രദായങ്ങൾ, സ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിവ സ്വാഭാവികമായി അപ്രത്യക്ഷമാകേണ്ടിവരും. അതിനു വിസമ്മതിച്ച് അവ സഭയ്ക്കെതിരേ എതിർത്തുനിൽക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും. സാമൂഹ്യനീതിക്കുവേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തിയാൽ അനീതിയോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന എല്ലാറ്റിന്റെയും എതിർപ്പ് നേരിടേണ്ടി വരുമെന്നത് തീർച്ചയാണ്. എങ്കിലും ലോകത്തിന് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സന്ദേശം നല്കുക, അതിനായി തന്റെ ശുശ്രൂഷ ആത്മാർത്ഥമായി നിർവ്വഹിക്കുക, സഭയുടെ ദൗത്യമാണ്.

10
മാർപാപ്പയുടെ പരമാധികാരവും തെറ്റാവരവും

പുതിയനിയമത്തിൽ പത്രോസിന്റെ പേര് 190 തവണ പരാമർശിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഇതര 11 അപ്പസ്തോലന്മാരുടെയും പേരുകൾ ആകെ 130 തവണമാത്രമേ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. അപ്പസ്തോലഗണത്തിന്റെ പട്ടിക നൽകുമ്പോൾ എപ്പോഴും പ്രഥമസ്ഥാനം പത്രോസിനാണ് നൽകിയിരുന്നത് (മത്താ 10:2; മർക്കോ 3:16-19; ലൂക്കാ 6:14-16; യോഹ 1:35-42; അപ്പ 1:13). ഈശോയുടെ ശിഷ്യഗണത്തിൽനിന്ന് നിർണ്ണായക സന്ദർഭങ്ങളിൽ സാക്ഷികളായുണ്ടായിരുന്ന അപ്പസ്തോലന്മാരിലും (പത്രോസ്, യാക്കോബ്, യോഹന്നാൻ) പത്രോസിന്റെ പേരിനാണ് പ്രഥമസ്ഥാനം (മത്താ 17:1; മർക്കോ 9:2; ലൂക്കാ 9:28). ആദിമസഭയിൽ പത്രോസിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രഥമസ്ഥാനം ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്.

കേസറിയാഫിലിപ്പിയിലെ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിനുള്ള പ്രത്യുത്തരം എന്നോണം ഈശോ ശിമയോന്റെ പേരുമാറ്റുകയും പത്രോസാകുന്ന പാറമേൽ തന്റെ സഭയെ സ്ഥാപിക്കുമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തതാണ് (മത്താ 16:16-19) പത്രോസിന്റെ പ്രധാന ആചാര്യത്വത്തിനുള്ള പ്രബലമായ തെളിവ്. സഭയുടെ അടിസ്ഥാന ശിലയായി പത്രോസിനെ അവരോധിക്കുന്നതോടൊപ്പം ചില അധികാരങ്ങളും ഈശോ കൈമാറുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽ പത്രോസിനു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടു. ഏശ 22:22ൽ എലിയാക്കാമിനെ ഭരമേൽപ്പിക്കുന്ന അധികാരത്തിന്റെ താക്കോലുകൾക്ക് സമാനമാണ് ഈ പരാമർശം. പത്രോസിനു ലഭിച്ച താക്കോലുകൾ കൗദാശികാധികാരത്തേയും സഭയിലെ ഭരണപരമായ അധികാരത്തേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി, കെട്ടാനും അഴിക്കാനുമുള്ള അധികാരവും ഈശോ നൽകി. കെട്ടുക, അഴിക്കുക എന്ന റബ്ബീനിക്ക് ശൈലിക്ക് നിയമാനുസൃതം അനുവാദമുള്ളതും തടസ്സമുള്ളതും

പ്രഖ്യാപിക്കുക, നിയമവിരുദ്ധമായതിനെ ശിക്ഷിക്കുക എന്നീ അർത്ഥങ്ങളാണുള്ളത്. അതിനാൽ കെട്ടാനും അഴിക്കാനുമുള്ള അധികാരം സഭയിൽ പാപമോചനം നൽകാനും അച്ചടക്ക (discipline) നടപടികളെടുക്കാനുമുള്ള അധികാരമായിട്ടാണ് പരമ്പരാഗതമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ഈശോ ശിമയോന്റെ പേര് പത്രോസ് എന്നാക്കി മാറ്റുന്നത് പത്രോസിന് നൽകാൻപോകുന്ന പൈതൃകാധികാരത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്തിന്റെയും ലക്ഷണമായി കരുതാം. വിശ്വാസികളുടെ പിതാവായ അബ്രാമിന്റെ പേര് അബ്രഹാമെന്നാക്കി മാറ്റിയതിലൂടെ സകല ജനപദങ്ങളിലും വച്ച് പ്രഥമസ്ഥാനം അബ്രാഹത്തിനു ലഭിച്ചു (ഉൽപ 17:5). സാറായുടെ പേരുമാറ്റത്തിലൂടെ സ്ത്രീകളിൽ പ്രഥമയായി അവൾ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു (ഉൽപ 17:15-16). യാക്കോബിന്റെ പേര് ഇസ്രായേൽ എന്നാക്കി മാറ്റിയതിലൂടെ ദൈവം യാക്കോബിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനതയുടെ പിതാവാക്കി മാറ്റി (ഉൽപ 32:29). സമാനമായ ഒരു നിയോഗവും പ്രഥമസ്ഥാനവുമാണ് പേരുമാറ്റത്തിലൂടെ പത്രോസിന് ലഭിക്കുന്നത്.

യോഹ 21:1-20

പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരത്തിനുള്ള ഏറ്റവും ശക്തമായ തെളിവ് നാലാം സുവിശേഷത്തിലെ അവസാന അധ്യായത്തിലെ വിവരണമാണ്. ഏഴു ശിഷ്യന്മാരുടെ സമൂഹത്തെ മീൻ പിടിക്കാനായി ആനയിക്കുന്നതും നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നതും പത്രോസാണ്. 153 മത്സ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വല (ഇതു സഭയുടെ പ്രതീകമാണ്) വലിച്ചു കയറ്റാൻ 6 ശിഷ്യന്മാർ ഒരുമിച്ചു ശ്രമിച്ചിട്ടും കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ, പത്രോസ് അത് ഒറ്റക്കുവലിച്ച് കരക്കു കയറ്റിയതായി സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും പത്രോസിന്റെ പ്രാമുഖ്യവും പ്രാധാന്യവുമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. 21:15-17 ൽ "എന്റെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുക" എന്ന് മൂന്നുവട്ടം യേശു പത്രോസിനോട് ആവർത്തിച്ച് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. 21:16 ൽ "മേയിക്കുക" എന്ന ക്രിയ ഗ്രീക്കിൽ "പൊയ്മാനോ" (Poimano) എന്നതാണ്. ഇടയനായി വർത്തിക്കുക എന്നാണ് ഈ ക്രിയയുടെ അർത്ഥം. തുടർന്നുള്ള രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങളിലും "മേയിക്കുക" എന്ന അർത്ഥത്തിൽ "ബോസ്കോ" (Bosko) എന്ന ക്രിയാരൂപമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. തീറ്റുക, ഭക്ഷണം നൽകുക എന്നൊക്കെയാണ് ഇതിന് അർത്ഥം. ചുരുക്കത്തിൽ വിശ്വാസികളുടെ നായകനും പരിപാലകനുമായിട്ടാണ് പത്രോസ് എന്ന വലിയ മുക്കുവനെ ക്രിസ്തു നിയമിക്കുന്നത്. ദേവാലയ നികുതിയുടെ വിഷയത്തിൽ തന്നെയും പത്രോസിനെയും യേശു തുല്യനിലയിൽ കാണുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ് (മത്താ 17:24-27).

പത്രോസിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ് യേശു പേരെടുത്തു പറഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എന്ന സത്യവും (ലൂക്കാ 22:32a) ശിഷ്യരെ ശക്തിപ്പെടുത്താനുള്ള ചുമതല അവിടുന്ന് പത്രോസിനെ ഭരമേല്പിക്കുന്നതും (22:32b), ശിഷ്യഗണത്തിൽനിന്ന് യേശുവിന്റെ ദൈവത്വം ആദ്യമായി ഏറ്റുപറയുന്നത് പത്രോസാണ് എന്നതും (മത്താ 16:16) പത്രോസിന്റെ പ്രഥമസ്ഥാനത്തിനു സാക്ഷ്യമാണല്ലോ. തനിക്കുലഭിച്ചത് ദൈവികവെളിപാടാണെന്ന് യേശുവിൽനിന്ന് സാക്ഷ്യം ലഭിച്ചത് പത്രോസിനു മാത്രമാണ്. ശൂന്യമായ കല്ലറയുടെ ആദ്യസാക്ഷിയും പത്രോസായിരുന്നു (ലൂക്കാ 24:12; യോഹ 20:6).

ഉത്ഥാനസന്ദേശം

തന്റെ സത്യപ്രബോധനത്തിനു വേദിയായി ഈശോ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് പത്രോസിന്റെ തോണിയാണ് (ലൂക്കാ 5:1-11). ഇന്നും ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യപ്രബോധനം പത്രോസിന്റെ നൗകയായ തിരുസ്സഭയിൽനിന്നു മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഈശോയുടെ പരസ്യജീവിതകാലത്തും മരണശേഷവും ശിഷ്യർ പത്രോസിനെ നേതാവായി കരുതി അനുസരിച്ചിരുന്നു (യോഹ 21:2-3). ആദിമസഭയുടെ നേതാവും വക്താവുമായി യഹൂദമതാധികാരികൾ പത്രോസിനെയാണ് കരുതിയിരുന്നത് (അപ്പ 4:1-3). സഭാജനങ്ങളുടെ ചിന്തയും മറിച്ചായിരുന്നില്ല (അപ്പ 2:37-41; 5:15). പത്രോസിന്റെ പ്രഭാഷണമാണ് പന്തക്കുസ്താനാളിൽ സഭയ്ക്കു തുടക്കം കുറിക്കുന്നത് (അപ്പ 1:15-22).

പത്രോസാണ് സഭായുഗത്തിലെ ആദ്യത്തെ അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് (1:15-22). പത്രോസിന്റെ നിഴലുപോലും അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു (അപ്പ 5:15). യൂദാസിനു പകരമുള്ള ശിഷ്യനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ നേതൃത്വം നൽകുന്നതും മറ്റാരുമല്ല (അപ്പ 1:22). ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം ഗ്രഹിക്കാൻ കൊർണേലിയൂസ് അയയ്ക്കപ്പെടുന്നത് പത്രോസിന്റെ പക്കലേക്കാണ് (അപ്പ 12:1-7). ആദ്യ വിജാതീയനെ സഭയിലേക്കു സ്വീകരിക്കുന്നതും (അപ്പ 10:9-48) ജറുസലേം കൗൺസിലിന് നേതൃത്വം നൽകിയതും ശിഷ്യഗണത്തിനു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകിയതും പത്രോസാണ്. പത്രോസ് തടവിലായപ്പോൾ പത്രോസിനുള്ള സാർവ്വത്രികമായ അംഗീകാരത്തിനുള്ള തെളിവായിരുന്നു (അപ്പ 12:5).

പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തന്റെ അപ്പസ്തോലിക ശുശ്രൂഷയുടെ ആധികാരികതയ്ക്കു സമീപിക്കുന്നത് പത്രോസിനെയാണ് (ഗലാ 1:18). പത്രോസ് സഭയുടെ പ്രധാനാചാര്യനായി വർത്തിച്ചിരുന്നതായി

1പത്രോ 5:1ലെ ഉപദേശത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. പ്രവചനങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചും (2 പത്രോ 1:16-21). പൗലോസിന്റെ രചനകളെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തിരുന്നവരെ തിരുത്തിയും (2 പത്രോ 3:15-16) പൗലോസ് തന്റെ ക്രിസ്തുദത്തമായ ആചാര്യസ്ഥാനത്തിന്റെ കടമകൾ നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു. പത്രോസിന്റെ ഒന്നാം ലേഖനം റോമിൽനിന്ന് എഴുതപ്പെട്ടതാണ് എന്ന പണ്ഡിതലോകത്തിന്റെ നിഗമനം ശരിയാണെങ്കിൽ (1 പത്രോ 5:19ലെ "ബാബിലോൺ" എന്ന പരാമർശം റോമിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള രഹസ്യസൂചനയാണ് എന്ന് പൊതുവിൽ കരുതപ്പെടുന്നു) ആദ്യത്തെ മാർപാപ്പായുടെ ആദ്യചാക്രികലേഖനമായി പത്രോസിന്റെ ഒന്നാം ലേഖനത്തെ കരുതാം.

സഭാപിതാക്കന്മാർ മാർപാപ്പായുടെ പ്രഥമതയെ ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്.

(i) ഏ.ഡി. 96 ൽ റോമിൽനിന്നും വി.ക്ലെമെന്റ് കോറിന്തിലെ സഭയ്ക്കെഴുതിയ ആദ്യലേഖനത്തിൽ, റോമാമെത്രാനിലൂടെ ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ നിഷേധിക്കുന്നവർ കഠിനമായ അപകടങ്ങളിലേക്കാണ് നീങ്ങുന്നത് എന്നു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നുണ്ട് (1.59.1). റോമാ മെത്രാന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ റോമാനഗരത്തിനു വെളിയിലുള്ള വിശ്വാസികളും ഗൗരവമായി അനുസരിച്ചിരുന്നതായി ഈ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്.

(ii) ഏ.ഡി. 110ൽ റോമാക്കാർക്കായി എഴുതുന്ന ലേഖനത്തിൽ അന്തോക്യായിലെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസ് റോമിലെ സഭയുടെ പ്രാധാന്യത്തെയും അധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തെയുംകുറിച്ച് വ്യക്തമായ പരാമർശങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട് (lgn.Ant.Romans, Prologue). ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ റോമിലെ മെത്രാൻ സഭ മുഴുവന്റെയും തലവനാണ് എന്ന ചിന്തയുടെ അനുരണനങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

(iii) ഏ.ഡി. 195ൽ വിക്ടർ മാർപാപ്പായുടെ കാലത്ത് ഉത്ഥാനതിരുനാൾ ഞായറാഴ്ചകളിലല്ലാതെ യഹൂദക്രമമനുസരിച്ച് നീസാൻ 14-ാം തീയതിയോടനുബന്ധിച്ച് അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന പൗരസ്ത്യസഭകൾക്കെതിരേ നടപടി സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. സഭ മുഴുവനിലും അച്ചടക്കനടപടി സ്വീകരിക്കാൻ റോമാ മെത്രാനുള്ള അധികാരം രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെയെങ്കിലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണ്.

(iv) ഏ.ഡി. 342ൽ സാർദിക്കായിൽ ചേർന്ന സൂനഹദോസ് ശീശ്മക്കാരെയും പാഷണ്ഡികളെയും തിരിച്ചറിയാൻ റോമാമെത്രാനോടുള്ള വിധേയത്വം മാനദണ്ഡമായി നിശ്ചയിച്ചു.

(v) ഏ.ഡി. 367ൽ, ഡൊണാറ്റിസ്റ്റു പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരേ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ മിലേവായിലെ ഒപ്ത്താത്തിയൂസ് പത്രോസിന്റെ റോമിലെ സിംഹാസനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും പ്രാഥമികതയും ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട് (Dona. 7:3).

(vi) ഏ.ഡി. 371ൽ, അരിമിനുമിൽ ചേർന്ന മെത്രാന്മാരുടെ തീരുമാനങ്ങൾ സാധുവാകണമെങ്കിൽ റോമിലെ മെത്രാനായ മാർപാപ്പായുടെ അംഗീകാരം വേണമെന്ന് ദമാസൂസ് പാപ്പാ പ്രഖ്യാപിച്ചു. മാർപാപ്പായുടെ അംഗീകാരമില്ലാത്ത തീരുമാനങ്ങൾ സഭയിൽ അസാധുവാണെന്ന ധാരണ നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതലെങ്കിലും സഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്നതായി ഈ രേഖകൾ സൂചന നൽകുന്നു.

(vii) ഏ.ഡി. 417ൽ, കാർത്തേജു സൂനഹദോസിലെ മെത്രാന്മാർക്കുള്ള എഴുത്തിൽ സത്യവിശ്വാസത്തെയും നന്മതിന്മകളെയും കുറിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അന്തിമതീർപ്പുകല്പിക്കാനുള്ള അധികാരം റോമിലെ മാർപാപ്പായ്ക്കാണെന്ന് ഇന്നസെന്റ് പാപ്പാ അറിയിക്കുന്നുണ്ട്.

(viii) ഏ.ഡി. 420 ൽ, തെസ്സലോണിക്കായിലെ ബിഷപ്പായിരുന്ന റൂഫസിനുള്ള എഴുത്തിൽ, റോമിലെ മെത്രാൻ എടുത്ത തീരുമാനം പുനഃപരിശോധിക്കുന്നത് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്ന് ബോനിഫസ് പാപ്പാ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്.

മേൽ സൂചിപ്പിച്ച ആദ്യ നാലു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ചരിത്രരേഖകൾ പത്രോസിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിന്റെയും പ്രാഥമികതയുടെയും അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകളാണ്. കൂടാതെ, സഭാപിതാക്കന്മാരായ വി.സിപ്രിയാൻ (Unity, 4. J 555), ഒരിജൻ (Comm. John 5:3), കൊർണേലിയൂസ് (Letter to Cyprian 49), സഭാചരിത്രകാരനായ യൗസേബിയൂസ് (Ecl. His. 2:14.6) വി.ആഗസ്തീനോസ് (Sermon 295.2) തുടങ്ങിയവരെല്ലാം റോമിലെ ശ്ലൈഹിക സിംഹാസനത്തിന്റെ പ്രഥമത അംഗീകരിക്കുന്നവരാണ്.

മാർപാപ്പായുടെ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെയും പരമാധികാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള കത്തോലിക്കാവിശ്വാസം ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ നൽകിയ പഠനത്തിൽ, പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. "ആഗോളസഭ മുഴുവന്റെയുംമേൽ പൂർണ്ണവും അനിഷേധ്യവുമായ പരമാധികാരം മാർപാപ്പായ്ക്കുണ്ട്". ഇത് വിശ്വാസവും ധാർമ്മികതയും സംബന്ധിക്കുന്ന മേഖലകളിൽ മാത്രമല്ല; സഭയുടെ ഭരണനിർവ്വഹണത്തിന്റെയും അച്ചടക്കനടപടികളുടേതുമായ സകലമേ

ഖലകളിലുമുള്ള അധികാരമാണ് (D1831, CK218). മാർപാപ്പായുടെ പരമാധികാരത്തെ പ്രതീകാത്മകമായി കരുതി യഥാർത്ഥ അധികാരം രൂപതാധ്യക്ഷന്മാർക്കാണെന്നു വാദിച്ച പാഷണ്ഡതകൾക്കെതിരേയാണ് (ഗാള്ളിക്കനിസം, ഫെബ്രോണിയനിസം മുതലായവ) സൂനഹദോസ് ഈ പ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്നത്. മാർപാപ്പായെ സാർവ്വത്രിക മെത്രാനായി (Episcopus urbiset Orbis) കരുതണം എന്ന അഭിപ്രായം (Jacob of Viterba) ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മരണീയമാണ് . (1) സഭയിലെ മുഴുവൻ അംഗങ്ങളുടെയും കാര്യങ്ങളിൽ മറ്റാരുടെയും മാധ്യസ്ഥ്യം കൂടാതെ നേരിട്ട് ഇടപെടാൻ മാർപാപ്പായ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്. (2) മാർപാപ്പായുടെ അധികാരം കേവലം രാഷ്ട്രീയാധികാരികളുടേതുപോലെ സഭയുടെ മേൽനോട്ടം മാത്രമല്ല. ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ നിയമനിർമ്മാണത്തിനും അവ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനും ശിക്ഷണനടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും മാർപാപ്പായ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട്. (3) മാർപാപ്പായുടെ അധികാരം പൂർണ്ണമാകയാൽ രൂപതാമെത്രാന്മാരുടെ സമ്മതം കൂടാതെതന്നെ സഭാസംബന്ധമായ ഏതു വിഷയത്തിലും തീരുമാനമെടുക്കാൻ മാർപാപ്പായ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്.

ദൈവശാസ്ത്ര ദൃഷ്ടിയിൽ

വി.ഗ്രന്ഥവും സഭാപാരമ്പര്യവും ഒരുപോലെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന സത്യമാകയാൽ റോമാമെത്രാന്റെ പ്രാഥമികത ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിൽ സഭൈക്യത്തിനു തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികളിൽ ഒന്നായി ഈ വിശ്വാസം മാറിയിട്ടുണ്ട്. സഭകളുടെ ഐക്യത്തിനു ഹാനികരമാകാത്ത രീതിയിൽ പത്രോസിന്റെ റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും പ്രഥമതയും കാലോചിതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ സഭയിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ ജോൺ പോൾ പാപ്പാ ആഹ്വാനം ചെയ്തിരുന്നു (ut unum sint, 94-95). പത്രോസിനു ശിഷ്യഗണത്തിലുള്ള പ്രഥമസ്ഥാനത്തിനു സമാനമായ പ്രഥമസ്ഥാനം സഭയിലെ മെത്രാന്മാരുടെയിടയിൽ മാർപാപ്പായ്ക്കുണ്ടെന്ന് ആംഗ്ലിക്കൻ-കത്തോലിക്കാ സംയുക്ത കമ്മീഷൻ (ARCIC) 1976-ൽ പ്രസ്താവനയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

മാർപാപ്പയുടെ തെറ്റാവരം

ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ച മാർപാപ്പായുടെ തെറ്റാവരത്തെ സൂനഹദോസ് നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: "വിശ്വാസം, സന്മാർഗ്ഗം, എന്നീ മേഖലകളിൽ തന്റെ

ശ്ലൈഹിക അധികാരമുപയോഗിച്ച് സഭയുടെ പരമാചാര്യൻ എന്ന നിലയിൽ (Ex Cathedra) മാർപാപ്പാ നൽകുന്ന പ്രബോധനങ്ങൾക്ക്, വിശുദ്ധ പത്രോസിന് ദൈവം നൽകിയ അപ്രമാദിത്വത്തിന്റെ അനുഗ്രഹമുള്ളതിനാൽ, അവ പരിഷ്കരണത്തിനും മാറ്റം വരുത്തലുകൾക്കും അതീതമാണ്"(D 1839). ഈ നിർവ്വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ താഴെച്ചേർക്കും വിധം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്:

(i) പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി നിയമാനുസൃതം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മാർപാപ്പായ്ക്കു മാത്രമുള്ള അധികാരമാണ് തെറ്റാവരം. മാർപാപ്പായോടൊത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന തിരുസംഘങ്ങളുടെ പ്രബോധനങ്ങൾക്ക് തെറ്റാവരമില്ല.

(ii) വിശ്വാസം, സന്മാർഗ്ഗം, എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾക്കു മാത്രമേ അപ്രമാദിത്വസ്വഭാവമുള്ളൂ.

(iii) മാർപാപ്പാ ശ്ലൈഹിക അധികാരത്തോടും (Ex Cathedra) സഭയുടെ പ്രധാനാചാര്യനെന്ന നിലയിലും സഭയിലെ മുഴുവൻ വിശ്വാസികളെയും ലക്ഷ്യമാക്കി നടത്തുന്ന പ്രബോധനങ്ങളാണ് അപ്രമാദിത്വസ്വഭാവമുള്ളവയായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടത്. മാർപാപ്പാമാർ നടത്തുന്ന എല്ലാ പ്രസ്താവനകളും പ്രഭാഷണങ്ങളും തെറ്റാവരമുള്ളവയായി സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നു സാരം.

(iv) മാർപാപ്പായുടെ തെറ്റാവരം സ്വന്തം ജ്ഞാനത്തിലോ അധികാരത്തിലോ അധിഷ്ഠിതമല്ല. മറിച്ച് അതു സഭയുടെ സത്യപ്രബോധകനായ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണയിലും പ്രചോദനത്തിലും അധിഷ്ഠിതമാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപയാൽ ശ്ലൈഹികാധികാരത്തോടെ സംസാരിക്കുമ്പോഴാണ് മാർപാപ്പായ്ക്കു തെറ്റാവരമുള്ളത്. തെറ്റാവരമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവ് പരിശുദ്ധപിതാവിലൂടെ സംസാരിക്കുമ്പോൾ അതിനു തെറ്റാവരമുണ്ട് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് തികച്ചും യുക്തിസഹമാണല്ലോ.

വി. ഗ്രന്ഥാടിസ്ഥാനം

ക്രിസ്തു പത്രോസിനെ തന്റെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാന ശിലയായി സ്ഥാപിച്ചു (മത്താ 16:18). അതിനാൽ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ പരമോന്നത പ്രബോധകൻ പത്രോസായിരുന്നു. പത്രോസിന് കെട്ടാനും അഴിക്കാനുമുള്ള അധികാരവും ഈശോ നൽകി. ദൈവിക നിയമം ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കാനും തെറ്റായവ്യാഖ്യാനങ്ങളെ തള്ളിക്കളയാനുമുള്ള അധികാരത്തെയാണ് കെട്ടാനും അഴിക്കാനുമുള്ള അധികാരമായി റബ്ബിമാർ കരുതിയിരുന്നത്. തന്മൂലം പത്രോസിനു ലഭിച്ച അധികാരം ദൈവിക സത്യങ്ങളെ തെറ്റുകൂടാതെ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള അധികാരമായിരുന്നു.

തന്റെ അജഗണങ്ങളുടെ ഇടയനായും പത്രോസിനെ ക്രിസ്തു നിയമിച്ചു (യോഹ 21:15-17). ദൈവജനത്തിന്റെ തെറ്റുകൾ ചൂണ്ടി ക്കാട്ടേണ്ടതും അവ തിരുത്തി അവരെ നേർവഴിക്കു നയിക്കേണ്ടതും ഇടയന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. ദൈവം ഒരുവനെ ഒരു ദൗത്യം ഭര മേല്പിക്കുമ്പോൾ അതു നിറവേറ്റാനുള്ള കൃപയും കൂടി ആ വ്യക്തിയ്ക്കു നൽകും എന്നതു സത്യമാണ്. തന്മൂലം ദൈവജന ത്തിന്റെ തെറ്റുകൾ തിരുത്താനുള്ള നിയോഗം ലഭിച്ച വലിയ ഇടയ നായ പത്രോസിനും പിൻഗാമികൾക്കും ദൈവം തെറ്റാവരം നൽകി എന്ന് അനുമാനിക്കാം.

പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ ക്ഷയമുണ്ടാകാതിരിക്കാനും പത്രോസിനു തെറ്റുപറ്റാതിരിക്കാനും വേണ്ടി ഈശോ സവിശേഷ മായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട് (ലൂക്കാ 22:31-32). ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രാർത്ഥ നയുടെ ഫലമായുള്ള അനുഗ്രഹമായി പത്രോസിന്റെയും പിൻഗാ മികളുടെയും തെറ്റാവരത്തെ മനസ്സിലാക്കാം.

സഭാപാരമ്പര്യത്തിൽ

തെറ്റാവരം എന്ന പദപ്രയോഗം സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ രചനക ളിലില്ലെങ്കിലും പ്രസ്തുത ആശയം സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കൃതി കളിൽ ദൃശ്യമാണ്. "പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയുടെ സാന്നിധ്യം മൂലം റോമിലെ സഭ പാഷണ്ഡതകളിൽ നിന്നും വിമുക്തമാണ്" എന്ന് അന്ത്യോക്യായിലെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (Rom. lnses). "റോമിൽ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി ഭരിക്കുന്ന സഭ യുടെ വിശ്വാസം മറ്റെല്ലായിടങ്ങളിലുമുള്ള സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന് മാതൃകയും മാനദണ്ഡ"വുമാണെന്ന് വി. ഇരനേവൂസ് സാക്ഷ്യ പ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (Adv. haer . III.3.2). റോമിലെ സഭയുടെ അവി കലവും അപ്രമാദവുമായ വിശ്വാസത്തെ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി യുടെ അപ്രമാദിത്വത്തിനു തെളിവായി കരുതുന്നതിൽ സാംഗത്യ മുണ്ട്.

വി.സിപ്രിയാൻ റോമിലെ സഭയെ സാർവ്വത്രിക സഭയെ പഠിപ്പി ക്കാനുള്ള പത്രോസിന്റെ സിംഹാസനം (Cathedra Petri) എന്നാണു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. റോമിലെ സഭയുടെ വിശ്വാസശ്രേഷ്ഠതമൂലം പാഷണ്ഡതകൾക്ക് അതിനെ കീഴടക്കാനാവില്ല എന്നും ഇരനേ വൂസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട് (Ep. 59-14) പൗരസ്ത്യസഭകളുമാ യുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം പരിഹരിക്കുന്നതിനായി യഥാർത്ഥ പ്രബോധനവരം ക്രിസ്തുവിനാൽ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദമാസൂസ് പാപ്പായോട് വി.ജറോം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതും (Ep. 15-1) സമാന മായ അർത്ഥത്തിലാണ്. രണ്ടു സൂനഹദോസുകളുടെയും തീരുമാനം

പത്രോസിന്റെ സിഹാസനത്തിനു മുന്നിലെത്തിക്കുകയും അവയെ ക്കുറിച്ചുമുള്ള പാപ്പായുടെ തീരുമാനം അറിയിക്കുകയും ചെയ്ത തിനാൽ പ്രസ്തുത വിഷയം അവസാനിച്ചതായി (Cansa Finitaest) കരുതണമെന്ന് വി. അഗസ്തീനോസു പഠിപ്പിക്കുന്നതും (Sermo 131.10.10) ആദിമസഭയിൽ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയുടെ അപ്ര മാദിത്വത്തിനുള്ള തെളിവായി കരുതാം. ഏക സ്വഭാവപാഷണ്ഡ തയുടെ പ്രചാരകനായ എവുത്തിക്കസിനോട് സത്യവിശ്വാസമറി യാൻ ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാ മിയെ സമീപിക്കാൻ വി. പീറ്റർ ക്രിസോലോഗൂസ് അഭിപ്രായപ്പെ ടുന്നതും (With Leo I Ep. 25.2) ആദിമസഭയുടെ തെറ്റാവര വിശ്വാ സത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതാണ്.

ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകൾ മുതൽ പാഷണ്ഡികളെയും അബദ്ധപ്ര ബോധകരെയും സഭയിൽനിന്നും പുറത്താക്കിയിരുന്നത് മാർപാ പ്പാമാരായിരുന്നതിനാൽ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ അധികാരിയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിമാരായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കാം. AD 519 ൽ വി. ഹോർമിസ്ദാസ് പാപ്പാ യുടെ പ്രഖ്യാപനത്തെ തെറ്റാവരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ ഔദ്യോഗിക പ്രഖ്യാപനമായി കരുതാം. "പത്രോസിന്റെ സിംഹാ സനത്തിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം കറയില്ലാതെയും കലർപ്പില്ലാ തെയും പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്" (D 171) എന്നാണ് പാപ്പാ പ്രഖ്യാ പിച്ചത്. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ (AD 870) ലിയോൺസ് (1274), ഫ്ലോറൻസ് (1438-1445) എന്നീ സൂനഹദോസുകൾ പാപ്പായുടെ തെറ്റാവരത്തെ അംഗീകരിക്കുന്ന പ്രബോധനങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

മധ്യകാല ക്രൈസ്തവ ചിന്തകരും പാപ്പായുടെ തെറ്റാവരത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നുണ്ട്. വി. തോമസ് അക്വീനാസിന്റെ അഭിപ്രായ ത്തിൽ, "വി. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയുടേതാണ് സത്യവിശ്വാസ ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവസാനവാക്ക് എന്നതിനാൽ മാർപാപ്പായുടെ വാക്കുകളെ അനുസരിക്കാൻ സകലവിശ്വാസികൾക്കും കടമയുണ്ട്". ലൂക്കാ 12:31; 1കോറി 1:10 എന്നീ വചനഭാഗങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഈ വിശ്വാസത്തെ വി. അകിനാസ് ആധികാരികമായി സമർത്ഥി ക്കുന്നുണ്ട് (ST.2.ii.1.10).

14-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ മാർപാപ്പായുടെ അപ്ര മാദിത്വത്തെ എതിർക്കുന്ന ചിന്താഗതികൾ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ജോൺ 22-ാം പാപ്പായുമായുള്ള അഭിപ്രായാന്തരത്തെത്തുടർന്ന് ഓക്കാമിലെ വില്യം എന്ന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് ഈ എതിർപ്പിനു തുടക്കം കുറിച്ചത്. പാദുവായിലെ മാർസില്ലിയൂസും ജ്ഞാന്തൂനിലെ യോഹ

ന്നാനും ചേർന്ന് സൂനഹദോസ് സിദ്ധാന്തത്തിന് രൂപം നൽകി. മാർപാപ്പായ്ക്കല്ല മെത്രാൻ സമിതിയായ സൂനഹദോസുകൾക്കാണ് സഭയിൽ പരമാധികാരം എന്നതായിരുന്നു ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ മുഖ്യവാദഗതി. പാശ്ചാത്യ ശീശ്മയുടെ കാലത്ത് (1378-1417) ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന് ഒട്ടേറെ പ്രണേതാക്കളുണ്ടായി. കോൺസ്റ്റാൻസിലും ബാസലിലും കൂടിയ പ്രാദേശിക സൂനഹദോസുകൾ ഈ വാദത്തെ അംഗീകരിച്ചെങ്കിലും അതിന് മാർപാപ്പായുടെ അംഗീകാരം ലഭിച്ചില്ല. പിന്നീട് ഗാള്ളിക്കനിസം എന്ന പാഷണ്ഡതയായി ഇതു രൂപപ്പെട്ടു.

സഭാപാരമ്പര്യത്തിലും വി. ഗ്രന്ഥത്തിലും അടിസ്ഥാനമുള്ള തെറ്റാവരവിശ്വാസത്തെ വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത് ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലാണ്. മാർപാപ്പമാരുടെ ചില നിഗമനങ്ങളോ തീരുമാനങ്ങളോ ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണത്തിൽ തെറ്റിപ്പോയതായി ചൂണ്ടിക്കാണ്ടിക്കാനായേക്കാം. എന്നാൽ, ശ്ലൈഹികാധികാരമുപയോഗിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതമായി ശ്രേഷ്ഠാചാര്യസ്ഥാനത്തിന്റെ അധികാരത്തോടെ വിശ്വാസത്തെയും സന്മാർഗ്ഗത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രബോധനങ്ങൾ ഒരിക്കലും തെറ്റിപ്പോയിട്ടില്ല എന്നതു തന്നെയാണ് തെറ്റാവരത്തിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ തെളിവ്.

11
സഭയുടെ മാതൃകകൾ

സഭയുടെ സ്വഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ധാരാളം അടയാളങ്ങളും, പ്രതീകങ്ങളും, പ്രതിഛായകളും പ്രതിരൂപങ്ങളും ആദ്യകാലം മുതലേ സഭയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. സഭയാകുന്ന രഹസ്യത്തെ വിവിധ ദിശകളിൽനിന്നുകൊണ്ട് അനാവരണം ചെയ്യാനാണ് ഇത്തരം പ്രതിഛായകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈശോ തന്നെയും സഭയെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുവാൻ വിവിധങ്ങളായ ഉപമകളും പ്രതിരൂപങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി സുവിശേഷങ്ങളിൽ നമുക്ക് കാണാവുന്നതാണ്. പുതിയ നിയമത്തിന്റെ ചുവട് പിടിച്ച് സഭാപിതാക്കന്മാരും സഭയെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിച്ചപ്പോൾ വിവിധ സാദൃശ്യങ്ങളും പ്രതിഛായകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി.

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രശസ്തനായ സഭാശാസ്ത്രജ്ഞനായ അവരി ഡള്ളസ് 1974-ൽ പുറത്തിറക്കിയ "Models of the Church"എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സഭയുടെ സ്വഭാവം വിവിധ 'മാതൃക'കളിലൂടെ (Models) വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. സഭാവിജ്ഞാനീയരംഗത്ത് വിപ്ലവാത്മകമായ ചലനം സൃഷ്ടിക്കാൻ ഈ സഭാമാതൃകകൾക്ക് (Church Models) സാധിച്ചു. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ 1987 ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ Expanded Edition ൽ 6-ാമത്തെ മാതൃകയും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഈ സഭാമാതൃകകളുടെ സവിശേഷതകളും അവയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്ന സഭയുടെ പ്രകൃതവുമാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

പുതിയ നിയമത്തിലെ സഭയുടെ പ്രതിഛായകൾ

ഏകദേശം എൺപതിൽപരം പ്രതിഛായകൾ സഭയെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കാൻ പുതിയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് Paul S. Minear എന്ന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും ഏതാനും ചില പുതിയനിയമസഭാസാദൃശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. "പഴയ ഉടമ്പടിയിൽ ദൈവരാജ്യം പലവിധ ഉപമകളിലൂടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ വിവിധ പ്രതിരൂപങ്ങളിലൂടെയാണ് സഭയുടെ ആന്തരികസ്വഭാവം ഇന്ന് നാം

മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്"(LG No.6). മനുഷ്യരുടെ സാധാരണമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഈ പ്രതിരൂപങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുന്നത്. ഉദാ: ആടുമേയ്ക്കൽ, കാർഷികവൃത്തി, ഭവനനിർമ്മാണം, കുടുംബജീവിതം, ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ പ്രതിരൂപങ്ങളിലൂടെ വെളിവാക്കപ്പെടുന്ന സഭയുടെ ആന്തരികാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധാരണക്കാർക്ക് എളുപ്പമായിരുന്നു.

സഭ ഒരു അജഗണമാണ് (യോഹ 10:1-11); സഭ ദൈവത്തിന്റെ കൃഷിഭൂമിയാണ് (1 കോറി 3:9); സഭ ദൈവഭവനമാകുന്നു (1 കോറി 3:10); സഭ സ്വർഗ്ഗീയ ഓറശ്ലം (ഗലാ 4:26); ആകുന്നു; സഭ കളങ്കമില്ലാത്ത ദിവ്യചെമ്മരിയാട്ടിൻ കുട്ടിയുടെ നിർമ്മല മണവാട്ടിയാകുന്നു (വെളി 19:7;21:2-9); എന്നിങ്ങനെ വിവിധതരത്തിൽ സഭയാകുന്ന രഹസ്യത്തെ പുതിയ നിയമത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതീകശരീരമാകുന്നു എന്നത് പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ശക്തമായ ഒരു പ്രബോധനമാണ് (1 കോറി 10:17; 12:13; റോമ 6:4-5; 12:5). 1943-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച Mystici Corporis Christi എന്ന 12-ാം പിയൂസ് മാർപാപ്പയുടെ ചാക്രിക ലേഖനത്തിലെ പ്രബോധന വിഷയവും ഇതുതന്നെയാണ്. സഭയും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയും വിശ്വാസസമൂഹം പരസ്പരമുള്ള ഗാഢമായ ബന്ധത്തെയും ശക്തമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പ്രതിഛായക്ക് സാധിച്ചു. സഭ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആലയമാണ് എന്ന പ്രബോധനവും പുതിയനിയമത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സഭയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ശക്തമായ പ്രതിഛായയാണ്. "പരിശുദ്ധാത്മാവ്" ഒരു ആലയത്തിലെന്നപോലെ തിരുസഭയിലും വിശ്വാസികളുടെ ഹൃദയത്തിലും കുടികൊള്ളുന്നു (1 കോറി 3:16;6:19).

"സഭ ദൈവജനമാകുന്നു" എന്നത് രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് ഊന്നൽ നല്കിയ ഒരു സഭാപ്രതിഛായയാണ്. പുതിയ നിയമത്തിൽ മാത്രമല്ല പഴയനിയമത്തിലും സഭയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം വെളിവാക്കുന്ന ഒരു പ്രതിരൂപമാണിത്. "സഭ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വംശവും, രാജകീയ പൗരോഹിത്യഗണവും, വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ജനപദവും, ദൈവം തനിക്കായി നേടിയെടുത്ത ജനതയും... ആദ്യം ഒരു ജനമല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ജനവും" (1 പത്രോ 2:9-10). സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ വിപ്ലവകരമായ ചുവടുവെപ്പിന് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിന് സാധിച്ചത് സഭ ദൈവജനമാകുന്നു എന്ന ചിന്തയ്ക്ക് ഊന്നൽ നല്കിയതുകൊണ്ടാണ്.

എന്തുകൊണ്ട് സഭാസാദൃശ്യങ്ങൾ (Image) അല്ലെങ്കിൽ മാതൃകകൾ (Models)?

എന്തുകൊണ്ടാണ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പൊതുവായും സഭാദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രത്യേകമായും വിവിധ മാതൃകകളിലൂടെ (Models) യുള്ള പഠനരീതി അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. അടുത്ത കാലത്തായി ദൈവശാസ്ത്രപഠനങ്ങളിൽ കടന്നുവന്ന ഈ പഠനരീതി (Model Methodology) ദൈവശാസ്ത്രത്തെ ആഴത്തിൽ മനസിലാക്കുവാനും, ഗവേഷണ പഠനങ്ങളെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാനും വളരെയേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദൈവം രഹസ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലതന്നെ സഭയും ഒരു രഹസ്യമാകുന്നു. രഹസ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണമായും വ്യക്തതയോടെ പ്രതിപാദിക്കുക ക്ലേശകരമാണ്. അഥവാ അതിന് പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ സാധാരണമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും ഉപമകളും മാതൃകകളും ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നേക്കാം. എന്നാലും ഒരൊറ്റ മാതൃകകൊണ്ട് സഭയുടെ അന്തസത്ത മുഴുവനായും വെളിപ്പെടുത്തുക സാധ്യമല്ല. ഡള്ളസ് ഉപയോഗിക്കുന്ന വിവിധ മാതൃകകൾ ഓരോന്നും സഭയുടെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സ്വഭാവങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. ഓരോ മാതൃകയും സഭയുടെ ഓരോ സ്വഭാവത്തിന് ഊന്നൽ നല്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സഭയെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ധാരാളം മാതൃകകൾ അനിവാര്യമാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു മാതൃക മറ്റൊന്നിനെ നിരാകരിക്കുന്നില്ല. ഒരു മാതൃകയെമാത്രം ആശ്രയിച്ച് സഭയുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തെ മനസ്സിലാക്കുക സാധ്യവുമല്ല. വിവിധ മാതൃകകളെ സമഗ്രമായി സമന്വയിപ്പിച്ചാലെ സഭാവിജ്ഞാനിയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് പോകുവാൻ സാധ്യമാകൂ എന്നാണ് ഡള്ളസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതും.

അവരി ഡള്ളസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു പ്രതിഛായ (Image) കൂടുതൽ വിമർശനാത്മകവും ധ്യാനാത്മകവുമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ താത്വികമായ പഠനത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അതിനെ മോഡൽ (Model) എന്ന് വിളിക്കാവുന്നതാണ്. ദൈവശാസ്ത്ര മോഡൽ എന്ന് ഡള്ളസ് ഒരു Image-നെ വിളിക്കുമ്പോൾ അത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പൂർണ്ണമായും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നോ വെളിവാക്കുന്നു എന്നോ അർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. മറിച്ച് ഒരു മാതൃക ഏതൊരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് പറയുന്നുവോ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമേറിയ പഠനത്തിലേക്കും വിവിധ സാധ്യതകളിലേയ്ക്കും തുറവിയുള്ളതാകുന്നു. അതേസമയം ഓരോ മാതൃകയ്ക്കും അതിന്റേതായ നേട്ടവും കോട്ടവുമുണ്ട്. വ്യത്യസ്ത

മാതൃകകളെ ഒന്നിപ്പിച്ച് ഏകമാതൃകയിലേക്ക് ഒരുക്കുക എന്ന് പറയുന്നതും സഭയുടെ യഥാർത്ഥ പ്രകൃതിയെ മനസിലാക്കുന്നതിന് കോട്ടം വരുത്തുന്നതായിരിക്കും. അതുതന്നെയാണ് വിവിധ സഭാമാതൃകകളുടെ സവിശേഷതയും.

സഭാമാതൃകകൾ

1. സഭ ഒരു സ്ഥാപനമാകുന്നു (Institution)

ഒരു കാലത്ത് സഭയെ ഒരു പൂർണ്ണസമൂഹമായി (Perfect society) വിശദീകരിച്ചിരുന്നു. കാർഡിനൽ റോബർട്ട് ബെല്ലർമിൻ ആയിരുന്നു ഈ ചിന്തയുടെ ഉപജ്ഞാതാവ്. ഇതിലൂടെ ഇദ്ദേഹം സഭയെ ബാഹ്യമായി കെട്ടുറപ്പുള്ള സമൂഹമായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. Kingdom of France പോലെ കെട്ടുറപ്പും സ്വയംഭരണാവകാശവുമുള്ള ഒരു സമൂഹമാണ് സഭ എന്ന് ബെല്ലർമിൻ സഭയെ നിർവ്വചിച്ചു. ഈ ആശയംകൊണ്ട് ബല്ലർമിൻ ലക്ഷ്യംവച്ചത് സഭയുടെ ഘടനാപരമായ കെട്ടുറപ്പിന് ഊന്നൽ നൽകുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. 1550 മുതൽ 1950 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ സഭയുടെ ഘടനാപരമായ വശത്തിന് വളരെയേറെ പ്രാധാന്യം കൈവന്നു. എങ്കിലും ചില ദോഷങ്ങൾക്കും അത് കാരണമായിട്ടുണ്ട്. സഭയുടെ സ്ഥാപനപരമായ വശങ്ങൾ (Institutional Elements) ചിലപ്പോഴെങ്കിലും സ്ഥാപനവത്ക്കരണത്തിലേയ്ക്ക് സഭയെകൊണ്ടെത്തിച്ചു. സഭയിലെ അംഗത്വംകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുകയും ആന്തരികജീവിതത്തിന് വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യം നൽകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ഈ മാതൃക ഒരു പരിധിവരെ കാരണമായി. സഭയുടെ ചട്ടക്കൂടിന് പ്രാധാന്യമുണ്ടെങ്കിലും പരിധിവിട്ട അതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ ഡള്ളസ് എതിർക്കുന്നു.

2. സഭ ഒരു മൗതിക കൂട്ടായ്മയാകുന്നു (Mystical communion)

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലഘട്ടം തുടങ്ങി സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരമാകുന്നു എന്ന പ്രതിഛായക്ക് പ്രാധാന്യം വർദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയുടെ ആരംഭത്തിൽതന്നെ സഭ ദൈവജനമാകുന്നു എന്ന ചിന്തയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. Yves Congar നെപോലെയുള്ള ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ ആശയത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പരിശ്രമിച്ചവരാണ്. തൽഫലമായി രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിലെ "ജനതകളുടെ പ്രകാശം" എന്ന പ്രമാണരേഖയിൽ "സഭ ദൈവജനമാകുന്നു" എന്ന നിർവ്വചനത്തിന് പരമപ്രാധാന്യം ലഭിച്ചു.

വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ അടിസ്ഥാനമിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ രണ്ട് പ്രതി

ഛായകളെ ഒന്നിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഡള്ളസ് സഭ ഒരു മൗതീക കൂട്ടായ്മയാകുന്നു എന്ന് വിശദീകരിച്ചത്. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്നു. സഭ കൂട്ടായ്മയാകുന്നു എന്ന് പറയുമ്പോൾ അത് വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധത്തെ മാത്രമല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, ദൈവവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തിനും തുല്യപ്രാധാന്യമുണ്ട്. കൂദാശകളിലൂടെയും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ഈ ബന്ധത്തെ നിലനിർത്തുമ്പോഴാണ് സഭയുടെ യഥാർത്ഥ കൂട്ടായ്മ അനുഭവവേദ്യമാകുന്നത്.

3. സഭ ഒരു കൂദാശയാകുന്നു (Sacrament)

സഭാപിതാക്കന്മാരായ വി. സിപ്രിയാൻ, വി. അഗസ്റ്റിൻ എന്നിവർ സഭ ഒരു കൂദാശയാകുന്നു എന്ന് പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ Henri de Lubac, Karl Rahner, Otto Semmelroth, Edward Schillebeeckx, Yves Congar എന്നിവരും ഈ ആശയത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചവരാണ്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസും സഭയെ ഒരു കൂദാശയായും ഒരു അടയാളമായും മനുഷ്യരെ തമ്മിലും മനുഷ്യനും ദൈവവും തമ്മിലും ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന വരപ്രസാദത്തിന്റെ ഉപകരണമായും ചിത്രീകരിച്ചു (LG 1,9,49, GS 45).

പ്രധാനമായും രണ്ട് ആശയങ്ങളാണ് "സഭ കൂദാശയാകുന്നു" എന്ന് പറയുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഒന്ന്, ക്രിസ്തു, ദൈവത്തിന്റെ കൂദാശയാകുന്നു. രണ്ട്, തിരുസഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂദാശയാകുന്നു. ക്രിസ്തു ദൈവത്തെ പൂർണ്ണമായും ഈ ലോകത്തിന് സ്പർശവേദ്യമാക്കി. ക്രിസ്തുവിലൂടെ ഈ ലോകത്തിന് പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തെ കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും, തൊടുവാനും സാധ്യമായി. അങ്ങനെ ക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ കൂദാശയായി. സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂദാശയാകുന്നത് സഭയിൽ ക്രിസ്തുവിനെ പൂർണ്ണമായും കാണുവാനും, കേൾക്കുവാനും, തൊടുവാനും സാധിക്കുമ്പോഴാണ്. അതാണ് സഭയുടെ ദൗത്യവും.

ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സഭ, ക്രിസ്തുവിനെ പൂർണ്ണമായും നല്കുന്ന ഭൂമിയിലെ അടയാളമാകുന്നു. ഈ സഭയ്ക്ക് ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ വശങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവ രണ്ടും ആവശ്യവുമാണ്. സഭയുടെ ഘടനാപരമായ (Institutional or Structural) വശങ്ങളിലൂടെയാണ് ആന്തരീകജീവൻ പ്രകടമാകുന്നത്. മറ്റ് വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ സഭയുടെ ഘടനാപരമായ സവിശേഷതകളിലൂടെ പ്രകടമാകേണ്ടത് വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നീ പുണ്യങ്ങളാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം സഭ ജീവനുള്ള സമൂഹം എന്നതിനുപകരം വെറും മൃതശരീരമായി മാറും.

4. സഭ സന്ദേശവാഹകയാകുന്നു (Herald)

ഹെറാൾഡ് (Herald) എന്നാൽ ഔദ്യോഗികമായ സന്ദേശവാഹകൻ എന്നാണർത്ഥം. രാജാക്കന്മാരുടെ കല്പനകൾ ഔദ്യോഗികമായി ജനമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രഘോഷിക്കുന്നവനാണ് 'ഹെറാൾഡ്'. ഈ മാതൃകയിലൂടെ സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഔദ്യോഗിക സന്ദേശവാഹകയാണ്. വചനം മാംസംധരിച്ച് ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ച ക്രിസ്തുവാകുന്ന വചനത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ഈ മാതൃക അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇത് "കരിസ്മാറ്റിക്" മോഡൽ എന്നും അറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രേഷിതയായ സഭയുടെ പ്രവാചക ദൗത്യമാണ് ദൈവവചനപ്രഘോഷണമെന്ന് ഈ മാതൃക വ്യക്തമാക്കുന്നു.

5. സഭ ശുശ്രൂഷകയാകുന്നു

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിന് ശേഷം സഭയുടെ ശുശ്രൂഷാ മനോഭാവത്തെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കൂടുതൽ ശക്തമാക്കുവാൻ വിവിധ തലങ്ങളിൽ പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. 1960 കളിൽ സഭ ഈ ലോകത്തെ സേവിക്കുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവളാണ് എന്ന ചിന്ത ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രബലമായിട്ടുണ്ട്. 1966 ൽ ബോസ്റ്റൺ രൂപതയുടെ മെത്രാനായിരുന്ന കാർഡിനൽ കുഷിങ്ങ് "The Servant Church"എന്ന പേരിൽ ഇറക്കിയ ഇടയലേഖനം ഈ ആശയത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന് പുറമെ Teilhard de Chardin, Dietrich Bonhoeffer എന്നിവരും ഈ മാതൃക പ്രബലമാക്കുവാൻ ഇടയാക്കിവരാണ്.

സഭയ്ക്ക് മതേതരലോകത്തുള്ള സ്ഥാനവും കടമയുമാണ് ഈ മാതൃക സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സത്യവും നീതിയും സമാധാനവും സ്നേഹവും സൗഹൃദവും ഈ ലോകത്ത് സംജാതമാക്കുവാനുള്ള സഭയുടെ എല്ലാ പരിശ്രമങ്ങളും ദൈവരാജ്യ സംസ്ഥാപനത്തിനുള്ള അവളുടെ കടമകളായിട്ടാണ് സഭ എന്നും കരുതിപോന്നിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മാനുഷികവും ദൈവീകവുമായ മൂല്യങ്ങളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ഭൂമിയിലെ ശുശ്രൂഷാസമൂഹമാണ് സഭ. ഈ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സഭ ലോകത്തിലെ എല്ലാ സേവനരംഗങ്ങളിലേക്കും അതിലൂടെ ജാതി-മത-വർണ്ണ-വർഗ്ഗ വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാ മനുഷ്യരിലേക്കും എത്തി നില്ക്കുന്നു.

6. സഭ ശിഷ്യന്മാരുടെ സമൂഹമാകുന്നു (Community of disciples)

ഇ ൗ മാതൃകയിൽ സഭയും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയായ ബന്ധത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ

മാർപാപ്പായുടെ ആദ്യത്തെ ചാക്രികലേഖനത്തിൽ "സഭ ശിഷ്യന്മാരുടെ സമൂഹമാകുന്നു" (Redempter Hominis, No. 21) എന്ന പരാമർശമാണ് ഈ മാതൃകയ്ക്ക് ആധാരം.

ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ വിശുദ്ധീകരണത്തിനായി ഈശോ ചെറിയ സമൂഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് പ്രത്യേകം പഠിപ്പിച്ചും, പരിശീലിപ്പിച്ചും വളർത്തിയിരുന്നു എന്ന വസ്തുത സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ഈ കൊച്ചു സമൂഹത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ് ഇന്നത്തെ സഭ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ അപ്പസ്തോലിക സമൂഹത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ എല്ലാം ഉൾക്കൊണ്ട് ജീവിക്കുവാൻ ഇന്നത്തെ സഭയ്ക്ക് കടമയുണ്ട്. ആദിമ ക്രൈസ്തവസമൂഹം യേശുവിന്റെ ശിഷ്യത്വം ജീവിച്ചതുപോലെ ഇന്നത്തെ സഭാവിശ്വാസികൾ ഈ ശിഷ്യത്വത്തിന് ലോകത്തിൽ സാക്ഷികളാകേണ്ടവരാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള സഭയുടെ ഏകത്വം എന്ന് പറയുന്നത് ഭൗതികമായ ഐക്യത്തേക്കാളുപരി ആന്തരികമായി ഉപവിപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഊന്നിയ ഒരു സൗഹൃദത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയാണ്. സഭ പരിശുദ്ധയാകുന്നുവെന്ന് പറയുമ്പോൾ ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ആഴമേറിയ ബന്ധത്തിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന വിശുദ്ധിയാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അപ്പസ്തോലികമായ സഭ എന്നു പറയുമ്പോൾ ഈ മാതൃക ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പിൻതുടർച്ച എന്നതിനേക്കാൾ ആദിമസഭയെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ തുടർച്ച ഇന്നും സഭയിലൂടെ തുടരുന്നു എന്നാണ്. ഇങ്ങനെ ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ വി. ഗ്രന്ഥാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള മൂല്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് സഭയുടെ പരമ്പരാഗതമായ സവിശേഷതകളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരിക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് ഈ മാതൃകകൊണ്ട് സാധിക്കുന്നത്.

ഉപസംഹാരം

ഡള്ളസിന്റെ മോഡൽ പഠനരീതി ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന് ഏറെ സ്വീകാര്യത കൈവരിക്കാൻ സഹായിച്ചു. സഭയാകുന്ന രഹസ്യത്തെ നാനാമുഖങ്ങളിൽ നിന്ന് നോക്കിക്കാണുവാനും സഭയുടെ വളർച്ചയെ വിലയിരുത്തുവാനും ഈ പഠനരീതി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു മാതൃക മാത്രം ഒരു സമയത്ത് പരിഗണിക്കുന്നത് സഭയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ സമഗ്രതയെ ബാധിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. എത്രയധികം മാതൃകകളിലൂടെ സഭയെ വിശദീകരിക്കാമോ അത്രയധികം ആഴത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും സഭയുടെ സ്വഭാവത്തെയും സവിശേഷതകളെയും മനസിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

12
സഭയും സിനഡാത്മകതയും

ആമുഖം

സഹസ്രാബ്ദത്തിലെ സഭയിൽനിന്നും ദൈവം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് നിശ്ചയമായും സിനഡാത്മകതയുടെ പാതയാണ് എന്ന ബോധ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പ ആഗോള സിനഡ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. ഒരുമിച്ച് ഒരേ പാതയിൽ സഞ്ചരിക്കാനുള്ള പരിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ ആഹ്വാനം ആഗോള സഭ സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഒരു നവീകരണത്തിന്റെ വസന്തം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനു ശേഷം ദൈവജനം കാത്തിരിക്കുന്നു. അറിവും സമ്പത്തും വിശ്വാസവും പരസ്പരം പങ്കുവെച്ചും, പരസ്പരം തിരുത്തിയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും വ്യത്യസ്തതകൾക്ക് സ്പർശിക്കാൻ ആവാത്ത ഒരു ആത്മീയ ഐക്യത്തിൽ ക്രിസ്തുവെന്ന ഏക വഴിയിലൂടെ ദൈവത്തിലേക്കും പാവപ്പെട്ടവരിലേക്കും ഒരുമിച്ച് നടന്ന ആദിമ ക്രൈസ്തവരുടെ ജീവിതരീതിയെയാണ് സിനഡ് എന്നതു കൊണ്ട് വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നത് സിനഡാത്മക സഭയെകുറിച്ചുള്ള പരിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ വീക്ഷണ ങ്ങളെയും സിനഡാത്മക യാത്രയെയും വത്തിക്കാൻ കൗൺ സിലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു ആനുകാലിക വായന നടത്തുകയാണ് ഇവിടെ.

1. സിനഡാത്മകത പൊതു വീക്ഷണത്തിൽ

സിനഡ് എന്നാൽ സഭ മുഴുവന്റെയും ഒരുമിച്ചുള്ള യാത്ര എന്ന വിശാലമായ അർത്ഥവും യാഥാർത്ഥ്യവും, കാലക്രമേണ സഭയിലെ മെത്രാന്മാരുടെ മാത്രം പ്രാദേശിക സമ്മേളനം എന്ന മട്ടിലേക്ക് ചുരുങ്ങി.എന്നാൽ വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഒരു ആഗോള സിനഡിന്റെ അനിവാര്യത തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ സ്ഥാപിതമായ മെത്രാൻ സിനഡിന്റെ പതിനാറാമത്തെ സമ്മേളന മാണ് 2023 ഒക്ടോബറിൽ റോമിൽ നടക്കാൻ പോകുന്നത്. ഒരുമിച്ച് ഒരേ പാതയിലുള്ള സഭയുടെ സഞ്ചാരത്തിന് അതിൻറെ നവീനത വീണ്ടെടുക്കുകയാണ് സഭയുടെ സ്വപ്നം.

സിനഡ്-അർത്ഥവും പദോല്പത്തിയും

സിനഡ് എന്ന ആംഗലേയപദം സൂനഹദോസ് എന്നാണ് മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്യൂൻ ഹോദോസ് എന്ന ഗ്രീക്ക് പ്രയോഗം ലഭിച്ചതാണ് സിനഡ്. സ്യൂൻ എന്നാൽ കൂടെ, ഒപ്പം, ഒരുമിച്ച് എന്നും ഹോദോസ് എന്നാൽ മാർഗ്ഗം അഥവാ വഴി എന്നുമാണ് അർത്ഥം.മാർഗമായ ഈശോയോടൊപ്പം ജീവിക്കുക, അവിടുന്നിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതാണ് ക്രൈസ്തവ അസ്തിത്വം. സ്യൂൻ ഹോദോസ് എന്ന ഗ്രീക്ക് പ്രയോഗം സൂനഹ ദോസ് എന്ന മലയാളത്തിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുമ്പോൾ, മാർഗ്ഗത്തോടൊപ്പം, വഴിയിൽ ഒന്നിച്ച്, എന്നൊക്കെയാണ് ഇതിന്റെയർത്ഥം. തിരുസഭയിൽ അംഗമാകുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ സൂനഹദോസ്-മാർഗമായി മിശിഹായുടെ ഒപ്പം ആയിരിക്കുക-എന്നാണ്. ഈശോയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന, മിശിഹായെ അനുഗമിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹമായ തിരുസഭ ആദ്യകാലം മുതൽക്കേ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് മാർഗത്തിൽ ചരിക്കുന്നവർ എന്നാണ് (അപ്പ.9:12). എ.ഡി 64 ൽ അന്ത്യോക്യയിൽ വച്ചാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന് ക്രിസ്തു വിശ്വാസികൾ വിളിക്കപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത്(അപ്പ. 9:12). മാമോദിസയിലൂടെ ജീവനിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമായ ഈശോയിൽ ചേർക്കപ്പെടുന്ന വിശ്വാസികൾ തുടർന്നുള്ള അവരുടെ ജീവിതം അവിടത്തോടൊത്താണ് നയിക്കുന്നത്. ആ ജീവിതം സൂനഹദോസ് ജീവിതമാണ്. മൂന്നാം സഹസ്രാബ്ദത്തിലെ സഭയിൽ നിന്ന് ദൈവം എന്താണോ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് എന്നത് പദത്തിൽ തന്നെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു.

സഭയും സിനഡാത്മകതയും

സിനഡാത്മകത ഒന്നിച്ചു യാത്ര ചെയ്യുന്നതിന്റെ, പരസ്പരമുള്ള ശ്രവിക്കലിന്റെ പദാവിഷ്കാരമാണ്. ഇവിടെ വിശ്വാസികൾക്കും മെത്രാന്മാർക്കും മാർപാപ്പായ്ക്കും തങ്ങളുടേതായ ചില കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഉണ്ടാകും. ഇവയിലൂടെയെല്ലാം നാം പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അതുവഴി പരിശുദ്ധാത്മാവ് സഭയോട് എന്താണ് പറയുന്നതെന്ന് നമ്മൾ അറിയണം (യോഹ.17:9,വെളി.2:7). സിനഡാത്മകത എന്നത് സഭയുടെ പരമ്പരാഗതവും പുരാതനവും ധന്യവുമായ ഒരു പദമാണ്. വഴിയും സത്യവുമായി ഈശോയെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണ്. സഭാപരമായ യോഗങ്ങളുടെ ആചരണത്തിനും മെത്രാന്മാരുടെ അസംബ്ലിക്കും ഉപരിയാണ്. സഭയുടെ ഉള്ളിലെ ഭരണത്തിന്റെ രൂപമല്ല, ദൈവജനമായ സഭയുടെ പ്രത്യേക ജീവിതരീതിയും പ്രവർത്തന ശൈലിയും ആണത്. സിനഡാത്മകതയിൽ ദൈവം നമ്മോട് എന്താണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സി

ലാക്കാനും അതോടൊപ്പം സഭ പുതുമയോടെ ഇരിക്കുവാനുമുള്ള വഴിയാണത്.

സിനഡാത്മക സഭയുടെ നിർണായക തൂണുകൾ

കൂട്ടായ്മ, പങ്കാളിത്തം, പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം ഇവയാണ് സിനഡാത്മക സഭയുടെ 3 തൂണുകളായി ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പാ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. കൂട്ടായ്മ എന്നാൽ ഒരേ വിശ്വാസമുള്ള വ്യത്യസ്തമായ ജനങ്ങളെ കൃപാപൂർണ്ണമായ ഇച്ഛയാൽ ദൈവം ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുന്നു. കൂട്ടായ്മയുടെ ആഴമായ വേര് പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിൽ നാം കാണുന്നു. പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ നാം മറ്റുള്ളവരെ ശ്രവിക്കാനുള്ള ക്ഷണമാണ് ത്രിത്വം നമുക്കു നൽകുന്നത്. ആ ശ്രവണം നാം ഒരുമിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവിന് കാതോർക്കാനുള്ള ഇടമൊരുക്കുകയും മൂന്നാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ സഭയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ താൽപര്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രവണത്തിൽ പരസ്പരം ബഹുമാനവും ബന്ധവും കരുണയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ സഭ സുവിശേഷ വൽക്കരണത്തിനു വേണ്ടിയാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. നമുക്കു വേണ്ടി നമുക്ക് നിലനിൽക്കാൻ ആവില്ല. മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ സ്നേഹത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ദൗത്യം. അതോടൊപ്പം ദൈവത്തിൽനിന്ന അകന്നു പോയവരെയും സമൂഹം തിരസ്കരിച്ചവരെയും പ്രത്യേകം സ്നേഹിച്ച് രക്ഷയിലേക്ക് നയിക്കുകയും അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരെ കൂടി ഉൾക്കൊള്ളിച്ച്, അവരെയും സഹയാത്രികരാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ഒരുമിച്ചുള്ള യാത്ര.

സിനഡാത്മക യാത്ര വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ.

വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സഭയെ ഒരു പുനർവായന നടത്തുമ്പോൾ സഭയുടെ സിനഡാത്മക യാത്രയിലെ ആദ്യ സഹസ്രാബ്ദത്തെക്കൂടി അറിയുകയും ഇവിടെ പരാമർശിക്കുകയും ചെയ്യുക ഉചിതമാണെന്ന് തോന്നുന്നു.

സിനഡാത്മകസഭ ഒന്നാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ

ആദിമസഭയിൽ ഒരുമിച്ചുള്ള യാത്രയ്ക്ക് വളരെ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നു. ശ്രേണി വ്യത്യാസങ്ങളില്ലാതെ മാമ്മോദീസ സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസിസമൂഹം എന്ന നിലയിലായിരുന്നു സഭ മുന്നോട്ടു പോയിരുന്നത്. കൂട്ടായ്മയിലുള്ള പങ്കാളിത്തം മികച്ച രീതിയിലും വർദ്ധമാനവും ആയിരുന്നു. അവർ കൂടുതൽ ആനുകൂല്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് സഭയുടെ പ്രബോധന അധികാരം അവരിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കുവാനും സംവദിക്കുവാനും വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിലും അല്മായർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസ സത്യങ്ങളുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളുടെയും തത്വചിന്തയുടെയും ദൈവശാസ്ത്ര പ്രബോധനങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിലാണ് അവർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ലോകത്തിനും മറ്റു മനുഷ്യർക്കും വേണ്ടിയുള്ള ശുശ്രൂഷ ആയിട്ടാണ് പ്രബോധനാധികാരത്തെ അവർ കണ്ടിരുന്നത്.

എന്നാൽ പൗരോഹിത്യം ദൈവദാനമാണെന്നും അതിന് സ്ഥിരതയും സ്ഥായിഭാവവും ഉണ്ടെന്നും ദൈവിക വെളിപാടിൽ രൂപം കൊണ്ടതാണെന്നും അല്മായർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. മെത്രാന്മാരും വൈദികരും പഠിപ്പിക്കലിന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. സഭയെ ഭരിക്കുന്നതും അച്ചടക്ക നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും മേൽപ്പട്ടക്കാരിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു.

സിനഡാത്മക സഭ: രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ വരെ

ആദ്യ സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ സഭ സിനഡാത്മകമായാണ് ജീവിച്ചതെങ്കിലും രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ സഭ പിന്നാക്കം പോയി എന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. അധികാരവും ആധിപത്യവും ജനത്തിൽ നിന്നും മാറി ഭൂരിഭാഗവും ഹയരാർക്കിയുടെ പക്കലെത്തി. 1056 ൽ വന്ന കിഴക്ക് പടിഞ്ഞാറ് സഭകളുടെ വിഭജനം സഭയുടെ ഐക്യത്തിലും ഘടനയിലും മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. സഭ പ്രാദേശിക സഭയെന്ന ആശയത്തിൽ നിന്നും മാറി സാർവ്വത്രിക സഭയെന്ന പൊതു ആശയത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നു. സഭയുടെ തലവൻ പോപ്പാണെന്ന് എല്ലാ അധികാരവും അദ്ദേഹത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമാണെന്നുമുള്ള ചിന്ത വന്നു തുടങ്ങി. പ്രാദേശിക സഭകൾക്കും മെത്രാന്മാർക്കുമുള്ള പ്രാധാന്യം ഇല്ലാതായി. അതോടൊപ്പം കിഴക്കൻ സഭകൾ പൂർണമായും തഴയപ്പെട്ടു.

അല്മായർ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എല്ലാ അവകാശങ്ങളിൽ നിന്ന് നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന വിവേചന അധികാരം (സെൻ സസ് ഫിദേയി) തുടച്ചു നീക്കപ്പെട്ടു. ഈ അധികാരം പോപ്പിൽ മാത്രം നിക്ഷിപ്തമായി. കിഴക്കൻ സഭകൾക്ക് തങ്ങളുടെ കാനോ നിക സ്വത്വങ്ങളും ദർശനങ്ങളും വിലയില്ലാത്തതായി മാറി. സഭ വീണ്ടും ശ്രേണികൃതമായ ഘടനയിലേക്ക് മാറ്റപ്പെട്ടു. പുരോഹിത മേൽക്കോയ്മ സഭയിൽ ശക്തമായി. സിനഡ് എന്നത് മെത്രാന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രം കേൾക്കാനുള്ള വേദിയായി മാറി. മെത്രാ ന്മാരുടെ സിന

ഡിന്റെ പ്രാധാന്യം ഇല്ലാതായി. ഇപ്രകാരം രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദം യഥാർത്ഥത്തിൽ സഭയുടെ സിനഡാത്മകയാത്രയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും സഭയുടെ ഐക്യത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും തകർക്കുകയും ചെയ്തു. യഥാർത്ഥ വഴിയിൽനിന്നും സഭ വ്യതിചലിച്ചു തുടങ്ങിയതിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങി.

തിരുസഭയിൽ ആന്തരികമായ ഒരു നവീ കരണവും അതിൽ നിന്നുദ്ഭൂതമാകുന്ന പുന:സംവിധാനങ്ങളും ആവശ്യമാണെന്നു ബോധ്യമായ സാഹചര്യത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ നടുവിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട രക്ഷാകര ചിഹ്നമായി തിരുസഭയെ പുനരവരോധിക്കാൻ, ചരിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാക്കി അവളെ മാറ്റാൻ ഒരു യജ്ഞം നടന്നു, രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിൽ. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ സംഘാടകൻ ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ ജോൺ 23-ാമൻ മാർപാപ്പയായിരുന്നു.അപ്രതീക്ഷിതമായ വിരിഞ്ഞ പുഷ്പമാണ് അതെന്നും രണ്ടാം പന്തക്കുസ്തായെന്നും പിതാവ് ഈ കൗൺസിലിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചു.

വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ മുന്നോട്ടുവച്ച പ്രധാന ആശയങ്ങൾ: സഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ മാനം വീണ്ടെടുക്കുക (ത്രിത്വാത്മകസ്വഭാവം), അല്മായരുടെ പങ്കാളിത്തം സഭയുടെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും ഉറപ്പുവരുത്തുക, സെൻസൂസ് ഫാദേയി നിർവചിക്കുക, എപ്പിസ്കോപ്പിൽ കൊളീജിയാലിറ്റി, പ്രാദേശിക സഭയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രാധാന്യം എന്നിവ വീണ്ടെടുക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു. സഭയെ അധുനാധുനീകരിക്കുക (അജ്ജോർണ്യ മെന്തോ) എന്ന കൗൺസിലിൽ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ സാക്ഷാത്കാരമാണ് കൗൺസിൽ പുറപ്പെടുവിച്ച 16 പ്രമാണരേഖകളും. ഇവ കൗൺസിലിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യങ്ങളായ ആത്മബോധം, നവീകരണം, ഡയലോഗ് ഇവ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

സിനഡാത്മകസഭ: വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുശേഷം

സഭ അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന ആ നയം തന്നെ ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും നാം പിന്തുടരണം എന്ന ജോൺ 23-ാൻ മാർപ്പാപ്പയുടെ നിലപാട് സഭയിൽ വളരെയെറെ മാറ്റങ്ങൾക്കു കാരണമായി. അങ്ങനെ പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും ഐക്യത്തിൽ ഒന്നാക്കപ്പെട്ട ഒരു ജനമായി സാർവത്രിക സഭ വിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിലും ഉടമ്പടിയിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആഗമനത്താലും പ്രവർത്തനത്താലും സഭ രൂപം കൊള്ളുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ നിത്യതയിലേക്ക് അവൾ യാത്ര ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ടവരുടെ സമൂഹമാണ്

സഭ. അത് കുടുംബമാണ്. അതിനാൽ പരിസരത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയും ഐക്യവുമാണ് ഇവിടെ ദൃശ്യമാക്കേണ്ടത്. വ്യത്യസ്ത ദൗത്യങ്ങൾ ഉള്ളവർ ഒരേ പാതയിലൂടെ നയിക്കപ്പെടുന്നു. എല്ലാവരും തുല്യരാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സഭയുടെ ശ്രേണികൃതമായ ചട്ടക്കൂടിനെ കൗൺസിൽ പാടെ നീക്കം ചെയ്തു.

സഭ ദൈവജനമാണ്. ദൈവജനം ഒരു തീർത്ഥാടക സഭയാണ്. യാത്ര ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹം. ഈ യാത്രയിൽ എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് യാത്ര ചെയ്യുന്നു. മാമോദിസ സ്വീക രിച്ച എല്ലാവരും മിശിഹായുടെ പൊതു പൗരോഹിത്യത്തിൽ അംഗ മാണെന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വൈദികർ സഭയെ സേവിക്കാ നുള്ളവരാണെന്നും കൗൺസിൽ പഠിപ്പിച്ചു.അൽമായർക്കുള്ള കടമകളെയും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെയും സഭയുടെ പടുത്തുയർ ത്തലിന് അനിവാര്യമായി കണ്ട് സഭയുടെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും അല്മായ പങ്കാളിത്തം ഉറപ്പുവരുത്തുവാൻ കൗൺസിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു.

മെത്രാന്മാരുടെ സംഘാത്മക കൗൺസിലിന്റെ സുപ്രധാന നേട്ടമാണ് പാപ്പായും മെത്രാന്മാരും അജപാലന ദൗത്യത്തിലും ലോകത്തിലുള്ള ശുശ്രൂഷയിലും ഒരുമിച്ച് കൂട്ടുത്തരവാദിത്വത്തിലൂടെ നിൽക്കുന്നു എന്നത്. ഇത് പോപ്പിന്റെ പരമാധികാരത്തിന് വിരാമം ഇടുകയും പാപ്പായെ കൂടാതെ മെത്രാന്മാർക്ക് സംഘമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുപോലെ പാപ്പായ്ക്കും മെത്രാൻ സംഘത്തെ കൂടാതെ പഠിപ്പിക്കുകയോ ഭരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നും കൗൺസിൽ നിർണയിച്ചു. പ്രാദേശിക സഭകളുടെ പ്രാധാന്യത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കൗൺസിൽ പഠനങ്ങൾ ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. വിവിധങ്ങളായ സ്ഥലകാല മാർഗങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി ജീവിതത്തെ ക്രമവത്ക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ പ്രാദേശിക സഭയുടെയും പാരമ്പര്യങ്ങളെ അഭംഗമായും പൂർണമായും സംരക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് തിരുസഭയുടെ ലക്ഷ്യം. പൗരസ്ത്യ സഭകൾക്ക് അവരുടെ ആരാധനാക്രമ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും ആത്മീയതയ്ക്കും ഘടനയ്ക്കും നിയമസംഹിതയ്ക്കും അനുസൃതം മുന്നോട്ടുപോകാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകി . അതോടൊപ്പം പ്രാദേശിക സഭകൾ ഇല്ലാതെ ആഗോളസഭയ്ക്ക് നിലനിൽപ്പില്ല എന്നും പ്രാദേശിക സഭകളാണ് ആഗോള സഭയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതെന്നും കൗൺസിൽ പ്രസ്താവിച്ചു.

സഭയുടെ സിനഡാത്മക യാത്രയിലെ ഒരു നിർണായക വഴിത്തിരിവായിരുന്നു രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ പഠിപ്പിക്കലിൽ സിനഡാലിറ്റി ഒരു പദമായോ ആശയമായോ വ്യക്തമായി കാണുന്നില്ലെങ്കിലും നവീകരണ പ്രവർത്തന

ത്തിന്റെ കാതൽ സിനഡാലിറ്റി ആണ് എന്ന് പറയുന്നത് ന്യായമാണ്. സഭാ കൂട്ടായ്മ,എപ്പിസ്കോപ്പൽ കൂട്ടായ്മ, എന്നിവയിൽ കൗൺസിൽ വിഭാവനം ചെയ്ത നവീകരണത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ സമ്പന്നമായിരുന്നെങ്കിലും കൗൺസിൽ വിഭാവനം ചെയ്ത ദിശയിൽ ഇനി ഒരുപാട് ദൂരം സഞ്ചരിക്കാനുണ്ട്. സഭ മൂന്നാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുമ്പോൾ ഈ വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചു നടക്കാൻ ഒരു ആഗോള സിനഡിലൂടെ നമ്മെ ക്ഷണിക്കുകയാണ് നവയുഗ പ്രവാചകനായ ഫ്രാൻസിസ് മാർപാപ്പ.

ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പായും സിനഡാത്മകയാത്രയും

പരിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ സഭാത്മക വീക്ഷണം അനുസരിച്ച് പിരമിഡൽ മോഡലിൽ ദൈവ ജനത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം നൽകി അതുവരെയുള്ള ഹയരാർക്കിയെ തിരുത്തി. വൈദികർ ഭരണാധികാരികൾ അല്ല സേവിക്കേണ്ടവരാണെന്നും ഇതാണ് ചർച്ചിന്റെ യഥാർത്ഥമുഖം എന്നും പാപ്പാ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം ദൈവജനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഈ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉറവിടം ദൈവജനവും അവരുടെ വിവേചനവും ആണെന്നും പാപ്പാ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വിചിന്തനം ചെയ്ത്, പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ശ്രവിച്ച് പ്രായോഗിക പരിഹാരത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നതാകണം സിനഡൽ സഭ. എല്ലാവരെയും ഉൾക്കൊള്ളുക എന്നത് പരിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകതയാണ്. അതിർവരമ്പുകളിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ സഭാഗാത്രത്തെ പിതാവ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. പാപ്പായെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സിനഡാത്മകത ആരംഭിക്കുന്നത് പ്രാദേശിക സഭകളിൽ നിന്നും അവസാനിക്കുന്നത് ആഗോളസഭയിലും ആണ്. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ ഏറെക്കുറെ പ്രസ്താവനകളെയും പഠനങ്ങളെയും സിനഡാത്മക സഭയിൽ ഊർജ്ജസ്വലമാക്കുകയാണ് പാപ്പാ.

നവീകരണ വിധേയമാക്കേണ്ട സഭ

എക്ലേസിയ സെംപർ റിഫോർമാന്ത-രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺലിൽ ആദ്യന്തം മുഴങ്ങിയ പ്രവാചക ശബ്ദമാണിത്. സഭയുടെ നവീകരണവും സഭയുടെ ഐക്യവും അനുരഞ്ജനവും ആയിരുന്നു കൗൺസിൽ ലക്ഷ്യം. തീർത്ഥാടകയായ സഭ നവീകരണത്തിന് വിധേയമായെങ്കിൽ മാത്രമേ കൗൺസിലിന്റെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കൂ. സഭ വിശുദ്ധയാണ്. എന്നാൽ അംഗങ്ങൾ എല്ലാ തലങ്ങളിലും പാപികളാണ്. ദൈവവചനം, കൂദാശകൾ, ദൈവാരൂപിയുടെ സജീവ സാന്നിധ്യം എന്നിവയിൽ സഭ വിശുദ്ധയാണ്.എന്നാൽ മറ്റു പല കാര്യങ്ങളിലും പാടേ വ്യത്യസ്തം. വിശ്വാസവും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തപ്പെടലാണ് വെല്ലുവിളി. ഇതിൽ നിന്നും സഭയെ മോചിപ്പിച്ച് ഉറവിടത്തിലേക്ക് തിരിയുവാനും സ്വയം മാറുന്നതിനും മാറ്റുന്നതിനും പകരം സ്വാഭിഷ്ടമനുസരിച്ച് പരിശുദ്ധാരൂപിയെ മെരുക്കിയെടുക്കാനുമുള്ള പരിശ്രമമാണ് ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നതെന്ന് പാപ്പാ പറയുന്നു.

സിനഡാത്മകതയുടെ പ്രായോഗികവശങ്ങൾ

ശ്രവണം, തുറന്നുപറച്ചിൽ, ആരാധനാക്രമത്തിലൂടെയുള്ള ആചരണം, പ്രേഷിത ദൗത്യത്തിനുള്ള കൂട്ടുത്തരവാദിത്വം, സഭയിലും സമൂഹത്തിലും നടക്കേണ്ട സംവാദം, അധികാരവും പങ്കാളിത്തവും വിവേചിച്ചറിയലും, തീരുമാനമെടുക്കലും ഇതര സ്വഭാവ സമൂഹങ്ങളുമായുള്ള സംവാദം എന്നിവയാണ്. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവരുടെയും തുല്യ മാഹാത്മ്യം കണക്കിലെടുക്കുന്നു. കാനോനികമായ ഇപ്പോഴുള്ള ഘടനാപരമായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് (രൂപത, അജപാലന സമിതി, രൂപതാ സാമ്പത്തിക സമിതി, ഇടവക അജപാലന സമിതി) വർദ്ധിതമായ സ്ഥാനം നൽകാനും ശക്തി പകരാനും ഈ സിനഡ് ഊന്നൽ നൽകുന്നു. അതോടൊപ്പം മുറിവുണക്കലിന്റെ ഭാഗമായി സഭകളെ അലട്ടുന്ന ഗൗരവമേറിയ തെറ്റുകളെ അംഗീകരിക്കാനും പരിഹരിക്കാനുമുള്ള ക്ഷണം ഈ സിനഡാത്മക പ്രക്രിയയിൽ അന്തർലീനമാണ്.

ഉപസംഹാരം

സഭയുടെ ആരംഭം മുതൽ തുടർന്നുവരുന്ന ഒരു യാത്രയാണ് സിനഡാത്മകത. ആദ്യ സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ ഒരുമിച്ച് ഒരേ പാതയിൽ സഞ്ചരിച്ച സഭ രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ വഴിവിട്ടു പോയെങ്കിലും വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സഭയുടെ ഗതിയെ തന്നെ മാറ്റിമറിച്ചു. അൽഭുതാവഹമായ ചുവടുവെപ്പുകൾക്ക് പ്രചോദനമേകിയ ഈ സൂനഹദോസ് സഭയെ വീണ്ടും ഉണർത്തുകയും ഇന്ന് ആണ്. ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പാ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരുമിച്ചു നടക്കുക എന്നത് സഭയുടെ ഘടനാപരമായ മാർഗമാണ്.

സിനഡാത്മകസഭ അഥവാ സഹയാത്രികസഭ ലക്ഷ്യമാക്കി ആഗോളസഭ ഉണരുമ്പോൾ ഇത് മാമോദിസ സ്വീകരിച്ച സകലരുടെയും സഭയിൽ പങ്കാളികളായ എല്ലാ ദൈവമക്കളുടെയും ഒരുമിച്ചുള്ള യാത്രയാകണമെന്ന് പാപ്പാ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ വരാൻ പോകുന്ന സിനഡഡ് ചരിത്ര സംഭവമായി മാറുമെന്നു മാത്രമല്ല കാലത്തിനനുസരിച്ചുള്ള ഒട്ടേറെ മാറ്റങ്ങൾക്ക് വഴി തുറക്കുകയും ചെയ്യും. സിനഡാത്മകതയുടെ ലക്ഷ്യം മറ്റൊരു സഭയല്ല, മറിച്ച്

വ്യത്യസ്തമായ സഭയാണ്. അത് ദൈവജനത്തിന്റെ സഭയാണ്. വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയും, ദൈവജനമൊന്നാകെ ഒരുമിച്ചുള്ള സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയും യാത്രയ്ക്കുവേണ്ടിയുമാണ് മാർ പാപ്പ ആഗോള കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വാതിലുകൾ തുറന്നിരിക്കുന്നത്. പരസ്പരം ശ്രവിക്കാൻ തയ്യാറാവാത്ത സഭ, ദൈവം തീർക്കുന്ന വിസ്മയങ്ങളുടെ നേരെ വാതിൽ കൊട്ടിയടയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. ഒരു സിനഡിന്റെ അവസാനം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ സിനഡിന്റെ ആരംഭമാണ്.